

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

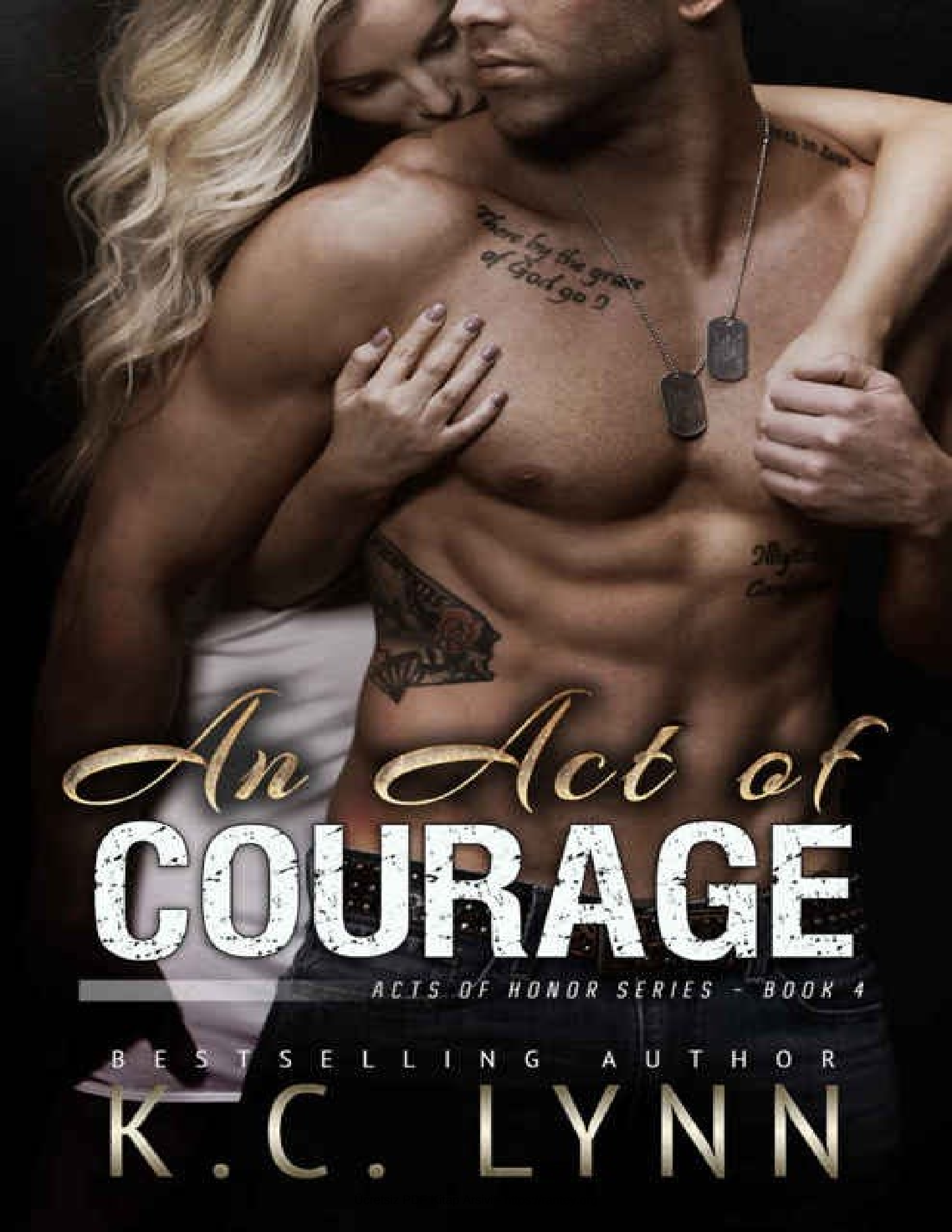
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An Act of
COURAGE

ACTS OF HONOR SERIES - BOOK 4

BESTSELLING AUTHOR

K.C. LYNN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Cesaret Eylemi

Onur Eylemleri kitap 4

K.C. LYNN

K.C. Lynn tarafından yayınlandı

Bir Cesaret Eylemi Telif Hakkı © 2017 K.C. LYNN

Kindle Edition

Birinci Baskı: 2017

Düzenleme: Wild Rose

Editing Biçimlendirme:

BB e-kitapları

Kapak Tasarımı: Kapaktan Kapağa

Tasarımlar Kapak Resmi Wander Aguiar

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Uyarı: Açık cinsel durumlar ve kaba dil gibi olgun konular nedeniyle, bu hikaye 18 yaşın altındaki herkes için uygun değildir.

Adanmışlık

Bu kitap Christopher'la tanıştığı andan itibaren onu tüm kalbiyle koşulsuz seven bir kıza adanmıştır.

Her zaman yanımda olan, beni neşelendiren, benimle gülen ve ağlayan birine. Şimdiye kadar karşılaştığım en güzel ruhlardan birine sahip olan sevgili bir arkadaş.

Alycia, Christopher senin için.

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

İthaf

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31 *Sonsöz*

Çok Yakında

Teşekkür Yazar

Biyografisi

PROLOGUE

Christopher

Gömleğimin dar yakasını çekiştirip kravatımı gevşetirken klasik müzik odanın içinde süzülüyor. Bu gibi partilere gelmekten nefret ettiğim kadar takmaktan da nefret ettiğim bir şey.

Süslü şampanyalar ve sert takım elbiselerle zenginlik ve sınıf dünyasına adım attığım andan itibaren, kendi tenimi rahatsız hissetmeye başladım. Buraya ait değilim, hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım. Benim burada olmak istemediğim kadar bu insanlar da beni burada istemiyor. Onaylamayan bakışları ve kalkık burunları her şeyi söylüyor.

Peki neden buna katlanıyorum?

Çünkü bir kız beni burada istiyor ve önemli olan tek kişi o. Uğruna her şeyi yapabileceğim bir kız, gerekirse her gün bu saçmalığa katlanmak da dahil.

Son nefesimi onun için verirdim.

Gözlerim odanın öbür ucunda, gülümsemek ve hiç sevmediği insanlarla el sıkışmak zorunda kalan kıza takılıyor. Annesi onun yanında duruyor, gülüyor ve ezik nişanlısı Richard Hunter ile mutlu bir ailenin mükemmel gösterisini yapıyor.

Çoğu insan Alissa'nın ne kadar rahatsız olduğunu fark etmez ama ben fark ediyorum. Omuzlarındaki gerginliği ve annesinin şefkatinden kurnazca uzaklaştığını görüyorum. Annesinin birkaç yıl önce babasıyla yaşadığı ilişkiden bu yana, aralarındaki ilişki hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Ama Helen Malone için -yani yakında Hunter olacak- imaj her şeydir. Bu yüzden benden nefret ediyor ve beni sürekli kızını lekelemekle suçluyor.

Onu akla gelebilecek her şekilde lekeledim ve bunun her saniyesini sevdim.

Lisedeyken onun fikirleri beni rahatsız ederdi ama şimdi etmiyor. Artık ne düşündüğü umurumda değil. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey onun için yeterince iyi olmayacak. Bunu kabullenmeyi öğrendim. Ben bile onun kızı için yeterince iyi olmadığımı kabul edebilirim. Bunu hep biliyordum ama ona gitmesine izin veremeyecek kadar çok ihtiyacım var ve nedense o da beni istiyor. Geldiğim yerin ötesini görüyor. O ve Faith hep gördü.

Bu da üzerinde düşündüğüm kararı daha da zorlaştırıyor. BUD/S'ye kabul edilmek çoğunlukla kendime sakladığım bir hayalimdi. Cade ve çocuklar başvurduğumu bilen tek kişiler. Beni eğitiyorlardı, seçilmem için hazırlıyorlardı. İlk seferinde kabul edileceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdi kabul edildiğime göre, tereddüt ediyorum. Onu bırakıp bırakamayacağımı bilmiyorum.

Beni bekleyecek mi? Ondan bunu istemek adil mi?

Onu kaybetme düşüncesi göğsümü daraltıyor. Gitmek istiyorum ama sahip olduklarımızı tehlikeye atacak kadar değil. On beş yaşımdan beri hayatımın en iyi parçalarından biri oldu. Onu kaybetmek, riske atmak istemediğim bir şey.

Evime döndüğümüzde onunla bu konuyu konuşmaya karar verdim. Eğer kabul etmezse o zaman burada kalıp üniversiteye birlikte gitme planıma sadık kalacağım. Benim odak noktam müzik, Alissa'nınki ise hemşire olmak olacak. Bu konuda mutsuz olmazdım. Müziği seviyorum ve

Kendimi bildim bileli yapmak istediğimi sanıyordum ama zaman geçtikçe bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Daha büyük bir amaç. Bu Cade'in anlayabileceği bir şey.

Öte yandan Faith'in bu kadar anlayışlı olmayacağını biliyorum. Korkacaktır ve geçmişinden dolayı onu suçlayamam. Ona henüz söylemememin nedenlerinden biri de bu. Önce Alissa'nın ne diyeceğini göreceğim, sonra oradan devam edeceğim. O benim karar verme faktörüm olacak.

Sanki düşüncelerim onu çağırıyormuş gibi başını çeviriyor ve viski rengi gözleri benimkileri buluyor. Gölge o kadar açık, o kadar eşsiz ki, cam gibi görünüyorlar. Ne kadar sık bakarsam bakayım, her seferinde beni büyülüyorlar.

Özür dileyerek bana doğru yürümeye başladı. Gözlerim uzun, yumuşak pembe, ipek elbisenin içindeki ince bedeninde geziniyor, kalçalarının her bir kıvrımını izliyor. Bütün gece onu yalnız yakalayacağım anı bekledim, böylece o elbiseyi vücudundan yırtıp atabilecektim.

Gözlerim tekrar onunkilere döndüğünde, düşüncelerimin tam olarak nerede olduğunu bilerek gülümsüyor. Eğer onu tanıyorsam, ki tanıyorum, o da en az benim kadar bunu dört gözle bekliyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken, kolları boynuma dolanıyor, benimkiler beline sarılıyor, onu kendime yaklaştırırken sertleşmiş sikim karnına bastırıyor.

"Hmmm," diye düşünüyor, tatlı dudaklarını dudaklarıma değdirirken. "Umarım düşündüğün şey beni de kapsıyordur."

Homurdanıyorum. "Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun."

Onu ilk gördüğüm an, diğer tüm kızların varlığı sona erdi. Bunu biliyor, bundan hep emin oldum.

"Bu eve gitmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

"Saatler önce hazırdım," diyorum, sonra gözlerinde sempati parlayınca kendimi tekmelemek istiyorum.

Uzanıp elini çeneme koydu. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bundan benden daha çok nefret ettiğini biliyorum."

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyleyip omuz silkiyorum. "Ayrıca, böyle görünürken seni yalnız bırakmamın imkanı yok."

Ryan'ın her fırsatta kızla göz göze gelmesini izlemek yeterince zor zaten; ona kızla yalnız kalıp her türlü pisliği yapma fırsatı vermeyecektim. O herif kızla birlikte olmak için her fırsatı kolluyor. Babası ve annesi nişanlandığından beri daha da kötüleşti. Neyse ki bu gece mesafesini korudu... Şimdilik. Gitmek için bir sebep daha.

"Neyse ki bu elbiseyi sadece senin için seçtim," diyor.

Şanslıyım, gerçekten çok şanslıyım ve bunu asla hafife almayacağım. "Kadınlar tuvaletini kullanmama izin ver, sonra gideriz."

Gitmesine izin vermeden önce onu ayaklarından kaldırıyorum, dudaklarını daha sonra vücudunu almayı planladığım şekilde talep ediyorum. Geri çekildiğimde yanakları kızarmış ve gözleri arzuyla dolmuştu, içimde yanan aynı amansız ihtiyaç.

"Bu düşünceni unutma Christopher Walker," diyor ve ben onu tekrar ayağa kaldırırken bana seksi bir gülümseme gönderiyor.

Walker, Dennison değil.

Hâlâ yeni soyadıma alışmaya çalışıyorum ama doğru kararı verdiğimi biliyorum. Faith Mia'yı doğurduktan ve Ruthie'nin evlat edinme işlemleri tamamlandıktan sonra bana adımı da değiştirip

değiştirmeyeceğimi sordu. Hepimizin aynı isme sahip olmasını istiyordu. Zaten babamın mirasını taşımak istemediğimden, değiştirebileceğimi söyledim. Ayrıca, Cade bana kendi babamdan daha çok babalık yaptı. Ya da sanırım daha fazla

aramızdaki yaş farkını göz önünde bulundurursak bir ağabey gibi. Her iki şekilde de, o ya da Faith olmasaydı, bugün olduğum yerde olamazdım.

Alissa koridorda kaybolduğunda, annesinin beni izlediğini görmek için geri dönüyorum, gözleri nefretle kısılmış. Elinde fırsat olsa beni bir metre derine gömeceğine yemin edebilirim.

Bana doğru gelmeye başladığında kendimi destekliyorum. Onunla kavga etmek isteyeceğim son şey, özellikle de bu gece nişan partisinde, ama bu kaçınılmaz görünüyor.

"Onu gerçekten sevseydin, geleceğini mahvetmezdin" diyor ve bu sözler bu gece bana söylediği ilk sözler oluyor.

Selamlama yok, rahatlama yok, ama farklı bir şey de beklemiyordum.

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ve anlamaya da çalışmıyorum. Bunun yerine, arabada beklemenin daha iyi olacağına karar vererek duvardan itiyorum.

Ne yazık ki, peşini bırakmıyor. "Sanırım sana Johns Hopkins Üniversitesi'nden bahsetmemiştir."

Bu bilgi beni durdurdu. Arkamı döndüğümde gözlerinin bilgiyle dolu olduğunu görüyorum; hakkında hiçbir şey bilmediğim ve nefret ettiğim bir şey. "Pekâlâ. Isıracağım. Sen neden bahsediyorsun?"

ne hakkında?"

Şampanyasından yavaşça bir yudum alıyor ve beni bekletiyor. Dışarı çıkmayı düşünüyorum ama bana söyleyeceği şeyin istesem de istemesem de duymam gereken bir şey olduğunu hissediyorum.

"İki gün önce en prestijli tıp fakültesine kabul edildi ama burada seninle kalabilmek için kabul edilmeyeceğini söyledi."

Dehşet içime yerleşiyor. Kaltağın yalan söylemesini ne kadar istesem de, yalan söylemediğini anlayabiliyorum ve bunu ondan duymak zorunda kaldığım için nefret ediyorum.

"Böyle bir yere kabul edilmenin ne anlama geldiğini anlamayabilirsiniz ama bu büyük bir olay ve onun geleceği için çok kazançlı olabilir," diye devam ediyor. "Bir zamanlar oraya gitmek onun hayaliydi. Nasıl olur da senin gibi bir çöp için hepsini bir kenara atabilir, asla bilemeyeceğim."

Hakaret karşısında yumruklarım sıkıştı. Geri alamayacağım bir şey yapmadan ya da söylemeden önce uzaklaşıyorum ve paltolarımızı alıyorum. Görevliyi beklerken arkamdan biri bana çarpıyor.

Dengemi çabucak sağlıyorum ve şu anda görmek istediğim son kişiyi bulmak için dönüyorum. Ryan Hunter, liseden beri en büyük rakibim. Adam babası kadar büyük bir pislik.

Bu sırada elbisesini düzelden bir sürtük arkasından tökezleyerek çıkar.

"Bunun için üzgünüm, Dennison," diyor, viski nefesi yüzüme çarparken omzumu gereğinden sert bir şekilde tokatlıyor.

Elini savurup onu geri itiyorum, yıllar içinde mükemmelleştirdiğim kontrolüm neredeyse parçalanmak üzere. "Bana dokunma Hunter ve yüzümden uzak dur."

"Ah, sorun ne? Sen ve benim seksi üvey kardeşim kavga mı ettiniz?" "Çok beklersin."

Tehlikeli bir bölgeye girerek öne doğru adım atar. "Haklısın. Keşke. Sadece seninle takılmayı bırakacağı günü bekliyorum ve o seksi bacaklarını ayırıp-"

O sözünü bitirmeden yumruğum çenesine çarpıyor. Tökezleyerek geri çekildi ve sarhoş kıcının üzerine düştü. Ayağa kalkıp saldırdığı anda, değerli kontrolümü unutarak onunla kafa kafaya çarpışıyorum.

Bu an için yıllarca bekledim ve bu gece yanlış zamanda itti

Ben onu yere sererken alarm çığlıkları havayı delip geçiyor. Ağır vuruşlarım hızlı ve yumruğumun altında parçalanan her kemikten zevk alıyorum.

"Christopher, kes şunu!" Alissa'nın dehşete kapılmış sesi içimi kaplayan öfkeyi zar zor bastırıyor.

"Yani

Dur!" İnce parmakları kolumu kavradığında, darbenin ortasında duruyorum, dokunuşu kırmızı pusumu kırıyor - bedenim onu incitmekten aciz.

Beni geri çekmesine izin veriyorum ve herkesin onaylamayan gözlerle bana baktığını görüyorum.

Be

n. *Tipik.*

Birkaç misafir Ryan'ın ayağa kalkmasına yardım ediyor. Ağzındaki kanı silerek bana ters ters bakıyor.

"Sen öldün, Dennison."

Kollarımı açıyorum, meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum. "Ne bekliyorsun? Ben buradayım." Alissa'nın titreyen eli göğsüme bastırıyor. "Hayır. Bunu hemen durdurun, ikiniz de!"

"Katılıyorum. Yeter artık," diye çıkıştı annesi, beni işaret ederken gözlerinde öfke parlıyordu.

"Güvenlik, kaldırın onu."

Onları zahmetten kurtarıp dışarı çıkmak üzereydim ki Alissa ben fırsat bulamadan önüme çıktı. "Sakın ona dokunayım deme," diye feveran ediyor, her zamanki gibi beni savunmaya geliyor. Bu ihtiyacım olmayan ya da istemediğim bir şey.

"Yaptıklarından sonra onu nasıl savunabilirsin?" Helen, tüm arkadaşlarının önünde kendi kızını doğrama tahtasına koyarak soruyor.

Alissa'nın eline uzanıyorum, bunun sorumluluğunu üstlenmesine izin vermeyi reddediyorum. "Hadi gidelim." Sıkıca kavradığım elimle onu kapıya doğru çekiyorum, topuklarının tıkırtısı gergin sessizliği dolduruyor.

Dışarı çıkar çıkmaz elimden kurtuldu. "Aklından ne geçiyordu?" diye tıslıyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığından nefret ediyorum. "Bana ne olduğunu, ne dediğini bile sormayacak mısınız?"

"Fark eder mi? Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Christopher. Neden seni böyle etkilemesine izin veriyorsun?" İçimde kaynayan öfke yüzeye çıkıyor. "Çünkü beni ancak bu kadar zorlayabilir,

Özellikle de söz konusu siz olduğunuzda!"

"Yaptıklarının beni nasıl etkileyeceğini hiç düşündün mü?"

"Tek düşündüğüm sendin," diye bağıriyorum, onun hakkında söylediklerini hatırladıkça öfkem daha da alevleniyor. "Hak ettiğini buldu. Daha önce olmadığı için çok şanslı."

"Sesini alçaltır mısın? Beni utandırırıyorsun."

Geriliyorum, sözleri içimi acı dolu bir düğüme dönüştürüyor. Bakışlarımız kilitli kalıyor, aramızda bir anlık öfkeli bir sessizlik asılı kalıyor.

"En azından artık annenle ortak bir noktanız var."

Dişleri gıcırıyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun." "Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Ne olmasını bekliyorsun, Alissa? Hoş karşılanmadığımı bile bile beni bu boka sürüklüyorsun. Daha ne kadar kum torbası olacağım?"

"Seni getirdim çünkü sen bana aitsin. Gelmek zorunda değildin."

"Evet, merak etme, artık olmayacağım. Hem seni hem de anneni aşağılanmaktan kurtaracağım."

Kamyonetime doğru ilerliyorum, konuşmayı bitiriyorum çünkü bitirmek istemiyorum. Buna hazır

değilim. İçten içe ne olacağını, ne yapılması gerektiğini biliyorum ama şu anda bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Bekle!" Peşimden geliyor, parmakları kolumu kavıyor, ama ben hareket etmeye devam ediyorum, kaçmaya çalışıyorum

Yaklaşan kıyamet varlığını paramparça etmek üzere. "Christopher, lütfen dur." Hızlı adımlarım onun kırık yalvarışının sesiyle durdu, ama arkamı dönmedim. Onunla yüzleşmem.

Bana başka bir seçenek bırakmadı ve önümde durdu, gözleri şaşkınlık ve incinmişlikle doluydu. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum," diyorum ona ve bu kelimelerin taşıdığı çifte anlamı düşünüyorum. "Bensiz mi?"

"En iyisi bu," diye inliyorum göğsümden sızan acıya karşı.

"Hayır, öyle değil. Bunu eve dönerken konuşabiliriz."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun." Başıma gelen en güzel şeyi sona erdirecek kelimeleri bulmaya çalışırken boğazımda yavaşça bir yanma hissediyorum. "Donanmaya başvurdum ve kabul edildim. Coronado'ya, eğitim tesislerine gidiyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. "Burada kalıyoruz, birlikte."

"Hiçbir şey söylemedim çünkü ne olacağından emin değildim. Kabul edileceğimi bile düşünmemiştim." Açıklamaya çalışıyorum ama mazeretim kulağa geldiği kadar acınası.

Onu terk etmeyi hiç planlamamıştım. Beni bekleyeceğini ummuştum ama şimdi bunun ne kadar bencilce olduğunu anlıyorum.

Gözlerinde acı ve ihanet kıvılcımları. "Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Bunu benden sakladığına inanamıyorum."

"Tıpkı Johns Hopkins'i benden sakladığın gibi," diye karşılık veriyorum. Bana söylemediği için ona kızgın değilim ama bunu annesinden duymak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Ağzı kapanıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyor. "Sana söylemedim çünkü önemli değildi. Burada seninle kalıyordum."

"Neden? Neden benim için bundan vazgeçesin ki?"

"Çünkü seni seviyorum," diye haykırıyor, gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzülüyor.

Onun sözleri hırpalanmış göğsüme bir darbe daha indiriyor. "Bu senin geleceğin, Alissa, öylece-"

"Sen benim geleceğimsin," diye bağılıyor, boğazından bir hıçkırık kopuyor. "Ben de senin olduğunu sanıyordum."

İçimi parçalayan acıyı bastırmaya çalışarak dişlerimi gıcırdatıyorum. "İstediğimiz buydu, ama kabul edelim, bunların hepsi er ya da geç olacaktı." Bu, özellikle son on dakikadan sonra farkına vardığım bir şey.

"Neydi o?" diye soruyor, gözleri yaşlarla dolu, şaşkın.

"Bu, biz." Şu anda yüzleştığım gerçekliğin gerçek olmamasını dileyerek golf kulübünü işaret ediyorum. "Orası hep böyle olacak çünkü ben oraya uymuyorum ve asla da uymayacağım."

"O insanlar umurumda değil."

"O zaman neden buradayız?"

"Çünkü o benim annem Christopher ve ona kızgın olsam da sahip olduğum tek kişi o."

"Aynen öyle. Ve benim hakkımdaki fikrini asla değiştirmeyecek." "Onun ne düşündüğü umurumda değil."

"Bir sonraki etkinliğe davet edildiğinde ne olacak? Bu geceden sonra asla geri dönmeyeceğim ve dürüst olmak gerekirse dönmek de istemiyorum. Herkesin kum torbası olmaktan bıktım."

"Yapmak zorunda değilsin. Bunu senin için asla istemem. Yalnız gideceğim ya da hiç

gitmeyeceğim."

"Gerçekten istediğin bu mu? Annen bir yere gitmeni her istediğinde seçim yapmak zorunda kalmak."

"Hayır, seçim yapmaya zorlanmak istemiyorum ama iş başa düşerse seni seçeceğim. Her zaman seni seçeceğim." İtirafı bir hıçkırığın üzerine düşüyor ve göğsümdeki boşluğu yırtıyor.

"Bunu yapmana izin veremem," diye boğuluyorum, kelimeler boğazımı asit gibi yakıyor. "Bu fırsat yerine beni seçmene izin vermeyeceğim. Beni ailene tercih etmene izin vermeyeceğim ve seni, ait olmadığım bu dünyanın bir parçası olmak için sürekli beni terk etmek zorunda kalacağın bir ilişkiye sokmayacağım."

"Bunu bize neden yapıyorsunuz?" diye ağlıyor.

Yüzündeki yıkım beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetti. "Tanrım, Alissa, bunu istemiyorum. Keşke her şey farklı olsaydı ama değil ve asla da olmayacak. Bu yüzden bu fırsattan vazgeçmeni istemiyorum."

"Yani gerçekten hepsini bir kenara mı atacaksın? Öylece?"

Kendimi cevap vermeye zorlayamıyorum, başka bir kelime daha söyleyemiyorum, beni boğan keder bunu imkansız kılıyor ama hiçbir şey söylememe gerek yok.

Gözlerimde görüyor.

"İyi, korkak ol. Belli ki son birkaç yıl senin için benim için olduğu kadar önemli değil."

Ona ne kadar yanıldığını söyleyemedim, beni dünyam darmadağın olmuş ve hayatım geri dönülmez bir şekilde değişmiş bir halde bırakarak içeri kaçıyor. Göğsümdeki organ o kadar çok ağrıyor ki, onu lanet olası vücudumdan söküp atmak istiyorum.

Doğru şeyi yapmak hiç bu kadar acıtmamıştı.

BÖLÜM 1

Christopher

Beş yıl sonra

O kadar derine çekiliyorum ki geri dönüş yok, karşı koymak yok. Hücrenin ıssızlığını ve ölümünü koklayabiliyorum, kaslarım derimden dışarı çıkıyor, kendimi kurtarmaya çalışırken neredeyse vücudumdan kopuyor, acı çığlıkları duvarlardan sekiyor.

Sonra değişir.

Dizlerimin üzerindeyim, gözlerim yanıyor, yüzüm ter, gözyaşı ve kanla ıslanmış. Umutsuzluk, yüzleştığım kararlar beni kavırıyor.

Yapamayacağım bir şey.

Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum.

"Lütfen dostum. Sana yalvarıyorum!"

Suçluluk duygusu beni bütünüyle yutuyor, beni kara bir uçurumda, kendi kişisel cehennemimde bırakıyor. Ellerime bakıyorum, kırmızı kan lekesi varlığımı sonsuza dek rahatsız edecek.

Göğsümden kopan kükreme ses tellerimi parçalıyor, beni içten dışa doğru parçalıyor. Bir zamanlar olduğum şeyin kabuğundan başka bir şeye dönüşmüyorum ve bu tam olarak hak ettiğim şey...

Kalbim küt küt atıyor ve başım zonkluyor. Havada ölüm kokusu dolaşıyor, etrafımı sarıyor, beni boğuyor. Durmaksızın çalan kapıyı fark etmem uzun sürmüyor.

İnleyerek eğildim ve yerden kot pantolonumu aldım, odamdan çıkmadan önce üzerime geçirdim. Dün gecedен kalma boş Jack şişesini ve etrafa saçılmış bira kutularını geçerken dizlerimin bağı çözülüyor, başım dönüyor ve dik durmaya çalışıyorum.

Kapıya ulaştığımda açıyorum ve gözlerimi kısarak kör edici güneşe bakıyorum, midem sert ışığa isyan ediyor. Bulanıklık dağıldığında, on beş yaşındayken kız kardeşimi ve beni evine alarak hayatımı değiştiren kadınla karşılaşıyorum.

Bende herkesten daha çok şey gören bir kadın.

"Selam," diye selamlıyor Faith beni, sesi endişeyle yumuşamış. "Daha yeni mi uyanıyorsun?" "Evet, sanırım. Saat kaç?" Mırıldanıyorum, boğazım yanıyor.

Uykumda çığlık mı atıyordum?

Ana evde beni duymamış olması için dua ediyorum. Zaten herkesin yakamdan düşmesini sağlamakta yeterince zorlanıyorum. Mülkte kalmanın dezavantajlarından biri sanırım, ama kendimi başka bir yerde göremiyorum. Müzik odamın yalnızlığına ihtiyacım var ve burası kendimi evimde hissettiğim tek yer. Ayrıca bana ihtiyaçları olursa kız kardeşlerime de yakınım.

"Öğleden sonra iki," diye cevap veriyor, bulanık düşüncelerimi bölerek.

Vay anasını.

"İyi uyuyamadım," diyorum ona.

Sempatî yüz ifadesini karartıyor, istemediğim bir şey. "İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, ben teklif etmeyince.

İhtiyacım olan son şey ne kadar dağınık olduğumu görmesi ama ona asla hayır diyemem. Kenara çekilip kapıya tutunuyorum, oda dönmeye başladığında dengeye ihtiyacım var.

Tanrım, düşündüğünden daha fazla içmişim.

İçeri giriyor, gözleri boş şişe ve teneke kutulara takılıyor. "Dün gece misafirin mi vardı?"

"Hayır." Kapıyı kapatırken cevabım kesik kesikti. Gözlerinde acı parladığında pişmanlık göğsümü dolduruyor. Duygularımı bastırmak için boşları toplayıp mutfığa götürüyorum ve tezgâhın üzerine bırakıyorum. Parmaklarım lavaboyu kavıyor, başım suçluluk içinde sallanıyor. "Özür dilerim. Kötü bir geceydi," diyerek boktan tavrıma bir açıklama getiriyorum.

Eli çıplak sırtıma yerleşmeden önce yaklaştığını hissediyorum. "Senin için endişeleniyorum, Christopher."

"Üzülme. Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Haftalardır uyumamış gibi görünüyorsun."

Çünkü ben yapmadım.

"Keşke seni rahatsız eden şey hakkında biriyle konuşsan. Cade'in seni anlayacağını biliyorum.

Ya da diğer çocuklar. Onlar da bunu yaşadı."

Hayır, yaşamadılar. Kendi cehennemlerinde yaşamış olabilirler ama bu benimki değildi.

"Kimseyle konuşmama gerek yok."

İç çekiyor, alnı pazuma düşüyor. Kolumun onun gözyaşlarıyla ıslandığını hissettiğimde suçluluk duyğum artıyor, ki bu şu anda başa çıkamayacağım bir şey. Zaten başa çıkabileceğimden daha fazlasıyla yaşıyorum.

"İyi olacağım, Faith. Söz veriyorum," diye onu temin ediyorum. "Sadece zamana ihtiyacım var.

Bana bunu verebilir misin?"

Başını omzumdan kaldırıyor ama ben gözlerimi önümdeki kroma dikmiş, parmaklarımın beyazlaşmasını izliyorum.

"Bana bak, Christopher."

Kendimi çelikleştirerek yüzümü yana çeviriyorum, ne kadar uğraşırsam uğraşayım saklayamadığım tüm şeytanları görmesine izin veriyorum.

Eli çeneme doğru hareket ediyor. "Seni seviyorum," diyor, o gelene kadar hiç duymadığım kelimeleri söylüyor. Annem benden koparıldığından beri. "Ben buradayım, her zaman. Anlıyor musun?"

"Evet."

Gözleri benimkileri tutuyor, cevaplar arıyor. Alamayacağı cevapları. "Seninle ve dönüştüğün adamla gurur duyuyorum."

Boğazım bir kez daha ağrıyor ama şimdi farklı bir nedenden dolayı. Gerçeği bilseydi, o sözleri geri alırdı. Çok utanırdı.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok.

Bu eziyet verici düşünceyi bir kenara itip konuyu değiştiriyorum. "Buraya bir şey için mi geldin yoksa sadece başıma bela olmak için mi?"

Bu şakaya gülümsüyor. "İkisi de. Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var ve bana yardım edeceğinizi umuyorum."

"Her şeyi yaparım," dedim, ciddiye dim. Onun için her şeyi yaparım.

"Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim. Çünkü anaokulu müzik sınıfım için bir öğretmen ayarlamıştım, ama beni ekti ve şimdi başka birini bulmak için iki haftam kaldı."

"Unut gitsin."

"Az önce 'her şey' dedin," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalacağımı bilmeden önce."

"Bebek bakıcılığı yapmak zorunda değilsiniz. Dünyada en sevdiğin şeyi yapıp müzik çalabilirsin."

"Ailemin bir parçası olmadıkça çocuk yapmam. Bunu biliyorsun. Ergenlerle ilgili yardıma

ihtiyacın varsa o zaman belki konuşabiliriz ama küçük çocuklarla olmaz."

"Sen bunun için mükemmel bir insansın. Başka türlü senden bunu istemezdim." "Hayır. Değilim. Bundan çok uzağım, özellikle de şu anda."

Yüz ifadesi anlayışla yumuşuyor ama bunu yapmasına imkân yok.

Kimse yapamaz.

"Şu anda çok şey yaşadığını biliyorum ama bence bu senin için iyi olabilir. Seni buradan çıkaracak ve sana yapacak bir şeyler verecek."

"Yapabileceğim pek çok şey var."

"Evet, var ama sen bilmiyorsun. Belki bu seni motive eder."

Başımı salladım.

"Çaresiz durumdayım, Christopher. Eğer birini bulamazsam programı sonbahara kadar iptal etmek zorunda kalacağım. Bu pek çok insanı hayal kırıklığına uğratacak."

"Neden öğretmiyorsun?"

"Çünkü keman dersim de aynı saatte. Bunu öğretmeyi mi tercih edersin?" diye soruyor, cevabı zaten biliyor.

Lanet olsun! Çalamadığım tek enstrümanlardan biri. Öğrenmeye hiç hevesim yoktu.

"Bu çocukların birkaç ay içinde kasaba panayırında gösteri yapması bekleniyor. Bu kadar kısa sürede onları en iyi hale getirebilecek biri varsa, o da sensin" diyor, gözleri bana yalvarıyor. "Senden sadece denemeni istiyorum. Eğer çok fazla olduğunu düşünürsen ve hazır değilsen, o zaman iptal ederim."

Hayır kelimesi boğazımda düğümleniyor ama her zamanki gibi söylemeye dilim varmıyor. Söz konusu o olduğunda değil.

"Dersler ne zaman?" Ona kesin bir cevap vermeden soruyorum.

Yüzünü kaplayan gülümsemeyle beni elde ettiğini anlıyor. "Haftada sadece üç kez. Bir saatlik periyotlar. Derslerini senin için planlayacağım. Yani bu konuda endişelenmene gerek yok."

Bunun için endişelenmiyordum. Çocuk kısmı için endişelendim. Sonunda derin bir nefes alarak rahatladım.

"Tamam. Orada olacağım."

Bir çığlık atarak kendini bana doğru fırlattı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyor. "Tamam, şimdi saçından çekileceğim. Bu akşam yemek için eve gelir misin? En sevdiğin yemeği bile yaparım."

"Bana biftek mi pişireceksin?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Gözlerini deviriyor ama kıkırdıyor. "En sevdiğin vejetaryen yemeğini kastetmiştim."

Lazanyası çok güzel ve kız kardeşlerimi bir süredir görmedim. Diğer herkesle birlikte onlardan da kaçıyordum. "Evet, orada olacağım. Ama ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Sorun değil. Yeter ki seninle biraz zaman geçirelim." Tekrar yanağıma dokunmak için uzandı.

"Bu iyi bir şey olacak, Christopher. Bunu biliyorum. Sana güveniyorum."

Birimizin bilmesine sevindim.

O kapıdan çıkıp gittiğinde, ben bir kez daha acı dolu anılarımla baş başa kalıyorum. Kabusumun hatırası, canavarın utanç sözcüklerini fısıldamasıyla alevleniyor. Benimle alay ediyor, beni tekrar

dibe çekmeye ve çaresiz bırakmaya çalışıyor.

Gözlerim boş Jack şişesine kayıyor ve içeride beni bekleyen dolu şişeyi almayı düşünüyorum.

dolap. Onun yerine arka kapıdan fırlıyorum, müzik stüdyoma koşarken çıplak ayaklarım altlarındaki çimleri yırtıyor.

Kendimi içeri kilitliyorum ve davullarımın başına oturuyorum, gürültülü bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sopalarımı kaptığım gibi, onlara vurmaya başlıyorum. Öfkeli tempo tüm vücudumda titreşiyor, kulaklarımda yankılanıyor ve bana yalnızlık getiriyor.

Müziğin en gürültülü olduğu an, sessizliğin üzerime çöktüğü andır.

Şeytanlarım sonunda sustu.

BÖLÜM 2

Alissa

Sıcak güneş üzerime vuruyor, hassas cildimi haşlıyor. Mülteci kampında ilerlerken sıcağı engellemek için başımdaki atkıyı yeniden düzenliyorum, etrafımdaki yıkım kalbimi parçalıyor.

Bunu deneyimleyene kadar ne kadar iyi durumda olduğunuzun farkına varamazsınız. Ta ki çektiğiniz acıların ve kalp kırıklıklarının dünyanın dört bir yanındaki diğer insanlarla kıyaslandığında çok küçük olduğunu görene kadar. Bazıları tam burada, Kenya'daki bu mülteci kampında yaşıyor.

Hemşirelik derecemi bitirdikten sonra tıp fakültesine devam etmek istediğime karar verdim, ancak kendimi daha uzun yıllar sürecek yorucu okul çalışmalarına adamadan önce küçük bir molaya ihtiyacım vardı. Bunu yapmanın, kendimi faydalı hale getirmekten ve edindiğim bilgileri ihtiyacı olan insanlara sunmaktan daha iyi bir yolu olmadığını düşündüm. Sadece kendilerine verilen en iyi hayatı yaşamaya çalışan insanlar, bizim kabul ettiğimiz ihtiyaçlara asgari düzeyde erişebiliyorlar. Yiyecek, barınak ve su gibi. Bu ailemin, özellikle de annemin hoşuna gitmeyen bir karardı ama onun fikirlerini önemsemeyi uzun zaman önce bıraktım.

"Hemşire Alissa, sana ihtiyacımız var" diye arka çadırdan bana sesleniyor Carla, benden çok daha uzun süredir burada olan bir yardım görevlisi.

Geri döndüğümde hasta oğlunu kucaklarında sallayan bir anne buluyorum, bana bakarken yanaklarından yaşlar süzülüyor. Hiç İngilizce konuşmıyor ama konuşmasına da gerek yok, yalvaran gözleri her şeyi anlatıyor.

Carla, "Durumu kötüleşiyor ve Dr. Hibachi birkaç saatten önce dönmeyecek," diye bilgi verdi. Ben.

Genç çocuğun hayati değerlerini kontrol ettim. Uyuşuk ve yüksek ateşi var. Ayrıca çok Susuz kalmış. "Pekâlâ, onu yataklardan birine yatıralım ve serum bağlayalım."

"Başka yatak yok."

"Ne?" Ben soruyorum.

Carla başını sallıyor. "Nairobi'deki silahlı saldırının kurbanlarını aldığımız dün sabahtan beri doluyuz."

Hayal kırıklığı içimi yakıyor, ancak bunun üzerinde durarak zaman kaybetmiyorum ve Carla damar yolu için ihtiyacım olan şeyleri alırken ben de hızla yerde derme çatma bir yatak oluşturunuyorum. Kadına oğlunu yatırmasını işaret ediyorum ve ona yardım etmek için elimden geleni yapacağımı ifade etmeyi umarak nazik bir gülümseme sunuyorum.

Kolunu bağlayıp iğneyi damarına batırdığımda genç çocuk neredeyse hiç irkilmiyor, şaşkın gözleri annesininki kadar üzgün ve çaresiz.

Parmağımı küçük tombul yanağında gezdiriyorum, ruhum parçalanıyor. Tam bitirmiştım ki, etrafımızda yüksek bir ses patlıyor ve altımdaki toprağı titretiyor.

Yönümü bulmaya çalışırken nemli havada korku çığlıkları yükseliyor. Carla perdeyi geri çekiyor ve mutlak kaosu gözler önüne seriyor; kadınlar yönsüzce koşuyor, çocuklarını kucaklarında tutuyor ve etraflarında toz girdapları oluşuyor.

En az yarım düzine silahlı adamın ortalıkta uçuşan kurşunlarını gördüğümde buz gibi bir dehşet kaplıyor içimi. Gözlerim özellikle bir adama takılıyor, insanları teker teker yakalıyor, onlara bir resim gösteriyor ve

havlayan sorular. Kadınlardan biri çadırımızı işaret ettiğinde, soğuk, siyah gözler benimkilerle birleşiyor. Adamın dudaklarında kötü niyetli bir sırıtış beliriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Diğerlerine bir emir yağdırıyor, onlar bana doğru ilerlerken ruhsuz gözleri beni olduğum yere mıhlıyor.

Ben mi?

Kıpırdamıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışırken tamamen korkuya hapsolmuş durumdayım. "Alissa, hadi, buradan çıkmalıyız," diye bağılıyor Carla, kolumdan çekerek.

Sonunda kendime geliyorum ve ayağa kalkıyorum. İçime adrenalin doluyor ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım hareketlerim yavaş. Zamanın değiştiğini ve etrafımdaki tüm dünyanın ağır çekime girdiğini, kaçma şansımın başarısız olduğunu hissediyorum.

Arkamdan yakalandığımda boğazımdan bir dehşet çılgılığı kopuyor, kollar ezici bir güçle etrafımı sarıyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Gözlerim bana yardım etmeye çalışmaktan alıkonulan Carla'ya odaklanıyor, ağzı hareket ediyor, gözyaşları yüzünden akıyor, beni bırakmaları için yalvarıyor.

Ben. Sadece ben.

Neden?

Daha fazla düşünmeden başımda bir acı patlıyor ve dünyam kararıyor.

BÖLÜM 3

Christopher

Müzik kulaklarımı dolduruyor, ahırın dışında balyaları istiflerken şeytanlarımı sessiz tutuyor. Ter yüzüme ve gözlerime damlıyor, kaslarım yanıyor. Yanmayı hoş karşılıyorum, içimde yaşayan tüm utanç ve suçluluk duygusunu maskeleymesini seviyorum.

En azından şimdilik.

İçimdeki karmaşanın arasında arkamda bir şey hissediyorum. Arkama baktığımda, tanımadığım sık siyah bir arabanın ana evin önünden geçtiğini ve misafirhanenin önünde durduğunu görüyorum... *benim evimin.*

Eldivenlerimi çıkarıp kulaklıklarımı takıyorum ve duyularım alarmdayken ona doğru ilerliyorum. Sürpriz ziyaretçilerden hoşlanmam.

Adam arabadan indiğinde sert bir şekilde duruyorum, yaşadığım şok beni derinden sarsıyor. Yıllardır görmediğim bir adama bakıyorum. Geçmişimden birine.

Sevdiğim ve kaybettiğim tek kızın babası.

Bana doğru ilerlemeye başladığında onu itiyorum ve yarı yolda karşılıyorum. "Bay Malone," diye selamlıyorum onu, şaşkınlığım belli oluyor.

"Christopher." Bana elini uzattı.

Avucunun soğuk ve nemli olduğunu hissederek jesti kabul ediyorum. O anda, her zamanki gibi derli toplu olan doktorun yıpranmış ve bitkin görüldüğünü fark ediyorum. Gözlerinin altındaki deride koyu halkalar oluşmuş, dudakları gerilmiş ve takım elbisesi buruşmuş.

"Bir dakikan var mı?" diye soruyor.

"Elbette." Onu evime kadar götürdüm, bunca yıldan sonra neden buraya geldiğini merak ettiğim için endişem şaşkınlığımın önüne geçmeye başlamıştı. Alissa'yla birlikteyken Derek'le ilişkimiz her zaman oldukça iyiydi. Annesiyle benim aramdakinden kesinlikle daha iyiydi.

Eve girdiğimizde oturması için elimle işaret ediyorum, buranın Faith'in dün burada olduğu zamandan daha iyi durumda olmasına seviniyorum.

"Senin için ne yapabilirim?" Duvara yaslanıp kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Beni gördüğünüze şaşırmış olmalısınız ama başka nereye gideceğimi bilemedim. Yardıma ihtiyacım var." Sesindeki titreme içime korku salıyor. "Kızıma bir şey oldu."

Zihnim her türlü lanet senaryoyu canlandırırken midem dibe vuruyor, korku beni boğmakla tehdit ediyor. Hiçbiri iyi değildi. "O..." Bunu söylemeye bile dilim varmıyor.

Başını sallıyor. "O ölmedi."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ciğerlerime tekrar hava dolmasını sağlıyor. "Ama bu şekilde kalması için yardımına ihtiyacım var."

"Ne oldu?"

"Alissa birkaç ay önce bir mülteci kampına yardım sunmak için Kenya'ya gitti. Başından beri içimde kötü bir his vardı. Gitmesini istemedim ama kızım bir şeyi kafasına koyduğunda onu

durdurmak mümkün olmuyor."

O hep böyleydi. Dik başlı ve ne istediğinden emin. Onda sevdiğim şeylerden biri de buydu. Ama seçebileceği onca yer varken, dünyanın en tehlikeli yerlerinden biri olmak zorunda mıydı?

"Birkaç gün önce Somalili korsanlar tarafından kaçırıldı," diyor ve içime buz gibi bir korku salıyor. "Kamptan alınan tek kişi oydu çünkü onlar için bir değeri vardı. FBI bana bunun nadir olmadığını söyledi. Görünüşe göre, bu korsanlar oraya yardım için gelen Amerikalıların geçmişlerini araştırıyorlar. Benim çok param olduğunu öğrendiklerinde onu hedef almışlar."

Dr. Derek Malone dünyaca ünlü bir kalp cerrahıdır. Hastaları dünyanın dört bir yanından onu aramaya geliyor. Alanında bir uzmandır. Çok satan birkaç kitap yazmış ve çok sayıda sağlık dergisinde yer almış ve talk show'lara çıkmıştır. Dr. Derek Malone konuştuğunda insanlar onu dinliyor.

Alissa'nın üvey babasının da parası var. Kendisi başarılı bir yatırım şirketinin CEO'su; bu pisliklerin Alissa'nın zengin bir aileden geldiğini bildiklerine şüphe yok. Onun paradan çok daha değerli olduğunu bilmiyorlar.

"Onlara iki milyon dolar göndermek için üç günüm var yoksa onu öldürecekler."

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

"Hayatta olduğuna dair kanıtınız var mı?"

"Evet, en azından birkaç saat önce öyleydi. Üzerinde tarih olan bir fotoğrafını e-posta ile gönderdiler." Duraklıyor, kalın kalın yutkunuyor. "Yüzü oldukça yara bere içindeydi. Ona yaptıkları şey için dehşete düştüm."

Aklımı başımda tutamayacağımı bildiğim için bunu düşünmeme izin vermiyorum. "Onlara parayı veremezsin. Eğer verirsen, onu öldürürler."

Başını sallıyor. "Biliyorum. FBI elinden geleni yapıyor ama yeterli değil. Onu benim sevdiğim gibi sevmiyorlar. Ya da... senin sevdiğin gibi," diye ekliyor ve bir anlık sessizliğin havayı doldurmasına izin veriyor. "Uzun zamandır birlikte olmadığınızı biliyorum ama bir zamanlar onu sevdiğini biliyorum Christopher."

Hâlâ seviyorum ve hep de seveceğim ama bunu kendime saklıyorum.

"Senin, üvey babanın ve arkadaşlarının neler yapabileceğini de biliyorum. Onu geri almama yardım etmen için sana yalvarıyorum. Onu kaybedemem. Sahip olduğum tek şey o," diye boğuk bir sesle konuşuyor, keder içinde başını öne eğerken gözyaşları nihayet serbest kalıyor.

"Onu geri getireceğim," diye söz veriyorum, kararlılık damarlarımda yanıyor.

Başını kaldırıyor, gergin omuzları rahatlamayla gevşiyor. "Teşekkür ederim," diyor ayağa kalkarken. "Ne gerekiyorsa ödeyeceğim."

Sertleştim. "Senin parana ihtiyacım yok ya da istemiyorum."

Başını salladı. "Ben öyle düşünmüyordum ama yine de teklif etmek istedim. O zaman ne yapabilirim? Benden ne istediğini söyle."

"FBI için bir bağlantınız var mı?"

"Evet." Ceketinin içine uzanıp cüzdanını aldı ve bir kartvizit çıkardı. "Özel Ajan Erickson ile görüşüyordum. Arkasına sizin için numaramı da yazdım."

Ondan kartı alıp odama giriyorum ve temiz bir gömlek alıp dışarı çıkıyorum. "Plan elime geçtiğinde seni ararım."

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Takviye kuvvet

toplamaya."

Kamyonetime binmeden ve yerimden kalkmadan önce onun gitmesini beklemiyorum. Spor salonuna giderken, içimi kemiren korku ve çaresizliği bastırmaya çalışıyorum. Onunla ilgili her anı yüzeye çıkmaya başlıyor, özellikle de iyi olanlar.

Hiç unutmadıklarım.

Gitarımı tıngırdatmamı izlerken açık kahverengi gözleri beni yerime mıhlıyordu. Yumuşak tenini tenimde hissetmek, ben onun bedenini doldururken onun uzun sarı saçlarının kokusunun duyularımı doldurması. İçimdeki her karanlık yeri aydınlatan gülümsemesi.

Bu dünyayı bir daha asla şereflelendiremeyeceği düşüncesi, aklımın alamayacağı dayanılmaz bir acıya neden oluyor. Bu, zaten utanç verici olan varlığımı bitirecek son darbe olurdu.

Spor salonunun dışında gıcırdayarak durduğumda, Kolan ve Çavuş'u ringde bir dövüşçüyle birlikte bulmak için içeri koşuyorum. "Cade nerede?"

"Ofiste," diye cevap veriyor Çavuş, ayaklarım spor salonunun zeminini yalarken, adımlarım uzun ve hızlıyken gözleri beni takip ediyor.

Zaman çok önemli; geçen her saniye onun hayatının tehlikede olduğu bir saniye daha demek. Görünüşe göre üst kattaki adam bu sefer benim tarafımda. Ben ofise girerken Jaxson ve Sawyer da Cade'in yanındaydı.

Hızlı girişim karşısında hepsinin kafası havaya kalktı. Cade aciliyetimi hissederek ayağa kalktı. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

BÖLÜM 4

Alissa

Geçmiş

Dolabımı kapattıktan sonra kitap çantamı omzuma atıp eve doğru yola çıkıyorum, koridorda hademe Bay Kessler dışında kimse yok. Ödevlerimi kütüphanede yapmak için geç saatlere kadar kalmanın avantajlarından biri de okul sonrası çılgın trafiği kaçırmak.

Koridorda ilerlemeye devam ederken, müzik odasından aniden güzel bir melodi yükseliyor ve hemen ardından şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz ses geliyor. O kadar eşsiz ve farklı ki; beni yerime mıhlıyor.

Dinlerken Lifestage'un "You and Me" şarkısının gitarla tıngırdatıldığını fark ettim. Kesin olarak söyleyebilirim ki şarkıyı kim söylüyorsa baş vokalistin kendisinden bile daha iyi.

İlerleyerek müzik odasına giriyorum, inanılmaz sesin kime ait olduğunu görebilecek kadar içeri giriyorum. Bir kez daha sert bir şekilde duruyorum, Christopher Dennison olduğunu gördüğümde varlığımın temelini sarsan bir şok yaşıyorum. Geçen yıl buraya taşınan ve kısa sürede herkesin bahsettiği sorunlu genç haline gelen yeni çocuk. Defalarca dikkatimi çeken bir çocuk.

İlk başta beni içine çeken şey yaydığı öfkeli havaydı. Bir insanı sürekli bu kadar öfkeli yapan şeyin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Çok geçmeden, üzerinde izler bırakanın birlikte yaşadığı adam, sarhoş babası olduğunu anladım. En azından etrafta dolaşan söylenti buydu. Bunun doğru olma ihtimali bile kalbimi kırıyor.

Son birkaç hafta içinde, onu kilisede toplum hizmeti yaparken gördüğümünden beri daha da ilgimi çekmeye başladı. O zaman küçük kız kardeşiyle olan ilişkisini, korumacı ve nazik tavrını gördüm ve herkesin onun hakkındaki algısının yanlış olduğunu anladım. O kötü biri değil. Belki kenarları sert ama kötü değil. Ve bunu gören tek kişi ben değilim, Faith de görüyor. Bu yüzden onu ve kız kardeşini evine kabul etti ki bu beni gerçekten çok mutlu etti.

Onu gördüğüm tüm anlarda, bir kez bile böyle bir sese sahip olduğunu düşünmemiştim. Herhangi bir müzik efsanesini utandırabilecek bir yetenek, işte bu kadar iyi. Tutkusu ve ruhu, ağzından çıkan her kelimeden akıyor ve etrafımızdaki havayı süslüyor.

Neden böyle bir şeyi dünyadan saklasın ki?

Gölgelerin arasından çıkıyorum, unutulmaz sesi beni sahnede oturduğu, uzun, ahşap bir tabureye tünediği yere çağırıyor. Ne yazık ki bu bir hataydı, çünkü beni görür görmez durdu.

"Kahretsin!" İrkildi ve ayağa fırladı, gitar elinden kaydı. "Özür dilerim, seni korkutmak istememişim."

"Yapmadın. Sadece beni hazırlıksız yakaladın." Boğazını temizliyor, ayakları kayıyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Yeterince uzun. İnanılmazsın," diyorum ona, gözlerinden büyülenmiş bir halde. Daha önce hiç bu kadar

Çok şey saklıyor ama çok şey de veriyor. O açık bir kitap; yeterince yakından bakan herkes bunu görebilir, sadece sayfayı çevirecek kadar cesur olmanız gerekir.

Benimle aynı fikirde olmadığı belli olan bir şekilde homurdanıyor ve gitarı almak için eğiliyor. "Hiç mahremiyet ihlali diye bir şey duydun mu?"

"Halka açık bir yerdesin," diye itiraz ediyorum, sinirli ses tonunun beni caydırmasına izin vermeyerek. "Evet, ben de herkesin gittiğini sanıyordum."

"Öyleler. Bay Kessler ve ben hariç," diye bilgilendiriyorum onu. Karşılık alamayınca cesaretimi toplayıp ona yaklaşıyorum ve elimi uzatıyorum. "Ben Alissa."

Jestime bakıyor, kabul etmekte tereddüt ediyor. Sonunda sıcak eli benimkini kavırıyor, dokunuşunun sıcaklığı tenimi kavuruyor. Gözlerini yüzüme diktiğinde, ela gözleri beni derinden sarsıyor.

"Kim olduğunu biliyorum, Alissa Malone."

Kuruyan boğazımı yutkunarak geçiştiriyorum ve ona titrek bir gülümseme sunuyorum. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

Elimi bırakıyor ve bana arkasını dönerek süpürmek için süpürgeyi arkasına alıyor. Belli ki en başta yapması gereken şey buydu.

"Senin hakkında tek bir kötü şey olduğunu sanmıyorum," diye yanıtlıyor sonunda.

Bunu bir iltifat olarak kabul edip etmemekte kararsızım. Sesindeki alaycı ton, karar vermemi zorlaştırıyor. "Elbette var. Herkesin kusurları vardır."

İnanmayan bir kaşını kaldırarak başını iki yana sallar.

"Evet. Sakız çiğnediğimi duymalısın. Çok sinir bozucu" diye utanmadan itiraf ediyorum. "En sevdiğim pembe Hubba Bubba türü ama parçası o kadar büyük ki dudaklarım birbirine çok yüksek sesle çarpıyor ve bazen ağzımdan tükürük bile fırlıyor."

Tamam, Alissa, o kadar ileri gitmene gerek yoktu, kendimi azarlıyorum.

Utanç verici bilgi buna değiyor, çünkü ilk kez Christopher Dennison'ın gülümsemesine tanık oluyorum ve bu neredeyse sesi kadar çarpıcı. Yumuşak kıkırdaması, dakikalar önce hipnotik melodisinin yaptığı gibi içime akıyor. Tamamen büyüleyici ve dünyayı sarsıcı.

Ona gülümsüyorum, eğer bu onu tekrar göreceğim anlamına geliyorsa sahip olduğum her kusuru memnuniyetle kabul edeceğimi biliyorum. Bunu görevim haline getirmeyi planlıyorum.

"Güzel bir gülümseme var, Christopher Dennison."

İltifat, tam da beklediğim gibi, yüzündeki güzel ifadeyi siliyor ama bunun anı mahvetmesine izin vermiyorum.

"Her ne kadar kalıp size kusurlarımı anlatmaya devam etmek istesem de, gitmeliyim. Ama... belki bir gün sana hepsini anlatma şansım olur." Ona sırtımı dönerek odadan çıkıyorum ve ben gözden kaybolana kadar gözlerini üzerimde hissediyorum.

O gece yüzümde kalıcı bir gülümseme ve kalbimde yeni bir atışla uykuya daldım. Ertesi gün okula gitmek için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

BÖLÜM 5

Christopher

"Eğer ikinizden birine bir şey olursa hayatta kalamam," diye ağlıyor Faith.

Loş mutfakta dururken, o ve Cade arka verandada dururken pencereden onun acı ve korkusunun ortaya çıkışını izliyorum.

"Red, bana bak. Bize hiçbir şey olmayacak."

"Buna söz veremezsin. Bak geçen sefer ne oldu," diyor ve geçmişindeki en karanlık anı düşünmek zorunda kaldığında göğsünden korku dolu bir hıçkırık kopuyor.

"Bu geçen seferki gibi değil bebeğim. Uzaktan yakından aynı şey değil." Cade onu rahatlatmak için elinden geleni yapar. "Tam olarak nerede olduğunu biliyoruz. Girip çıkacağız. Söz veriyorum." Onu kollarının arasına çekerek daha da rahatlatmaya çalışıyor.

Nick ve Ryder sayesinde FBI'ın topladığı tüm bilgilere ulaşabildik. Tam olarak ihtiyacımız olan şey elimizde. Her şey yolunda giderse, varışımızdan birkaç dakika sonra onu çıkarmış olacağız.

Cade'in bunun bir parçası olmama izin verme konusunda tereddütlü olduğunu söyleyebilirim; eve geldiğimden beri çok fazla burnunu sokmadı ama herkesin ne yaptığını görüyor. Hatta ne hissettiğime dair küçük de olsa bir fikri olduğuna eminim. Ama geride kalmamın mümkün olmadığını da biliyordu.

Benden başka kimse onu almaya gitmiyor.

Ruthie sessizce yanıma gelirken, "Siz öğleden sonra haberlerle eve geldiğinizden beri böyle," diyor, sesi yumuşak ve üzgün. Her iki kolu da pazuma dolanıyor, bereli başı omzuma yaslanıyor.

Küçük kız kardeşimin kafasının omzuma ulaşabilmesi bile beni hâlâ şaşırtıyor. Onun artık altı yaşında değil de on üç yaşında olduğunu kavramak benim için çok zor. Artık kendine güveni olmayan ve ciddi bir konuşma sorunu olan o kız değil. Söylemesi gereken şeye ve ne kadar hızlı söylemeye çalıştığına bağlı olarak hala zaman zaman kelimelerle mücadele ediyor. Genellikle üzgün olduğunda daha belirgin oluyor.

Herkese bu kadar acı çektirdiğim için nefret ediyorum ve keşke başka bir yolu olsaydı, ama bunu başarmak için adamların yardımına ihtiyacım var. Alissa'nın hayatı tehlikeyken bunu tek başıma yapma riskini almak istemiyorum.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," diyor kız kardeşim. "Ve Alissa'nın iyiliği için bunu yapmana sevindim. Onun için en iyisi bu, ama seni ve Koca Adam'ı kaybetme düşüncesi..." Başını iki yana sallıyor, gözyaşlarını tutamazken sözleri kesiliyor.

"Hey, hadi ama, her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum, kolumu onunkinden çekip omuzlarına doluyorum. "Sadece bundan önceki her ayrılışımda olduğu gibi bak."

"Sanki bu işleri kolaylaştırıyor," diye mırıldanıyor. "O zamanlar da bir o kadar zordu."

İlk askere gittiğimde bunun onun için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum, herkes için ama özellikle de onun için. Çünkü günün sonunda, Cade ve Faith ailemiz olsa da, Ruthie ve ben damarlarımızda aynı kanı akıtan tek kişileriz. Cade, Faith ve Mia olmadan sadece birbirimize sahibiz.

"Sana daha önce geri döneceğime dair söz vermiştim ve bu sözümü tutmayı planlıyorum. Yemin

ederim, Ruthie,

Siz farkına bile varmadan evde olacağız."

Başını sallıyor, kolları belime sıkıca sarılmış, yüzü göğsüme gömülmüş. "Bunu yaptığından emin ol, çünkü sensiz asla hayatta kalamam, Christopher. Sana ihtiyacım var. Her zaman ihtiyacım var."

Fısıldadığı son sözler boş göğsümde bir sızı başlatıyor, şu anda başa çıkamayacağım bir şey.

"Mia nerede?" Sesimin bu kadar hırçın çıkmasından nefret ederek soruyorum.

"Uyuyorum. Muhtemelen en iyisi bu. Ona çoktan veda etti ve bence onun gidişini görmemesi daha iyi."

Kabul ediyorum ama yukarı çıkıp ona kendi vedamı etmeye karar veriyorum. Merdivenleri tırmanarak bebekler ve atlarla dolu pembe odaya giriyorum, kemani kapısının yanındaki duvara yaslanmış. Sadece beş yaşında olan bu çocuğun serçe parmağındaki müzik yeteneği Faith ve benim toplamımızdan daha fazla.

Dikkatle yatağının kenarına oturup onun masum, uyuyan yüzüne bakıyorum ve bu kadar huzurlu olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Çocukken bile bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Eğer uyuyabilirsem şanslıydım. Gözlerimi kapatmak beni birlikte yaşadığım canavara karşı savunmasız bırakıyordu. Bir gün başka bir canavarın bana musallat olacağını kim bilebilirdi ki, sadece bu canavar içimde yaşayacak ve yalnızlığı bulma şansımı mahvedecekti.

"Kistipher?" Mia'nın uykulu sesi işkence dolu düşüncelerimi bölüyor. "Selam evlat. Üzgünüm, seni uyandırmak istememiştim."

"Sorun yok. Neden bana bakıyorsun?" diye soruyor, masum kahverengi gözleri sessiz karanlıkta bana doğru kırpışıyor.

"Gitmeden önce seni görmek istedim."

"Sen de mi gidiyorsun?" Bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak dile getiriyor ama ben yine de başımı sallıyorum. "Annem üzgün."

"Biliyorum ama o iyi olacak. Yakında döneceğiz." "Pwomise?"

"Evet, söz veriyorum."

Yorganı üzerinden atarak kucağıma tırmanıyor. Minik kolları boynuma dolanıyor ve beni yapabileceğinden daha sert bir şekilde sıkıyor. "Seni seviyorum, Kistipher."

Boğazımdaki yanmayı bastırmak için yutkunarak ona sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum, evlat." "Babana iyi baktığından emin ol, tamam mı?"

Homurdanıyorum. "Güven bana, kendi başının çaresine bakabilir ama ben her ihtimale karşı orada olacağım." "Güzel," diye fısıldıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Hadi, seni yatağına geri götürelim." Onu yatırırken, geceliğiyle birlikte kovboy çizmelerini giydiğini görünce kıkırdıyorum.

"Babama söyleme. Onları süpürmenin iyi olmadığını söylüyor ama ben çok seviyorum."

Sırıtişım yayılıyor. "Sırrın benimle güvende." Üstünü örterek küçük yanağına bir öpücük bırakıyorum, her zamankinden biraz daha uzun süre kalıyorum, çünkü geri dönmeye niyetim olsa da kimse bilemez. Kimse bilemez. Bunu zor yoldan öğrendim.

Kapıya doğru yöneldiğimde bana seslendi. Geri dönüyorum, karanlıkta küçük bedenini zar zor

seçebiliyorum.

"Geri döndüğünde yine üzgün ve sinirli mi olacaksın?"

Kalbim burkuluyor, kaderin acımasız bıçağı onun sesindeki dürüstlük ve hüzünden kaçınmamı imkansız kılıyor. Bu ayıltıcı bir darbe ve ilk kez, şeytanlarımın hayatımı ne kadar etkilediğini fark ediyorum.

Etrafımdaki insanlar, hatta fark etmediklerini düşündüğüm insanlar bile.

"Olmamak için gerçekten çok çabalayacağım," diyorum ona, keşke daha fazla söz verebilseydim. "Ne olursa olsun Mia, her zaman bil ki sorun sen değilsin. Sana asla kızgın olamam."

"Tamam," diye cevap veriyor, sesi yeniden uyumlu bir hal alıyor. "Güle güle, Kistipher."

"Güle güle." Odasından çıkarken sırtımı duvara yaslayıp göğsümdeki kavurucu acıya rağmen nefes almaya çalışıyorum. Sonunda kendimi toparlayıp aşağıya iniyorum ve Faith ile Ruthie'yi Cade'in kollarında buluyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa Cooper'a gittiğinizden emin olun."

Faith ona "İyi olacağız," diye güvence veriyor ama gözyaşlarıyla dolu sesi güvenini ele veriyor. Beni merdivenlerde görür görmez ondan uzaklaşıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kollarına çekiyor.

Sarılmasına karşılık veriyorum, omuzlarının acıyla titrediğini hissediyorum ve buna neden olduğum için nefret ediyorum. "Özür dilerim, Faith."

Yüzümü ellerinin arasında kavrayarak geri çekiliyor. "Üzülme. Ne kadar zor olsa da, bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Alissa'nın şu anda sana ihtiyacı var. Onu eve getir."

"Yapacağım."

Şu anda söz verebileceğim bir şey varsa, o da budur.

Kapının yanındaki spor çantamı alan Cade ve ben dışarı çıktığımızda Jaxson ve Sawyer'ın çantaları hazır bir şekilde kamyonun yanında beklediklerini görüyoruz. Grace ve Julia merdivenlerden çıkarken gözyaşları yanaklarını boyuyor ve Faith'e doğru ilerlemeden önce durup Cade ve bana sarılıyorlar.

Biz diğerlerine doğru ilerlerken acılarının sesi havayı dolduruyor. "Bekle!"

Ruthie'nin hıçkırıklarında duruyorum. Etrafımda dönerek merdivenlerden inişini izliyorum, bana doğru koşarken gözyaşları yüzünü kaplıyor.

Kendini bana doğru fırlatırken kollarımı açıyorum. "Seni seviyorum, Twistiphwor," diye ağlıyor, geçmişimizden gelen adımı söylüyor, daha önce tuttuğu gözyaşları sonunda serbest kalıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye boğuluyorum. "Söz veriyorum, yakında döneceğiz. Faith için güçlü ol, tamam mı?" "Olacağım." Sonra Cade'e doğru ilerliyor ve ona da bir kez daha sarılıyor. "Seni seviyorum, Koca Adam."

"Ben de seni seviyorum, evlat. Her şey yoluna girecek." Onu tekrar ayağa kaldırarak beresini yüzüne kapatıyor ve gözyaşları arasında kıkırdamasına neden oluyor. "Uslu dur ve beladan uzak dur."

"Her zaman yaparım," diyor ve ikimizin de homurdanmasına neden oluyor.

Kız gittiği her yerde bela buluyor. Neyse ki, kış tekmelemek için eğitilmiş ve kendini içinde bulduğu gülünç durumlardan kurtarabiliyor.

Cade ve ben kamyonu yaklaştık ve içeri girmeden önce çantalarımızı arkaya attık. Sawyer ve ben arka koltuğa otururken Cade ve Jaxson öne geçtiler.

Uzaklaşırken eve bir göz atıyorum ve tüm kadınların birbirlerine sarılıp teselli bulduklarını görüyorum. Bu her aile için zordur ama özellikle onlar için, çünkü yaraları her gün görmek zorunda olanlar onlar.

"Berbattı," diyor Sawyer, kamyonet kasvetli bir sessizliğe gömülürken koltuğuna geri

yaslanıyor.

"Evet, Jules öğleden sonra eve geldiğimden beri ağlamayı kesmedi." "Çabucak halledeceğiz," diyor Cade, sesi sert ve kararlı.

Sawyer omzuma vuruyor. "Tabii ki yapacağız. Biz hallederiz."

Haklı olması ve her şeyin planlandığı gibi gitmesi için dua ediyorum çünkü vicdanımda daha fazla ölümlle yaşamak tabuta son çiviği çakmak olacak. Tabii o piçlere ait değilse, çünkü vücudundaki tek bir kıla zarar vermişlerse, kanları dökülecek ve ben de bu kanla yıkanacağım.

BÖLÜM 6

Alissa

Ağrıyan bedenim havadaki nemden dolayı şiddetle titriyor. Bileğimin zincirlendiği pis karyola ölüm ve umutsuzluk kokuyor.

Kaç gün geçtiğine dair hiçbir fikrim yok; zaman kasvetli bir karanlıktan başka bir şey değil. Hiçbir gerçeklik hissim yok. Çaresizce kaçmaya çalışırken kafama aldığım darbeler yüzünden değil.

İlk başta beni bu odaya kilitlediler, zar zor dokunduğum yiyecek ve su getirdiler. Çoğu zaman beni yalnız ve zarar görmemiş halde bıraktılar. Biri hariç. Özellikle biri müstehzi gözleriyle midemi bulandırdı, elleri sertti ve istenmeyen biriydi. Neyse ki geri çağrıldı ve uzaklaştırılması emredildi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, hiçbiri İngilizce konuşmıyor.

Dehşete kapılmıştım ve onlar bana kim bilir neler yapmadan önce buradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Tüm çabalarım rağmen kaçma girişimim sonuçsuz kaldı ve işler daha da kötüye gitti. Şimdi vücudum olduğundan daha kötü bir halde ve kafamda çıkıntı yapan kötü bir şişlikle kalakaldım.

Benden ne istedikleri ya da neden burada olduğum hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Sanırım para istiyorlar ve bu yüzden üzerinde günün tarihi olan bir gazeteyi tutarken fotoğrafımı çektiler. Ancak zaman geçtikçe daha da emin olamıyorum. Ailem şimdiye kadar parayı ödemiş olurdu. Hem babamda hem de üvey babamda var. Fotoğraf günler önce çekildi... Sanırım.

Peki neyi bekliyorlar?

İşkence dolu düşüncelerim kapımın açılma sesiyle yok oluyor. Kalbim göğsüme çarpıyor, elleri dolaşan kişinin o olduğunu ve yalnız olduğunu gördüğümde korku karnımda dönüyor.

İlerlemeye başlıyor, sarı dişleri karanlıkta parlarken bana kötü niyetli bir gülümseme fırlatıyor. Doğrulamaya çalışıyorum ama daha önce aldığım kötü darbeden dolayı başım şiddetle dönüyor.

"Tsk, tsk, tsk." Başını sallayarak azarlayıcı bir ses çıkardı. Yatağımın üzerinde durarak kirli parmağını yanağımdan aşağı ve göğüslerimin arasından geçiriyor, kirli atletim çok az örtücülük sağlıyor.

İstemediğim dokunuşundan kaçıyorum, tiksinti boğazımı tırmalıyor. Bana anlayamadığım bir dilde bağırırken eli çenemi acıyla kavıyor ama öfkesi çok açık.

Yüzünü yüzüme doğru indirmeye başladığında sıkıştığım dişlerimin arasından bir çığlık tıslıyor. Bacaklarımı yukarı kaldırarak, iğrenç ağzı temas edemeden karnına bir tekme atıyorum.

Tökezleyerek geri çekilirken çenem serbest kalıyor. Siyah gözleri kısılıyor, öne doğru bir adım atıp suratıma ters bir yumruk indirirken hırçın bir hırıltı onu terk ediyor.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyor, güçlü darbe başımı yana savuruyor. Ağırlığı üzerime çökerken korku nefesimi kesiyor, kokuşmuş nefesi yüzüme çarpıyor.

"Kes şunu!" Birinin beni duyması ve onu tekrar durdurması için dua ederek kalan tüm gücümle ona karşı koyuyorum. Serbest kalan elim yüzünü itiyor, parmaklarım etli yanağını yırtıyor. "Bırak beni!" Savaşı kaybetmeye devam ederken boğazımdan umutsuz bir çığlık kopuyor.

Lütfen, Tanrım. Bu olmasın. Bunu atlatamayacağım.

"Lütfen dur," diye hıçkırarak yalvarıyorum.

Bir saniye sonra ağırlığı gitti ve nefes alabildim. Karanlıkta, saldırganımın boğuk şokunu duyuyorum, ardından gırtlaktan gelen bir hırıltı havayı dolduruyor, bu hırıltı korsanın boğazını kesen başka birine ait. Şahdamarından kan fişkırıyor, ılık sıvı üzerime dökülüyor.

Dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor ve etrafımızdaki ıssız havayı delip geçiyor. Hantal gölge yanıma düşüyor, eli ağzımı kapatıyor. Saldırganla nasıl savaştıysam onunla da aynı şekilde savaşıyorum.

"Şşş, sana zarar vermeyeceğim."

Onu itmeye devam ediyorum, keskin bıçağın boğazıma ulaşmasından korkarak elinin arkasında ağlıyorum. Alnı benimkinin yanında duruyor, ağzı kulağımı okşuyor. "Alissa, bebeğim, benim-Christopher."

Kıpırdamıyorum, şok bir balyoz gibi içime iniyor. Yüzünü benimkinin üzerine getiriyor, ela gözleri karanlıkta çılgınca parlıyor.

Asla unutamayacağım gözler. Sık sık hayalini kurduğum.

Ben hareketsiz ve sessiz kalırken elini çekiyor, nefesim ağırlaşıyor.

"Rüya mı görüyorum?" diye soruyorum.

"Hayır, benim," diye fısıldıyor, parmakları şişmiş yanağımda hafifçe geziniyor. "Beni baban gönderdi."

Rahatlamış bir hıçkırık göğsümü parçalıyor; günlerdir ilk kez umut içime doluyor.

"Seni buradan çıkaracağım ama sessiz olman gerek, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve bileğimdeki kilidi açmaya başlamadan önce uzanıp belinden bir şey çıkarmasını izliyorum.

"Onu yakaladım," diyor sessizce, görebildiğim hiç kimseyle konuşmadan. Kulaklığı olduğunu fark etmem uzun sürmedi. "Bir tane daha çıkardım." Bu bilgiyi sıkılmış dişlerinin arasından veriyor, çenesi sımsıkı kilitlenmiş.

Ona bakıyorum, kilide konsantre olurken sert yüzüne gölgeler düşüyor. Gözümü kırpmaya korkuyorum, kırparsam kaybolacağından endişe ediyorum.

Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce, "Geriye iki tane kalıyor," diyor. "Kaç tane gördün, Alissa?"

Kendime gelip cevap vermem bir anımı alıyor. "On... Sanırım."

"Kahretsin," diye nefes alıyor. "Şunu altı yapalım."

Kısa süre sonra zincirimin kilidi açıldı ve bileğim serbest kaldı. Buz gibi kan kolumdan aşağı akarken acı dolu bir çığlık atıyorum. Daha doğrulamadan koridorun aşağısından ağır ayak sesleri yankılanıyor.

Dehşet göğsümü ele geçiriyor ve Christopher geriliyor. Elimi tekrar başımın üzerine atıyor. "Kıpırdama ve ses çıkarma," diye emrediyor ve sonra ortadan kayboluyor.

Tıpkı öyle, yok olup gitti ve beni yalnız bıraktı.

Sessiz kalıp uzakta olmaması için dua ederken dişlerim titreyen dudağıma batıyor.

Adam beni kontrol ederken yalnızdı, kapımın açık olduğunu görünce adımları duraksadı. El fenerini üzerime tutarak kendi dilinde konuşmaya başladı. Parlak ışın ölü arkadaşının üzerine düştüğünde sesi yükseliyor, adımları ağır ve sert bir şekilde içeri dalıyor.

Christopher karanlık bir illüzyonist gibi gölgelerin arasından çıkar, güçlü kolları adamı sarar. Adamı eliyle susturuyor ve ardından mide bulandırıcı bir çatırtı havayı dolduruyor. Adam düşüp

ölüyor ve kafası kesilmiş arkadaşının üzerine düşüyor.

Boğazıma bir damla safra kaçıyor, korkunç manzara karşısında midem bulanıyor. Göz açıp kapayınca kadar,

Christopher yanımda, kalkmama yardım etmek için kolumu tutuyor.
Telin diğer tarafındakilere "Pozisyon alın, geliyoruz" diyor.
Vücudum protesto çığlıkları atıyor, ayağa kalkarken görüşüm kararıyor. Dizlerim bükülürken Christopher beni yakalıyor, kolu bacaklarımın altından geçerek beni taşıyor.
"Özür dilerim, başım ağrıyor," diyorum kulaklarımdaki çınlamanın arasından. "Sorun değil. Ben seni tutarım."
O gizli bir sessizlik içinde hücreden çıkarken gözlerim kapanıyor, gözlerimin arkasındaki çekiç sesi katksız bir ıstırap yayıyor. Aniden durduğunu hissediyorum, saklanmak için bir köşenin arkasına kıvrılırken vücudu geriliyor.
Uzaktan gelen sesler kulaklarımı tırmalıyor. Kollarım boynuna dolanıyor, karşılaşacağımız şeyden dehşete düşüyorum.
"Şşşt," diye fısıldıyor, vücudu o kadar hareketsiz ki nefes alıp almadığını merak ediyorum.
Birkaç saniye sonra, bulunduğumuz köşeden dışarı çıkıyor ve tekrar harekete geçiyor, adımları hızlı. Dışarı açılan bir kapıyı iterek içeri giriyor ve alarmı çalıştırıyor.
Christopher hızını artırıyor, daha sert ve daha hızlı koşuyor, içime mide bulantısı dalgaları gönderiyor. Günlerdir almadığım temiz havayı içime çekerek nefes almaya çalışıyorum ve uzaktan gelen bir helikopterin sesini belli belirsiz duyuyorum.
Rahatlama göğsümde dalgalanıyor ama etrafımızda silah sesleri patlayınca kayboluyor. Çığlık atıyorum, Christopher'a daha sıkı sarılırken panik göğsümde kilitleniyor.
"Devam edin, onları yakaladım," diye bağıyor biri. "Evans soldan geliyor."
Helikoptere yaklaşırken silah sesleri azalıyor; ağır, sert rüzgâr ağrıyan bedenime çarpıyor. Christopher içeri atlarken havada süzülüyor, beni kollarında sıkı sıkı tutuyor ve inişimizin yükünü üstleniyor.
Çok geçmeden arkamızdan birinin geldiğini duydum.
"Hadi, hadi, hadi!" emri, helikopter yerden havalanıp ilerlemeden saniyeler önce haykırılır.
"İyi misin, Evans?"
"Evet, ben iyiyim. Şunu gördün mü? O herifi tam gözlerinin ortasından vurdum," diye anons ediyor, sesinde kalın bir gurur var. "Hâlâ beceriyorum!"
Başımın göğsüne gömülü kaldığı yerden Christopher'ın homurtularını hissediyorum. "Neden onu buraya indirmiyorsunuz?" diye konuşuyor başka biri. "Yapabiliriz-" "Ona dokunma," diye tersliyor Christopher, beni daha sıkı tutarak.
Ona bakarken parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyor, sert gözleri yaralı kalbimi delip geçiyor.
"O bende." Sesi daha yumuşak, parmak eklemleri hiç unutmadığım nazik bir hareketle yanağımı okşuyor.
Daha önce birçok kez yaptığım gibi onun kollarında teselli buluyorum. Neredeyse bir hafta boyunca sadece dehşeti hissettikten sonra, artık her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

BÖLÜM 7

Christopher

İki gün sonra, elimde bir buket sarı lale, doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ederek hastaneye girdim.

Hâlâ favorisi mi?

Bu kadar korkak olduğum için kendi suratıma zihinsel bir yumruk atmadan önce basit bir karar üzerinde acı çektim. Sanırsın yine on beş yaşındaydım, ama o kadar basit değil. Konu Alissa, son beş yıldır neredeyse her gece düşündüğüm ve canımı yakan kız olduğunda değil.

Dün öğleden sonra döndük ve indiğimizde ambulans oradaydı, onu götürmek için bekliyordu. Gitmesine izin vermekten başka çarem yoktu. Bunu yapmak çok zordu. Onu kollarımda tutabildiğim o birkaç değerli saat boyunca içime bir huzur çöktü, döndüğümünden beri hissetmediğim bir memnuniyet duygusu.

Billy'den beri.

Utanç ve suçluluk duygusu beni dibe çekmeden önce ismi çabucak gömüyorum. Bunun yerine, iyi olduğunu umarak sevdiğim ve kaybettiğim kıza odaklanıyorum. Nelere katlandığından hâlâ emin değilim. Onu kollarımda tuttuğum zamanın çoğunda uyudu.

Dün gece Derek'le kısa bir süre konuştum. Minnettarlığını ifade ettikten sonra ondan aldığım tek şey, muhtemelen birkaç günlüğüne hastaneye yatırıldığı ve beni sorduğuydu. Duymam gereken tek şey buydu. Daha erken gelmememin tek nedeni ona ailesiyle birlikte zaman ayırmak istememdi.

Hemşire istasyonuna yaklaştığımda, beni en çok hor gören kadınla yüz yüze geliyorum. Kızını sevmek dışında hiçbir şey yapmadığım bir kadın. Ezik kocası onun yanında duruyor, ağlarken sırtını sıvazlıyor. Gözyaşı dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda önce şaşkınlıkla parlıyor, sonra öfkeyle kısılıyor.

Evet. Hala benden nefret ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Düşmanca tavrını görmezden gelerek hemşireye Alissa'nın hangi odada olduğunu sormak üzereydim ki Derek bekleme alanından çıktı.

"Kızımızı görmeye geldi," diye cevap veriyor, yanıma gelerek. "Burada hoş karşılanmıyor."

Büyük sürpriz. Onun tarafından hiç hoş karşılanmamıştım ve bu sefer de hoş karşılanmayı beklemiyordum. "Evet, öyle. Onun hayatını kurtardı ve o da onu sorup duruyor. Senin söz hakkın yok." "Onunla nasıl konuştuğuna dikkat et," diye tehdit ediyor Richard, ait olmadığı bir yerde devreye girerek.

Derek geri adım atmıyor, öfkesi içinden yayılıyor. "Yolumdan çekil. Bu iş benim kızım. Önemli olan tek kişi o."

İstasyonda duran hemşire, elini telefona dayamış, endişeyle izliyor.

Derek'in dışarı atılma riskini almak istemediğimden, diğer ikisine sırtımı dönerek onun önüne geçiyorum. "Bana onun odasını gösterebilir misin?"

Uzun ve gergin bir saniyenin ardından başını salladı ve beni diğerlerinin yanından geçirerek

Richard'ın omzuna çarptı

onun yaptığı gibi. Kraliçe kaltağın ölümcül bakışlarını görmezden gelerek arkasından gidiyorum.

Tanrım, çok sinirli bir kadın. Alissa gibi tatlı ve güzel biriyle nasıl akraba olabiliyor, aklım almıyor.

Yeterince uzaklaştığımızda Derek, "Bunun için özür dilerim," diye özür diliyor.

"Endişelenme." Benim hakkımdaki düşünceleri uzun zamandır önemli değil. "Peki o nasıl?" diye sordum. "Burada ne kadar kalması gerekecek?"

"Her şey yolunda giderse yarın gibi erken bir tarihte taburcu olabilir. Sadece birkaç testin daha sonuçlanmasını bekliyoruz. Bazı şişlikler, çürükler ve biraz su kaybı dışında durumu iyi. En azından fiziksel olarak."

"Peki ya duygusal olarak?" Cevabından korkarak soruyorum. Bu, herhangi bir fiziksel darbeden çok daha fazla acı verebilir.

Kapının hemen dışında durdu. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Hakkında pek konuşmadı o."

"Biliyor musun... onlar..." Cümleyi bitirmek için kendimi zorlayamıyorum ama buna gerek yok, o düşüncelerimin nerede olduğunu biliyor.

"Hayır. Ona cinsel saldırıda bulunmadılar."

Ağır bir nefes aldım, bu bilgi içimi rahatlattı. O piçi onun üstünde gördüğümde emin olamamıştım. Onun sıcak kanının yüzüme aktığını hissetmek, hayatımın geri kalanında zevkle yaşayacağım bir şey.

"İçeri girin. Rahatsız edilmeyeceğinden emin olacağım," diyor ve eski sevgilisini işaret ediyor. "Teşekkürler. Minnettarım." Kapının koluna uzanıyorum ama kolumu tutuyor.

"Hayır, *teşekkür ederim*," diyor, gözleri minnettarlıkla dolu. "Yaptığın şey için bu yeterli görünmüyor. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Christopher, herhangi bir şeye, bana haber ver. Sana ömür boyu borçluyum."

Ona bana hiçbir şey borçlu olmadığını söylemek üzereydim ama ben fırsat bulamadan çekip gitti.

Derin bir nefes alarak kapıyı hafifçe çalıyorum, sonra kapıyı açıp içeri giriyorum. Onun hırpalanmış ve hastane yatağında yatan görüntüsü beni durduruyor, berrak viski gözleri beni yerimde sabitliyor.

"Christopher," diye fısıldıyor, zayıflıktan başka her şeye benzeyen kalp durdurucu bir gülümsemeyle beni onurlandırıyor; bunun gücü neredeyse beni kırımın üstüne düşürüyor. Dudaklarından dökülen ismim, kulağıma gelen en güzel melodi. Çok özlediğim bir ses.

"Selam." Kapıyı arkamdan kapatarak yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve çiçekleri ona uzattım. "Muhtemelen bayana onları senin için bir vazoya koymasını söylemeliydim. Düşünemedim. Özür dilerim," diyorum beceriksizce, sesim tam bir aptal gibi çıkıyordu.

"Hayır, mükemmeller, teşekkür ederim." Onları burnuna götürüyor, koklarken gözleri bir anlığına kapanıyor.

Ona bakma fırsatını değerlendiriyorum, cildindeki renkli izlerden nefret ediyorum ama yine de onda özlediğim her şeye hayranlık duyuyorum. Pembe dudaklarının dolgunluğu, mükemmel burnunun eğimi ve narin elmacık kemiklerinin kıvrımı. Eskiden dudaklarımla sevdiğim yerler.

Parmaklarım ona dokunma isteğiyle seğiriyor ama bu hakkı uzun zaman önce kaybettiğimi

bildiğim için parmaklarımı yumruk yapıyorum.

Gözleri yeniden açıldığında benimkilerle çarpışıyor ve içimdeki tüm ölü parçalar yeniden canlanıyor. "En sevdiğimi hatırladın," diye fısıldıyor.

Hatırlamadığım tek bir şey bile yok. Onunla ilgili her şey unutulmaz. Bunu dile getirmek yerine başımı sallayarak cevap veriyorum ve yoluma devam ediyorum.

"Daha iyi görünüyorsun." "Yalan söylüyorsun. Berbat görünüyorum," diye mırıldanıyor sefilce.

"İmkansız."

Dudaklarına utangaç bir gülümseme geliyor ve bu gülümseme hâlâ kalbimin atışını durduruyor. "Baban seni yarın erken saatlerde serbest bırakabileceklerini söyledi."

"Umarım yaparlar. Kendi yatağıma ve mahremiyetime ihtiyacım var. Annem ve onun '*Ben sana söylemiştim*' sözleri şu anda biraz fazla."

Onunla uğraştığını duymak beni kızdırıyor. Dünyanın en tehlikeli yerlerinden birine gitmesi benim de hoşuma gitmiyor ama şimdi ona bu konuda bok atmanın zamanı değil. "Ona koridorda rastladım. Hâlâ çok mutlu bir kadın olduğunu görüyorum."

Ortaya çıkmasını umduğum gülümseme gelmedi. "Sana karşı zalim miydi?" Omuz silkiyorum. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Bununla uğraşmak zorunda kalmamalısın. Özür dilerim."

"Annenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Gözleri gözlerimi tutuyor, geçmişimizin acısı anı ele geçiriyor. Beş yıl önce ondan uzaklaştığımdan beri içimde taşıdığım bir acı bu.

"Beni görmeye gelmene sevindim," dedi yumuşak bir sesle. "İyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Öyleyim. Senin sayende," diye fısıldıyor ama gözleri çok daha fazlasını söylüyor. "Benim için yaptıkların, Christopher. Hepiniz benim için neleri feda ettiniz..." Sesindeki çatlak beni bir saniye daha tutamadı.

Yumuşak elini iki elimle kavrayıp öpmek için ağzıma götürüyorum. "Bu bir fedakârlık değildi, Alissa. Bunca zaman sonra bile senin için ölebileceğimi bilmiyor musun?"

Gözleri kapanıyor, yaşlar morarmış yanaklarından süzülürken alt dudağı titriyor. Bu manzara göğsümde bir yanma hissi yaratıyor, dişlerim keskin acıya karşı gıcırıyor. Her şey çok fazla geliyor ve buradan gitmem gerektiğini biliyorum.

Veda etmek için ona doğru eğildim, dudaklarım alnında duruyordu. Bu jestin hızlı olması gerekiyordu ama kendimi oraya yapışmış, hareket edemez halde buluyorum.

Uzaniyor, parmakları çenemi yelpazeleyerek beni yerimde sabit tutuyor.

Geçmişimiz aramızda ağır bir şekilde asılı dururken sessizlik ortaya çıkıyor - ne kadar çok istesem de değiştiremeyeceğimiz bir geçmiş.

Zaten fark etmezdi. Artık onun dünyasına girme ihtimalim eskisinden bile daha az. Geçmişte bizi imkânsız kılan şey itibarımdı, şimdi ise peşimi bırakmayan şeytanlar. Yapmaya zorlandığım bir onursuzluk beni değersiz kılıyor.

Bu soğuk farkındalık utancın boğazımı tırmalamasına neden oluyor. Tek istediğim onu sonsuza dek elimde tutmakken, gözlerimi sıkarak kendimi tutmaya çalışıyorum.

"İkimize de bir iyilik yap, Alissa. Evde kal ve güvende ol."

Göz teması kurmadan geri çekiliyorum ve kendimi gitmeye zorluyorum, hayatından ikinci kez

çıkıyorum ve bu da en az ilki kadar zor.

Ona bir daha asla sahip olamayabilirim ama onunla ilgili tatlı anılarımı her zaman olduğu gibi yakınımnda tutacağım. Kimse onları benden alamaz. Ne annesi ne de üvey babası.

İçimde yaşayan canavar bile.

BÖLÜM 8

Alissa

Geçmiş

Kilisenin merdivenlerini koşarak çıkıp içeri koşarken yüzümü **bir** gülümseme kaplıyor ve tek bir kişiyi arıyorum. Onu bulamayınca, elinde bir kutuyla arka taraftan çıkan Faith'in yanına gidiyorum.

"Alissa, merhaba," diye nazikçe selamlıyor beni.

"Hey, Faith. Christopher'ı arıyorum, onu gördün mü?"

"Kaykay parkında. Bir saat içinde evde olur. Ona bir mesaj iletmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Şimdi oraya gidiyorum, teşekkürler." Ona söylemem gereken şeyi yüz yüze yapmalıyım.

Kiliseden dışarı fırlayıp kitap çantamı omzuma atarak caddede ilerlemeye başladım.

Christopher'ı müzik odasında bulup onunla konuşmak için cesaretimi toplamamın üzerinden birkaç gün geçti. Bir gülümseme ve selam dışında bir daha konuşma fırsatımız olmadı. Benden kaçıyor diye endişelendim. Benimle aynı bağı hissetmediğini düşünmek canımı acıtıyordu. Ancak bugün dolabımı açıp içinde küçük bir hediye bulunca güvensizliğim ortadan kalktı. Not yoktu ama buna gerek de yoktu. Kimden geldiğini çok iyi biliyorum. Bu tatlı jest karşısında kalbim hala yerinden çıkacak gibi.

Parka vardığımda nefes nefese kalmıştım ve yan tarafıma kramp girmişti ama Christopher'ı yalnız bulduğumda hissettiğim keskin acıya değdi. Kaykayı yarım borudan metal çubuğun üzerine kayarken sırtı bana dönüktü. Kirişin üzerinden zahmetsizce kayıyor, aşağı kayarken vücudu hassasiyet ve beceriyle dönüyor.

Boynuna asılı gümüş kulaklıklara bakıp gülümsüyorum, kulaklıklardan bangır bangır müzik sesi geliyor. Şarkıyı söylerken dudakları kıpırıyor. Daha iyi söyleyebileceğinden hiç şüphem olmayan bir şarkı.

O andan yararlanıyorum, gözlerim onu içine çekiyor. Christopher okulumuzdaki diğer çocuklar gibi giyinmiyor ve ben onun bu yönünü seviyorum. Erkeklerin çoğu temiz giyimli sporcularken, Christopher öyle değil. Sık sık siyah bir şapka takıyor, kahverengi saçları dibinden çıkacak kadar uzun. Koyu renk kot pantolonu bol ve yıpranmış, metal sivri uçlu siyah kemeri kalçasına kadar iniyor. Bugün düz beyaz bir tişört ve fermuarı açık bırakılmış her zamanki siyah kapüşonunu giyiyor. Kolları kollarından yukarı doğru itilmiş ve sol bileğindeki kalın siyah bant ortaya çıkmış, Faith'in yanına taşındıktan sonra takmaya başladığını fark ettiğim bir şey. Hoşuma gitti. Ona yakışıyor.

Ayaklarım ilerlemeye başlıyor, karnımda kelekler uçuşuyor. "Görüyorum ki birden fazla yeteneğin var."

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor ve durup kaykayın kenarına basarak kaykayın eline düşmesini sağlıyor. Bu basit hareket çok ateşli.

"Ve görüyorum ki hâlâ birinin özel zamanına müdahale etmekten hoşlanıyorsun," diye karşılık veriyor ama sesi hafif.

"Yine halka açık bir yer, Dennison, hatırladın mı?" Homurdanıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Bu gitmemi istediğin anlamına mı geliyor?" Nefesimi tutuyorum ve cevabın düşündüğüm gibi olması için dua ediyorum.

"Hayır."

Gülümseyerek kitap çantamın yan cebine uzandım ve dolabımdaki pembe Hubba Bubba sakız paketini çıkardım. "Bunu benim için mi bıraktın?"

Kaykayını bırakıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve ayaklarını gergin bir şekilde sürüyerek yürüyor. "Belki."

O olduğunu zaten biliyor olsam da, yine de kalbim ısındı. "Bu birinin benim için yaptığı en tatlı şey."

"Bundan şüpheliyim."

"Öyle." Bana daha pahalı şeyler verilmiş olabilir ama hiç bu kadar anlamlı bir şey verilmemişti. Söylediklerimi dinledi ve hiçbir neden yokken bana bir şey verdi. Bu, paranın satın alabileceği her şeyden daha anlamlı.

"Önemli bir şey değil. Sadece bir paket sakız."

"Benim için büyük bir olay. Teşekkürler, Christopher."

"Rica ederim," diye mırıldanıyor, Vans'ı betonu tekmeliyor.

Sessizlik garip bir şekilde çöktüğünde, henüz onu terk etmeye hazır olmadığım için başka bir konuya geçiyorum. Kaykayı göstererek, "O şeyde gerçekten çok iyisin," diyorum.

İltifat karşısında omuz silkiyor. "Bunu uzun z a m a n d ır yapıyorum." Boğazını temizleyerek sonunda bana baktı. "Denemek ister misin?"

"Asla olmaz." Ellerimi kaldırarak gülüyorum. "Muhtemelen boynumu kırarım." "Sana yardım edeceğim."

Onunla daha uzun süre kalacağım anlamına geleceğini bildiğim için kendimi kabul ederken bulana kadar bir sessizlik geçiyor. "Tamam." Kitap çantamı bırakıp betonun üzerinde ona katılıyorum.

"Sağlak mısın, solak mı?" diye sorar. "Sağ."

"O zaman sağ ayağını tahtanın üzerine koy."

Söylediğini yapıyorum ve kaykayın üzerine bantlı sandaletli ayağımı yerleştiriyorum. Böyle bir şey için kesinlikle en iyi ayakkabılar değil.

"Vücudunu ileriye, gitmek istediğin yöne çevir." Yine onun emrini yerine getirdim.

"Güzel, şimdi solunla it."

Biraz ıkındığımda dizlerim biraz titriyor, ancak birkaç santim hareket edebiliyorum.

"Biraz daha sert itebilirsin," diyor eğlenerek.

"Evet, yapabilirim ama o zaman dişlerimi kaybederim. Dişlerimi seviyorum, Christopher. Onları saklamak istiyorum." Kıkırdayarak ya n ı m a geldi, sıcak eli küçük dişimi yuttu ve içine aldı on

un. Nefesim hızlanıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Onları kaybetmene izin vermeyeceğim. Onları ben de seviyorum," diye fısıldar.

Yüz utangaç bir gülümseme kaplıyor, yumuşak kabul kalbimin göğsümde taklalar atmasına neden üimü oluyor.

Derin bir nefes alarak elini kavriyorum ve bir sonraki itişim için daha fazla güç kullanıyorum.

Ben deli gibi sallanırken parmaklarım onunkileri sıkıyor. Dengemi korumaya çalışıyorum ama işe yaramıyor ve yüzüüstü düşüp kendimi tamamen utandırmadan önce son dakikada kaçıyorum.

Christopher bana sempatik bir sırıtışla bakıyor. "Çok pratik yapmak gerekiyor."

"Eminim bir seferde birkaç santimden fazla hareket edebildiğinizde eğlenceli oluyordur." "Eğlenceli. Sana göstermemi ister misin?"

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Sırıtışı bir gülümsemeye dönüşüyor ve nefesimi kesiyor. Gerçekten büyüleyici.

"Buraya gel," diye emrederek elini bana uzattı.

Almak için iki kere düşünmüyorum, kalbim teması arzuluyor.

"İki ayağınızla yan yana basın."

Bunu yaptığımda, ayağını iki ayağımın arkasına yerleştiriyor. Kolu belime dolanırken nefesim kesiliyor, vücudumun her yerine, özellikle de göğsüme sıcaklık doluyor.

"Güven bana, düşmene izin vermeyeceğim," diyor nefesi kulağımın dibinde. Başımı sallıyorum, boğazım şu anda konuşamayacak kadar kuru.

Önce yavaşça itiyor, hafifçe sallanmaya başladığımda kolu beni daha sıkı sarıyor. Kaslarımı geriyorum ve bunun dengemi korumama yardımcı olduğunu fark ediyorum. Düz bir çizgide kalıyoruz, her itiş bizi biraz daha hızlandırıyor.

Gülümseyerek gözlerimi kapatıyorum ve tüm çekingenliği bir kenara bırakarak kollarımı iki yana açıyorum. Hayatımın en güzel anlarından birinin tadını çıkarırken yumuşak, ılık esinti çıplak tenimde dans ediyor.

Ne yazık ki, kaykay ileri doğru kaymaya başlayınca her şey çığlık atarak durur.

"Kahretsın!" Küfür Christopher'dan uçuyor, kaykaydan savrulurken kolu belime dolanıyor. Kollarım çılgınca sallandığı için ayağımızı yere basamıyoruz. Sert zemine çarptık, Christopher beni üzerine düşürürken düşüşümüzün yükünü üstlendi, yüzüm onunkinin sadece bir santim üzerinde geziniyordu.

"İyi misin?" Vücudunu altımda hissetmekten nefesim kesilerek soruyorum. "Evet, sen?" diye soruyor, sesi hırçın.

Başımı salladım.

"Özür dilerim, Alissa. Biz-"

Özrünü ağzımla kesip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Bu cesur hareket kalbimi göğsümün sınırlarından kaçmaya hazır hale getirdi.

Ela gözleri kararıyor, o anı büyülüyor. Haddimi aştığımdan korkuyorum ve tam özür dileyecekken fırsat bulamıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken ellerinden biri başımın arkasındaki saçlarıma sabitleniyor ve dudaklarımı tekrar onunkilere değdiriyor.

İkinci seferde hiçbir şey hızlı olmuyor, yumuşak dudakları benimkileri zamansız ve zarif bir şekilde okşuyor. Sıcak dili dudaklarımın kenarını geçici olarak yaladığında açılıyorum ve ona sessizce talep ettiği şeyi veriyorum.

Benim soluğum ve onun iniltisi aramızdaki aç nefeslere karışıyor. Ciğerlerimdeki değerli havanın her zerresini çalarken parmakları saçlarımı sıkıyor.

İlk öpücüğünüzü her zaman hatırlayacağınızı söylerler, ama benim durumumda bu bir yalan.

Çünkü bundan önceki tüm öpücüklerim onun dudakları benimkilere değdiği anda yok oldu.

BÖLÜM 9

Christopher

Ertesi hafta müzik okuluna girdiğimde midem kocaman bir düğüme dönüşmüştü. Ben yaklaşan kıyametime yaklaşıırken koridordan kahkaha ve Justin Timberlake sesleri yükseliyor.

Beni bir savaş alanına bırakın ve sakın olayım. Beni tanımadığım bir grup çocukla bir odaya koyun ve fırlamak istiyorum. Faith olmasaydı çoktan kaçmıştım ama bunu ona yapmayacağım. Kendime işkence etmek anlamına gelse bile buna katlanacağım.

Köşeyi dönünce sağdaki son odaya giriyorum, burada bir grup çocuk Faith tarafından müzik kapatılana kadar "Can't Stop This Feeling" ile dans ediyor.

Hepsi oldukları yerde donup kalıyor, heykel gibi poz veriyorlar.

"Siz çocuklar bu oyunda çok iyisiniz," diye övüyor. "Henüz hiçbirinizi yakalayamadım."

Bu bir yalan. Birçoğunun hareket ettiğini görüyorum ama Faith, duygularını incitme ihtimali olan birine asla seslenmez.

Gözleri bana kayıyor, kapıdaki varlığını fark ediyor ve gülümsüyor. "Pekâlâ, çocuklar, oturun."

Odanın ortasındaki mavi halının üzerinde yer kapmak için çabalayan yaklaşık bir düzine insan var. Onlara doğru ilerlerken içimde korku birikiyor, avuçlarım terliyor.

Kendine gel, dostum; onlar sadece bir avuç çocuk.

"Beyler ve bayanlar, bu Christopher," diye tanıtıyor Faith beni, ben onun yanında dururken. Başları geriye doğru dönüyor, gözleri büyüyor ve ağızları açık kalıyor.

"Kendisi bu dönem için eğitmeniniz olacak. Hepiniz ona kocaman bir hoş geldin der misiniz?" Ellerini yarım yamalak sallıyorlar, ağızları hala açık.

"Hey," diye garip bir şekilde onları selamlıyorum.

"Tamam o zaman." Faith ellerini birbirine vuruyor, gülümsemesi benim hissettiğimden çok daha coşkulu. "Bana ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım." Gergin bir sessizlik içinde odadan çıkmadan önce omzuma güven verici bir vuruş yapıyor.

Munchkin diyarına ait olmayan bir koltuk arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Bunun yerine ayakta kalıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Kendimizi tanıtarak başlayalım. Teker teker ayağa kalkmanızı, adınızı ve hangi enstrümanı çalmaktan hoşlandığınızı söylemenizi istiyorum. Kim başlamak ister?"

Gönüllü yok.

"Kimse yok

mu?" *Cırcır*

böcekleri.

"Tamam, ben seçiyorum o zaman." Gözlerim grubun üzerinde geziniyor ve en sondaki, parmağını burnuna o kadar sokmuş olan çocuğa takılıyor ki, göz küresini dışarı çıkarmasından korkuyorum. "Sen." Bu kötü alışkanlığını sürdürmesini engelleyeceğini umarak işaret ediyorum.

Neyse ki var.

"Ben mi?" diye soruyor, başparmağını tombul

göğsüne doğru sallayarak. "Evet, sen."

Ayağa kalkmak için dizlerinin üzerine yuvarlanıyor ve ben anında çocuk için üzüliyorum. Haki şortu göbeğinin üzerine kadar yükselmiş ve yeşil askılarla tutturulmuş. Bu yeterince kötü değilse, inciklerine kadar yükselen çoraplar ve seksen yaşında bir adama aitmiş gibi görünen kahverengi ayakkabılar giyiyor.

Kırmızı çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor, sonra o boktan çirkin pantolon askılarını tutuyor, gergin bir şekilde elastik kayışlarını çekiyor. "Benim adım Arnold Egbert Elmer, ikinci."

Benimle dalga geçip geçmediğini merak ederek ona bakıyorum. Elbette bir ebeveyn bu kadar acımasız olamaz. "Ama arkadaşlarım bana Arnie der."

Sanırım öyle. En azından Ruthie'ye ondan daha boktan bir ismi olan biriyle tanıştığımı söyleyebilirim. "Çalmayı en çok sevdiğin enstrüman hangisi Arnold?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Daha önce hiç oynamadım." "Hiç mi?" Bunu duymaktan hoşlanmadığım için soruyorum.

Kafasını sallıyor. Sonunda parmağı tekrar burnuna giriyor, ben de ona oturmasını ve yanındaki kızı çağırmasını söylüyorum.

Ayağa kalkıyor ve kalçasını sallıyor. "Latisha, *L* ile." Tanıtımı parmaklarını şıklatarak sona eriyor. Başka hangi harfle başlayacağını merak ederek kaşlarını çatıyorum. "Peki ne yapıyorsun?"

Omuzlarını silkerek onun da omuzlarını kaldırıyor. "Sen de mi hiç oynamadın?"

Başını sallıyor.

Hepsi acemi olamaz. Aksi takdirde Faith onları bu kadar hızlı oynatmazdı, *değil mi?* Ona tekrar oturmasını işaret ediyorum ve sonra sıradaki çocuğu gösteriyorum. "Sen."

Vahşi altın bukleleri olan küçük kız ayağa kalkıyor. Çok yavaşça. Kıvrıkcık saçlarını parmağının etrafında döndürüyor ve küçük bir nefes alıyor. "Merhaba. Ben Trinny ve altı yaşındayım, neredeyse yedi. Barbie'leri, Pokémon'ları, kurabiyeleri ve turpları severim."

"Turplar mı?" Bunların müzikle ne ilgisi olduğunu merak ederek tekrarlıyorum.

"Evet. Çünkü. Um..." Pembe dudaklarını yalıyor ve burnuna yakın olan yanağını kaşıyor. "Çünkü..."

Yemin ederim, eğer o lanet kelimeleri yakında ağzından çıkarmazsa yaşlılıktan öleceğim.

"Kırmızıdırlar ve sizin için sağlıklıdırlar. Ve..." Küçük bir nefes veriyor ve yanağını tekrar kaşıyor. "Babam göğsüne kıl koyduklarını söylüyor."

O da bana gülümserken kıkırdamalar havayı dolduruyor.

"Hangi enstrümanı yapıyorsun?" Elimdeki işe geri dönerek soruyorum.

Gözlerini tavana kaldırıyor, uzun uzun düşünürken küçük parmağı dudağına dokunuyor.

Yemin ederim çocuk beni öldürmeye çalışıyor.

"Düdük çaldım."

"Ne demek flüt gibi?"

"Hayır, üfleyeceğin bir düdük. 'Mary'nin Küçük Bir Kuzusu Vardı' şarkısını mırıldanabilirim. Kendi kendime öğrendim" diyor gururla.

Hayal kırıklığım her geçen saniye artıyor ve ilk defa kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyorum. "Bakın. Daha önce bir enstrüman çalan herkesin elini kaldırmasını istiyorum."

Kimse kımıldamıyor.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Hiçbiriniz daha önce hiç oynamadınız mı?" Hepsi başını sallar.

"Neden burada olduğumuzu sanıyorsun *Einstein*?" diye soruyor Latisha, "L" ile başlayan bir şımarıklıkla.

Başım ellerimin arasına düşüyor, yenilgi üzerime çöküyor. "Neyin var?" Trinny soruyor.

"Hiçbir şey," diye homurdanarak yalan söylüyorum, gözlerimin arkasında bir ağrı hissediyorum. "Tanışma faslını hızlıca bitirelim. Bana sadece ilk adını söyle. Ayakta durmana gerek yok. At gitsin." Trinny'nin yanındaki çocuğu gösteriyorum ve o bana bakmaya devam ediyor. "Hadi evlat, çıkar ağzındaki baklayı."

"Tommy."

Bir sonrakini gösteriyorum. "Katy."

Bir sonraki.

"Madison."

Sonunda, konuyu anlıyorlar ve herhangi bir yardım almadan isimlerini atmaya başlıyorlar.

Diğerlerinin arkasında oturan son çocuğa ulaştığımızda sessizlik çöküyor. Burada bulunduğum süre boyunca başı öne eğikti. Omuzlarındaki çöküklük ona seslenmemi engelliyor.

"Adı Rafe," diyor Katy sessizce. "Konuşmayı sevmiyor." *İletişim kurmayan bir çocukla nasıl çalışabilirim ki?* "İyi o zaman. Devam edelim."

"Bekle," diyor Trinny. "Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Kendini tanıtmadın."

"Gerek yok. Faith sana adımı söyledi." "Ama soyadın ne?"

"Walker," diye cevap

verdim. "Bayan

Faith'inki gibi mi?"

"Evet."

"Onunla evli misin?"

"Hayır."

"O senin kız kardeşin

mi?" "Hayır... Pek

sayılmaz."

"*Pek sayılmaz* da ne demek?" Latisha soruyor.

"Bu konuda endişelenme. Seni ilgilendirmez. O aileden biri. Bilmen gereken tek şey bu."

Kadın homurdanıyor ama bu lanet sorgulamayı durduruyor.

"Peki sana ne diyeceğiz?" Trinny soruyor. "Bay Walker mı?" "Hayır. Christopher."

"Bay Christopher?"

Çenem kilitlendi. "Hayır. Sadece Christopher."

"Arkadaşların sana Chris mi diyor?" Arnold soruyor. "Hayır."

Biri yaptı, ama onu düşünmeme izin vermiyorum.

"Œimdi baŒka sorusu olan var mı yoksa devam edebilir miyiz?" Trinny çekingen bir Œekilde elini kaldırdı.

"Ne?" Çok ince sabrıma tutunmaya çalışarak yorgunca soruyorum. "Ne tür bir kalem kullandığınızı merak ediyordum?"

"İşaretleyici mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken soruyorum. "Evet, kollarındaki dövmeler için."

Ona bakıyorum ve hiç şüphesiz lanet olası alacakaranlık kuşağına indiğimi anlıyorum. "Bu bir işaret değil. Onlar gerçek."

"Kaç tane var?" Tommy soruyor. "Çok."

"Onlar-"

"Başka soru yok," diye bağıriyorum, sonra hepsi irkilince kendimi bok gibi hissediyorum.

Trinny'nin dudağı titremeye başladığında suçluluk duygum daha da artıyor.

Tanrım, bununla başa çıkamam.

"Hayır, hayır. Sorun yok. Ağlama."

Latisha kollarını omuzlarına doladı ve bana ters ters baktı. "Tam bir huysuzsunuz bayım."

Nefesimi bırakarak daha fazla sabır için daha derine iniyorum. "Bak, özür dilerim. Kızgın değilim. Sadece hayatıma devam etmek istiyorum. Kasaba panayırında söyleyeceğimiz şarkıyı seçmeye ne dersin?" Yanımdaki küçük masanın üzerindeki not defteri ve kalemi alıp, ağırlığımı taşıması için dua ederek üzerine oturuyorum. "Siz ne düşünüyorsunuz? Trinny, bir fikrin var mı?" Dikkatini dağıtacağını umarak soruyorum.

Burnunu çekerek bana bakıyor. "Peki ya 'The Farmer in the Dell'?"

"Ah, evet. Daha modern bir şey düşünüyorum. Doldurmamız gereken en az iki dakika var. Enstrümanlarımız için daha uzun ve daha neşeli bir şeye ihtiyacımız var."

Katy elini kaldırdı. "Evet?"

Onu işaret ediyorum.

"Taylor Swift'in 'Shake It Off' şarkısına ne dersiniz?" Tommy alay ediyor. "Ben kız şarkısı söylemem."

"Neden?" diye sordum. "Dünyanın en iyi müzisyenlerinden bazıları kadın sanatçılar." "Babam bir kadının ait olduğu tek yerin mutfak olduğunu söyler."

Zavallı piçin kafası böyle saçmalıklarla doluyken büyüdüğünde biriyle yatma şansının olmadığını bildiğim için kaşlarımı kaldırıyorum.

"Baban bir aptal!" Latisha tersledi.

"Değil!"

İşler daha fazla kontrolden çıkmadan geri dönüyorum. "Herkes sakın olsun. Dinleyin, bu sınıfta ister kadınlar ister erkekler tarafından söylensin tüm müzikleri takdir ediyoruz. Çoğunluk kararı geçerli olacak. Ben 'Shake It Off' şarkısını yazacağım," diye ekliyorum Katy'ye sert bir bakış atarak. "Katkıda bulunmak isteyen başka biri var mı?"

"Eski tarz bir şeye ne dersin?" Latisha konuşur.

"Ne gibi?" Sadece yedi yaşında olduğu düşünülürse, 'eski okul'un onun için ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"Motown gibi. Diana Ross, The Temptations, Four Tops." "Huh," diye mırıldandım, etkilendim. "Müzikten anlıyorsun, evlat."

"Elbette var, Bay Grouch. Annemin her türlü kaydı var."

İğneleme karşısında sııttım. "Motown'ı da yazacağım. Başka kimse var mı?"

Birkaç öneride daha bulundular ve bazıları gerçekten iyiydi. Sonuncusunu yazdıktan sonra,

dikkatim kapıya yöneliyor ve orada birkaç kadının bir arada durup olan biteni izlediğini görüyorum.

Saate hızlıca bir göz attım ve zamanımızın dolduğunu fark ettim. Mükemmel. Hiçbir şey yapmadık.

"Görünüşe göre zamanımız doldu. Çarşamba günü tekrar devam ederiz," diyerek onları gönderiyorum.

Trinny hariç tüm çocuklar kapıya doğru dağıldı. Yanıma geldi ve sempatiyle omzumu sıvazladı.

"Bir sonraki derste daha iyi bir öğretmen olacağına eminim."

En azından dürüst olacaklarına güvenebilirim.

"Teşekkürler," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Uzaklaşıyor, belli ki az önceki patlamamdan rahatsız olmamış.

Ayağa kalkarak, kapının yanında beklemeye devam eden ve benim hakkımda fısıldaşan anneleri görmezden geliyorum.

Ne yazık ki, içeri girmeye karar verirler.

"Merhaba," diyor sarışın olan, elini bana uzatarak. "Ben Rochelle, Katy'nin annesiyim." Jesti kabul ediyorum ve o da elini uzattığında diğer kadının elini sıkıyorum.

"Ben de Corrine, Madison'ın annesiyim."

"Christopher," diyorum onlara, şu anda hissettiğim en son şey olmasına rağmen medeni davranıyorum. Az önce bitirdiğim karmaşadan sonra olmaz.

Katy'nin annesi "Öğretmenin erkek olacağından haberimiz yoktu" diyor. Bundan o kadar da rahatsız olmuş görünmüyor ama bu konuyu açmasının bir nedeni olduğu açık.

"Asıl eğitmenin öyle olduğunu sanmıyorum ama o kişi son anda vazgeçmek zorunda kaldı ve Faith'in birine ihtiyacı vardı. Ben tamamen kalifiyeyim," diye onu temin ediyorum, kendimden çok Faith'in iyiliği için çünkü bugünden sonra öyle olduğumdan pek emin değilim.

"Tabii ki. Faith bundan hiç bahsetmediği için merak ettik. Onu nereden tanıyorsunuz?" Soğukkanlı olmaya çalışıyor ama bunda çok başarısız oluyor.

"O aileden biri." Cevabım kısa kesildi çünkü Faith'i nereden tanıdığım tamamen alakasız ve onu hiç ilgilendirmiyor.

Ayrıca onun bana kim olduğunu açıklamakta da zorlanıyorum. Ruthie için Cade ve Faith'in ebeveynleri olduğunu söylemek kolay çünkü onlar hayatına girdiğinde çok daha küçüktü; aralarında büyük bir yaş farkı var. Bana gelince o kadar değil. Anne-baba gibi yanımda oldular ama yaşları bizi kardeşe daha yakın kılıyor. Sonuçta onlar ailemiz ve önemli olan da bu.

"Anlıyorum," diyor.

Yine sorunun ne olduğunu ya da bir sorun olup olmadığını anlamakta zorlanıyorum. "Sadece kendimizi tanıtmak istedik. Çarşamba günü görüşürüz."

Başımı salladıktan sonra dönüp kapıdan çıkıyorlar.

Faith onlardan kısa bir süre sonra içeri girer, Mia'yı arkasından çekerken gergin görünmektedir.

"Kistipher!" Mia Faith'in elinden kurtulup bana doğru koşuyor, kovboy çizimleri fayans zeminde tıkrıyor.

Onu kucağıma alıyorum, küçük kolları boynuma dolanıyor. "Hey, evlat. Burada ne işin var?"

"Binicilik dersini yeni bitirdi," diye açıklıyor Faith. "Cade'in gelip onu alması gerekiyordu ama Ruthie ile okulda mahsur kalmış. Görünüşe göre yine bir kavgaya karışmış." İç çekiyor, sesindeki

endiŖe belli oluyor.

Hangi ocuğun onu kızdırdığını merak ederek homurdandım. Kız kardeŖim hak etmediği sürece kimseye vurmazdı. Bunu hepimiz biliriz.

"Her neyse, Mia'yı eve götürebileceğini umuyordum. Olmazsa benimle kalabilir. Dersim

yarım saat içinde bitmiş olacak."

Yanımdaki sevimli yüze bakıyorum. "Annemle mi kalmak istersin yoksa benimle mi gelmek istersin?" "Sen," diye cevap veriyor, bana daha sıkı sarılıyor.

Gözlerim tekrar Faith'e kayıyor. "Onu yakaladım."

"Teşekkür ederim," diyor ve bana minnettar bir gülümseme gösteriyor. "Tamam, çok hızlı, nasıl geçti?" "Berbattı," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"O kadar da kötü olamaz."

"O kadar kötü değil mi? Faith, içlerinden hiçbiri daha önce hiç oynamadı." "Ne bekliyordun ki? Sadece yedi yaşındalar."

"En azından birkaç Mias beklerdim," diye karşı çıkıyorum. "Lafı açılmışken, o neden burada değil?" "Çünkü o saatte binicilik dersi var."

Kız kardeşime baktım. "Dersini bırakıp benimle buraya gelmek ister misin?" "Tank olmaz. Sparkles'ı özlerim."

Rakamlar.

"O kadar da kötü olamazlar," diyor Faith, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Eminim bir kez başladığında yeteneklerini göreceksin."

"Evet, bir çocuk lanet burnunu karıştırdığı için altın madalya kazanabilir." O ve Mia kahkahalara boğuldular ama ben bunların hiçbirini komik bulmadım.

"Arnold'dan bahsediyor olmalısınız," diyor, kahkahası yumuşayıp gülümsemeye dönüşüyor.

"Tatlı bir çocuktur."

Homurdanıyorum. "Evet, çok tatlı." "Hadi, onlara bir şans ver."

"Üç ay içinde onları nasıl gösteriye hazır hale getirebilirim ki?"

"Bunu başarabilecek biri varsa o da sensin Christopher." Yaklaşıyor, eli çenemi buluyor. "Herkesin iyi olduğu bir şey vardır, seninkinin ne olduğunu bul." Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek önce benim yanağıma, sonra da Mia'ninkine bir öpücük konduruyor. "Dersime geri dönmem gerek. Onu eve götürdüğün için teşekkür ederim." Tüm pozitifliğini de yanına alarak odadan çıktı.

"O her zaman her şeyin iyi tarafını görür," diye homurdanıyorum. Yine de sanırım bu kötü bir şey değil, aksi takdirde Ruthie ve ben yıllar önce mahvolmuş olurduk.

"Annem her zaman gülümseyecek bir şeyler olduğunu, sadece onu bulman gerektiğini söyler."

Gülümsemek her gün daha az yaptığım bir şey olduğu için buna katılmıyorum ama bu argüman yalan olur. Çünkü hayat ne kadar boktan olursa olsun, Faith haklı, dışarıda iyi şeyler de var. Şu anda kollarımda olan küçük kız, dünyanın ne kadar doğru olabileceğini kanıtlıyor.

"Hadi evlat, gidelim buradan."

Ana kapıya doğru ilerlerken Faith'in keman dersinden gelen ritim koridoru dolduruyor. "Fırına uğrayabilir miyiz?" Mia soruyor. "Hope orada ve merhaba demek istiyorum."

"Elbette. Hızlıca bir mola verebiliriz." Çift kapıyı iterek geçiyorum, merdivenlerde oturan çocuklardan birini gördüğümde adımlarım duraksıyor. Konuşmayı sevmeyen bir çocuk. Ayakkabılarına bakarken çenesini sıkıca göğsüne bastırmış.

"Hey, uh..." Adını hatırlamaya çalışarak durakladım. "Ralph."

Başını kaldırıp bana bakıyor, burnu kırışıyor ama kahverengi gözlerindeki hüznü kaçırmak mümkün değil. "Adım Rafe," diye düzeltiyor sessizce, başını tekrar eğmeden önce.

Rafe. Bu kadar.

"Aileni mi bekliyorsun?"

"Annem," diye mırıldanıyor, başka bir şey söylemiyor.

Merdivenlerde onun yanına oturup Mia'yı kucağıma alıyorum.

"Benimle beklemek zorunda değilsin."

Onu yalnız bırakmayı reddederek fırçayı görmezden geliyorum. Ailesinin burada olmadığını bilseydim sınıftan çıkmasına asla izin vermezdim. Şu andan itibaren, bu konuda daha dikkatli olmam gerekecek.

"Hangi enstrümanı çalmak istediğini düşündün mü?" Bir sohbet başlatmak umuduyla soruyorum.

Başını sallıyor.

"Davullar eğlencelidir," diye öneriyor Mia, iletişim becerilerindeki eksiklikten en ufak bir şekilde caymıyor.

Yüzünü tekrar kaldırıyor, gözlerinde merak parlıyor. Tam bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, küçük mavi bir araba kaldırırma yanaşılıyor.

"O benim annem," diyor ayağa kalkarak.

İçimden bir ses onu takip etmemi söylüyor. Mia'yı kollarımda tutarak ayağa kalkıyorum ve ona yetişiyorum.

Annesi arabadan iner, yüzünde nazik bir gülümseme vardır. "Selam tatlım," diyerek Rafe'yi selamlıyor ve kollarına çekiyor. "İyi vakit geçirdin mi?"

Cevabı tek bir baş sallamadır.

Dikkatini bana çevirdi. "Eğitmen siz misiniz?" "Evet,

Christopher," diyorum elini sıkarak.

"Özür dilerim, geciktim. İşe takıldım."

"Sorun değil. Rafe ve ben sadece hangi enstrümanı öğrenmek istediğini tartışıyorduk."

Bu konuşmayı kendimle yaptığım gerçeğini atlıyorum. Ancak Rafe sessiz kalarak bu noktaya dikkat çekiyor.

Oğluna bakıyor, üzüntü yüz ifadesini sıkıştırıyor. "Tatlım, neden beni arabada beklemiyorsun? Sadece bir dakika sürecek."

Başını sallayarak kapı koluna uzanır. Mia

ona veda eder. "Görüşürüz, Rafe."

"Görüşürüz," diye mırıldanarak içeride kaybolur.

Annesi yüzünde sevecenek bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Eminim artık Rafe'in sessiz olduğunu anlamışsındır."

Bu çok hafif bir ifade.

Düşüncelerimi söylemekten kaçınıyorum ve başımı sallıyorum.

"Şu anda zor zamanlar geçiriyor. Babası birkaç ay önce vefat etti."

Bu gözlerindeki kederi açıklıyor. Birini kaybetmenin acısını anlayabilecek biri varsa o da benim.

"Bu dersin onun için iyi olması için dua ediyorum. Müziği seviyor ve umarım bu ona yeniden gülümseyecek bir şey."

"Eminim öyle olacaktır."

Bildiğim bir şey varsa, o da müziğin küçük bir rahatlama sağlayabildiğidir. Kısa bir süre için bile olsa. "Onunla beklediğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Arabasının önünden geçip içeri girerken bir adım geri çekiliyorum. Bakışlarım yolcu koltuğundaki Rafe'e kayıyor, omuzlarındaki çökme çok iyi bildiğim bir acıyı yansıtıyor.

"Artık Hope'u görmeye gidebilir miyiz?" Mia sorar.

"Evet, hadi gidelim."

Fırına vardığımızda ana cadde kalabalıktı, beni biraz aşağıya park etmeye zorladı. Oldukça kalabalık bir pazar kurulmuş. Kaldırım, mallarını satmaya hevesli çadırlar ve satıcılarla dolu.

Kamyonetten inip Mia'nın inmesine yardım ediyorum. Tam elini uzattığımda nefesi kesiliyor ve önümüzdeki kabine doğru fırlıyor.

"Kistipher, bak!" Masadan pembe bir kovboy şapkası alıyor, gözleri heyecanla dans ediyor.

"Güzel. Evdeki diğer beş tanesine benziyor."

"Hayır. Henüz pembe bir tane yok."

Sırtarak bayana bakıyorum. "Ne kadar?" "Yirmi dolar."

Lanet bir çocuk şapkası için mi?

Arka cebime uzanarak cüzdanımı çıkardım ve parayı ona uzattım.

Mia ciyaklıyor ve kollarını bacaklarımdan birine doluyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Harcadığım en iyi yirmi dolardı.

Şapkayı kafasına geçiriyor ve dar kot pantolon, ekose atlet ve kahverengi kovboy çizmelerinden oluşan kıyafetini tamamlıyor. "Nasıl görünüyorum?" diye soruyor, küçük bir dönüş yaparak.

"Tıpkı annen gibi." Karanlık yüz hatları Cade'e çekmiş olabilir ama onun baştan aşağı Faith olduğunu inkar etmek mümkün değil.

"Evet!" diye alkışlıyor, bunu bir iltifat olarak kabul ediyor.

"Hadi gel." İnsan kalabalığını yarararak ilerlerken elim onun küçük elini kavırıyor, etrafımı saran bu kadar çok bedenden nefret ediyorum. Kalabalıklardan hiç hoşlanmamıştım ama şimdi daha da az hoşlanıyorum.

Neyse ki kaosu çabucak atlattık. Fırının kapısını açtığım anda beni bir klima patlaması karşılıyor. Tezgâhta duran ve siparişini bekleyen güzel kızı gördüğümde bu küçük erteleme kısa sürüyor.

Bir hafta önce onu hastanede bıraktığımdan beri görmediğim bir kız.

"Alissa!" Mia doğruca ona yöneldi ve beni kapıda aptal gibi dikilmek zorunda bıraktı.

Alissa şaşkınlıkla dönüyor. Kollarını açarak eğilip heyecanlı Mia'yı kucağına almadan önce bakışlarımız bir anlığına kilitleniyor. "Merhaba küçük hanım. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Kistipher'in bana aldığı yeni şapkama bakın!"

"Çok güzel ve sana çok yakışmış," diye gülümseyerek iltifat ediyor. Çarpıcı gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve göğsümü yumrukluyor.

Güçlü darbe, ayaklarımı hareket ettirmek için ihtiyacım olan kıç tekmesini verdi. Tezgâha doğru ilerledim ve tam önünde durdum. "Hey."

"Merhaba," diyerek beni usulca selamlıyor.

Garip bir sessizlik anı yaşanıyor ve Hope arkadan koşarak çıkınca bu sessizlik bozuluyor. "Mia!"

Alissa kız kardeşimi tekrar ayağa kaldırıyor ve Mia hiç vakit kaybetmeden Hope'un yanına koşuyor, kolları birbirlerine sıkıca sarılıyor.

"Kistipher'in bana aldığı yeni şapkama bak."

"Çok güzelmiş. Teyzemin bana yaptığı yeni önlüğüme bak." Hope, Mia'nın dışarıda benim için yaptığı gibi küçük bir dönüş yapıyor.

"Bayıldım," diyor Mia.

"Teşekkürler. Arka tarafa gelip annemle ne yaptığımı görmek ister misin?"

Mia bana dönüyor, gözleri umut dolu.

"Sadece birkaç dakikalığına.

Tamam mı?" Yumruğunu havaya

kaldırıyor. "Evet!"

İkisi el ele arkaya doğru koşuyor ve beni geçen hafta her düşüncemi işgal eden tek kızla yalnız bırakıyorlar.

Daha çok beş yıl gibi, Walker.

"Şapkası için oldukça heyecanlı," diyor Alissa.

"Evet. Harcadığım en kolay yirmi dolardı."

Gülümsüyor, bu basit hareket neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

Gözlerim yüzündeki soluk morlukların üzerinden geçiyor. "Çok daha iyi görünüyorsun." "Teşekkürler. Daha iyi hissediyorum."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Gözlerimiz kilitli kalıyor, o bakışlarını ayırmadan önce aramızda bir akım geçiyor.

"Peki, ne kadarlığına döndün?" diye soruyor.

Kaslarım geriliyor, soru içimde bir duygu fırtınasını ateşliyor. Acı en belirgin olanı. "Temelli."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Artık donanmada değil misin?"

"Hayır. Son turumu Noel'den önce bitirdim ve yeniden askere yazılmayacağım."

Sanki son birkaç aydır sakladığım her şeyi görebiliyormuş gibi sorgulayan gözleri benimkileri arıyor.

O bir şey sormadan önce konuyu değiştiriyorum. "Peki ya sen? Temelli mi buradasın yoksa Baltimore'a geri mi dönüyorsun?"

Cevabını beklerken göğsüm sıkışıyor. Derek mezun olduğunu söyledi ama bu geri döneceği anlamına gelmiyor.

"Başka bir soruya ne dersin?" diye bir kahkaha atıyor ama bu güzel ses gözlerine ulaşmıyor.

"Neden? Ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Pek bir şey yok. Duydun mu bilmiyorum ama hemşirelik diplomamı aldım." "Bitirdim. Tebrik ederim."

"Teşekkürler. Ama daha işim bitmedi. Tıp fakültesine kaydolmaya karar verdim. Pediatri alanında uzmanlaşmak istiyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Vay canına. Şaka yapmıyormuşsun. Daha işin bitmedi."

"Bir de bana sor. Bu yüzden yorucu sürece başlamadan önce küçük bir mola veriyorum.

Kenya'da bulunma nedenlerimden biri de bu," diyor bana, sözünü ettiği anda gözlerine bir karanlık giriyor.

"Bunun istediğin bir şey olduğunu düşünürsek pek mutlu görünmüyorsun."

"Öyleyim," diye beni temin etmek için acele ediyor. "Pediatri kısmı hakkında yani. Sadece..."

Duraklıyor, yumuşak bir iç çekiş duyuyor. "Annem ve ben nereye kaydolmam gerektiği konusunda fikir ayrılığı yaşıyoruz."

Bunun annesiyle ilgili olduğunu bilmeliydim. Etrafını saran ışığı karartan hep o olmuştur.

Eskiden bana yol gösteren bir ışık.

"Buraya kaydolmak istiyorum," diyor bana. "Ama annem Baltimore'a geri dönmem gerektiğini

düşünüyor."

"Onun ne düşündüğü önemli değil, Alissa. Bu onun hayatı değil. Bu senin hayatın." Sözlerim daha sert çıktı

niyetimden daha fazla.

Gözleri yere düşüyor ama gözlerindeki acı parıltısını görmeden önce değil. "Unut gitsin. Bu beni ilgilendirmez."

"Hayır, haklısınız. Bu benim seçimim. Bu yüzden bu akşam yemek için oraya gidiyorum. Ama önce takviye için buraya geldim," diyerek turtaların sergilendiği yeri göstererek alay ediyor.

Gülümsemiyorum. Gülümseyemiyorum. Onun tarafından büyülendim. Ona dokunma, yumuşak tenini tekrar hissetme ihtiyacı duyuyorum.

İkimiz de daha fazla konuşmadan, Grace'in kız kardeşi Lucy elinde pembe bir hediye kutusuyla arka taraftan çıktı. "Beklettiğim için özür dilerim. Buyurun," diyor ve turtayı Alissa'ya uzatıyor.

"Teşekkür ederim. Ne kadar?"

Lucy el sallayarak onu uzaklaştırır. "Grace müesseseden olduğunu söylüyor." "Hayır, ısrar ediyorum. Lütfen."

Lucy emin olamayarak etrafına bakınır. "Şey, on dolar ama..."

Alissa ona parayı uzatmaya gidiyor ama ben bileğini tutarak onu durduruyorum. Bu basit dokunuş beni içten içe yaralıyor, kanım damarlarımda alevleniyor.

"Ben hallederim," diyorum ona.

O güzel pembe dudaklarını yalayarak sikimi dikkat etmeye zorluyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum." Elini bırakarak cüzdanımı aldım ve Lucy'ye on doları uzattım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Alissa, yumuşak sesi şu anda hissettiğim her şeyi ifade ediyor.

"Bir şey değil. Annene bunun benden bir hediye olduğunu söylemeyi unutma."

Umduğum gibi kıkırdıyor. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz." Gülümsemesi yumuşuyor ve bir adım öne çıkıp parmak uçlarına basarak dudaklarını çeneme değdiriyor.

Onu kendime çekmek, vücuduyla birlikte ağzını da ele geçirmek ve bir daha asla bırakmamak için deli gibi mücadele ediyorum ama bir mucize eseri direniyorum.

"Tekrar teşekkür ederim, Christopher." Kelimeler kalbimin derin sınırlarında dolaşan yumuşak bir yankıdan başka bir şey değil. Orada tek başıma kalakalıyorum, kokusunu ve sıcaklığını özlüyorum.

Dünyam bir kez daha karardı.

BÖLÜM 10

Alissa

Annemin yemek masasında otururken odayı garip bir sessizlik kaplıyor, çatalım tabağımdaki yemeği itiyor. Muhtemelen bir ayda bakkala harcadığımdan daha pahalıya mal olan bir yemek.

Annem ve üvey babam için en iyisinden başka bir şey değil, diye düşünüyorum alaycı *bir şekilde.* "Tatlım, yemeğinde bir sorun mu var?" diye soruyor.

"Hayır. Sorun değil."

"Emin misin? Çok sessiz görünüyorsun."

Sadece yardımcı olmak istediğini bildiğim için hayal kırıklığımı yutuyorum. Sosyal olmaya çalışıyorum, gerçekten ama aklım başka yerde, daha doğrusu başka *birinde.*

"Ben iyiyim anne. Sadece yorgunum." "Uyumuyor musun?"

Hayır, değilim ve bunun nedeni düşüncelerimin geçmişimdeki adamla meşgul olması. Benden uzaklaştığı andan itibaren kalbimin özlediği ve hasretini çektiği bir adam.

Christopher'ı tekrar gördüğümünden beri bu his daha da yoğunlaştı. Bugün pastanede ona rastladığımda, bu kısa karşılaşmadan çok daha fazlası için acı çektim. Oturup onu yeniden tanımak istedim. Neden artık Donanma'nın bir parçası olmadığını ve gözlerindeki o muazzam acıya neyin sebep olduğunu bilmek istedim.

Son beş yıldır neredeyse hiç görüşmedik. Ben Baltimore'da yaşadığım ve o da sürekli görevde olduğu için yollarımız nadiren kesişti. Faith ve ailesiyle iletişim halindeydim, özellikle de evde olduğum zamanlarda kilise aracılığıyla ve her zaman onu sordum. Onu dualarımdan eksik etmedim, sağ salim dönmesi için dua ettim...

Annemin beni izlediğini ve bir cevap beklediğini fark ettiğimde düşüncelerim dağılıyor. "Uykum daha iyi oluyor," diyorum belli belirsiz.

"Güzel." Filet mignondan bir ısırık daha alıyor ve çatalında ruj izi bırakıyor. "Peki Baltimore'a ne zaman dönüyorsun?"

Pek de ince olmayan konu değişikliği omuzlarımı geriyor. "Şimdiden benden kurtulmak mı istiyorsun anne?" Kızgınlığımı belli ederek soruyorum.

"Tabii ki hayır. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Sadece Johns Hopkins'e kaydolmak için son tarihi kaçırmamı istemiyorum."

"Oraya gideceğimi kim söyledi?"

Yüzünde onaylamaz bir ifade beliriyor. "Alissa, bunu konuşmuştuk."

"Evet, konuştuk ve sen beni dinlemiyorsun."

"Annenle konuşurken ses tonuna dikkat et," diye azarlıyor üvey babam, kendini konuşmaya dahil ederek.

Küçümseyici bir cevabı ısıtırken dişlerim gıcırıyor. Yapmak istediğim son şey ikisiyle de kavga etmek ama içimden bir ses bunun kaçınılmaz olabileceğini söylüyor, en azından konu bu olduğunda.

Richard, "Annen senin için endişeleniyor ve bunun iyi bir nedeni var," diye devam ediyor.

"Yaptığın seçimler

Son zamanlarda yaptıkların iyi şeyler değildi ve bu aileye çok şey yaşattın." Onun bu cüreti karşısında kanım ısınıyor. "Kaçırılmamın benim suçum olduğunu mu söylüyorsun?" "Tabii ki değil," diye cevap veriyor annem onun yerine. "Söyle ona, Richard."

Tekrar konuşmadan önce kırmızı şarabından bir yudum alarak sessizliğini koruyor. "Tek söylediğim annenin haklı olduğu. Johns Hopkins senin için en iyi yer. Geri dönmenin olanları unutmaya yardımcı olacağına bile bahse girerim."

"Katılıyorum," diye ekliyor annem.

Başımı sallıyorum, içimden acı bir kahkaha kaçıyor. "Siz çocuklar inanılmazsınız." "Biz sadece senin için en iyisini istiyoruz, tatlım."

"Benim için en iyisi ne?" Çılgılık atıyorum. "Daha bir hafta önce kaçırıldım ve siz şimdiden beni eyalet dışına göndermeye çalışıyorsunuz!"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece bir fırsatı kaçırmayı ve daha sonra pişman olmanı istemiyorum." İç çekerek, bu konuyu sonsuza dek kapatmanın zamanı geldiğine karar veriyorum. "Yapmayacağım, çünkü kararımı verdim. Tıp fakültesi için burada kalıyorum."

Annemin yüz ifadesinde tam da beklediğim gibi bir öfke vardı. "Anlamıyorum. Neden burada kalmak için ülkenin en iyi tıp fakültelerinden birini bıraktın?"

"Çünkü burası benim evim. Önümüzdeki birkaç yıl uzun olacak anne. Arkadaşlarıma ve aileme yakın olmak istiyorum."

"Buraya kabul edilip edilmeyeceğini nereden biliyorsun?" diye soruyor Richard, yine istenmediği bir yerde söze karışarak.

"Şey, *Richard*," diye başlıyorum, ses tonum hastalıklı bir tatlılıkta. "Babam yönetim kurulundan birini tanıyor. Benim ilgim hakkında onunla çoktan konuşmuş ve notlarımla beni kabul etmekten çok mutlu olacaklar."

Elleri tabağının yanında kenetleniyor, babamdan bahsetmesi bir akorda çarpıyor.

Çok yazık. Birinin diğerini hor görmesi gerekiyorsa bu kesinlikle Richard olmamalı. Ailemi parçalayan oydu. Bununla birlikte, annemi de aynı derecede sorumlu tutuyorum.

"Baban bana danışmadan böyle bir şey yapmaya nasıl cüret eder?" diye öfkeyle araya giriyor.

"Neden yapsın ki? Bu benimle ilgili, seninle değil!"

"Çünkü ben senin annemim, lanet olsun. Benim de söz hakkım olmalı."

"Ben bir yetişkinim. Bu benim kararım. Aynı fikirde olmadığın için üzgünüm ama fikrimi değiştirmeyeceğim. Bana bu kadar yakın olduğun için mutlu olacağını düşünmüştüm. Babam öyle."

Çatalını tabağına tıkırdatıyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Kalmak istemenin tek nedeninin ailen olduğuna emin misin?" diye soruyor, mükemmel biçimli bir kaşını kaldırarak.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Lütfen, Alissa. Yıllar geçti, ama o çöp hayatına geri döner dönmez, gidip önemli olan her şeyi bir kenara atıyorsun."

Ayağa fırladığımda öfke damarlarımda yanıyor, sandalyem telaşla geriye doğru düşüyor. "Sakin onun hakkında böyle konuşmaya cüret etme. O senden ya da sosyete arkadaşlarından daha klas biri," diye karşılık veriyorum.

"Haddinizi aşıyorsunuz, genç bayan," diye tekrar araya giriyor Richard.

Öfkeli gözlerimi ona çeviriyorum. "Yapma! Bu seni ilgilendirmez!"

"Alissa, sana ne oldu böyle?" diye soruyor annem, sesinde yoğun bir acıyla.

"*Sen!* Hayatımın her yönünü dikte etmenden çok sıkıldım. Sürekli onaylamaman çok yorucu."

Duygular boğazımı tıkıyor ama söylenmesi gerekeni söyleyerek kendimi tutuyorum.

"Christopher'ın bu kararlar hiçbir ilgisi yok. Ama haklısın anne, onu tekrar gördüğümde beri kaybettiklerimi hatırlıyorum ve bu beni öldürüyor." Beş yıl önce hayatımın mahvolmasının gerçek nedenini düşündüğümde kelimeler yumuşak bir hıçkırıkla dökülüyor. "Tanrı aşkına, o beni kurtardı ve sen hâlâ onu yargılıyorsun. O olmasaydı şu anda ölmüş olurdum, bunun senin için hiç önemi var mı?"

"Tabii ki var ama-"

"Ya da belki daha iyi durumda olurdun. O zaman seni hayal kırıklığına uğratmak için yanında olmazdım."

"Alissa, hayır!" diye haykırıyor, eli ağzına gidiyor. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Seni bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum."

Richard'a tiksintili bir bakış fırlattım. "Beni kandırabilirdin."

"Tatlım, lütfen yerine otur, bunu konuşalım." Gözyaşları yüzünden akıyor ama onun acısı benimkiyle kıyaslanamaz bile. Çok uzun zamandır sebep olduğu bir acı.

"Konuşmayı bitirdim. Şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum." Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım, beni geri aramaya çalışan Richard'ı da onu da görmezden geldim.

Eve dönerken, aklımdan hiç çıkmayan adamı düşündükçe göğsüm ağrıyor. Birbirimizden binlerce kilometre uzakta olsak bile, o her zaman yanımdaydı, kalbimi ve zihnimi rahatsız ediyor, bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu.

BÖLÜM 11

Christopher

Geçmiş

Yatak odamda yere oturmuş, ders kitabıma bakıyor ve yanımdaki güzel kıza değil de yapmam gereken ödevde odaklanmaya çalışıyorum. Ama bu çaba imkansız çünkü tatlı kokusu etrafımızdaki havaya nüfuz ediyor, beni içine çekiyor ve sadece onun yapabileceği şekilde beni tüketiyor.

Altın rengi dalgalı saçları çıplak omuzlarına dökülüyor ve benden çok uzakta olmayan bir yerde yüzüstü yatıyor. Elim saçlarını kenara itip yumuşak tenini öpmek için kaşınıyor. Eminim tadı da dudakları kadar güzeldir. Sakızıyla üflediği pembe baloncuk beni daha da baştan çıkarıyor. Hayatının geri kalanında ona Hubba Bubba vermeyi planlıyorum.

Birbirimizi gördüğümüz birkaç aydır, ağır öpüşme noktasını geçemedik. İstiyorum, Tanrım, gerçekten istiyorum, ama onun için çok hızlı hareket etmek istemiyorum. Başıma gelen en güzel şeyi mahvedecek bir şey yapmak istemiyorum.

"Yirminci soru için ne yazdınız?" diye soruyor, düşüncelerimin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. "Ne sorduklarını anlamıyorum. Onlar..." Gözlerini benimkilere diktiğinde sözleri kesiliyor. Kristal irisler ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Bana hep böyle yapıyorlar.

"Bakıyorsun," diyor, utangaç bir gülümseme dudaklarını çalıyor. "Elimde değil."

"İçimden bir ses iyi bir çalışma arkadaşı olamayacağımızı söylüyor," diyerek kahkahasını tutuyor.

Homurdanarak kitaplarımı kenara itiyorum ve s o l u m d a duran gitarımı alıyorum. "Alınma Lis ama sen benim için en kötü çalışma partnerisin."

Yumuşak bir kıkırdama duyulur ve sırt üstü döner, elleri başının arkasına gider. Pozisyon değişikliği nedeniyle atleti düz karnını yukarı çekerek pürüzsüz etini ortaya çıkarıyor.

Kahretsın!

"Pekâlâ, artık ev ödevi yok. O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Masum sorusu kotumun ortasını sıkıyor. Baskıyı hafifletmek u m u d u y l a yer değiştiriyorum. Olmuyor.

"Fark etmez." Sesim hırçın, kolay sözlerime ihanet ediyor.

"Hmm," diye düşünüyor, tatlı gülümsemesi tüm odamı aydınlatıyor. "Ne yapmak istediğimi biliyorum."

Umut göğsümü dolduruyor, nefesim beklentiyle kesiliyor. "O da ne?"

"Bana şarkı söylemeni istiyorum," diye fısıldıyor.

Hayal kırıklığının beni ezmesini bekliyorum ama asla gelmiyor, çünkü söyleyebileceği bir sonraki en iyi şey bu. Özellikle de gözlerindeki o ışıkla beni izlerken. En karanlık gecelerde hep onu düşünürüm.

"Daha iyi bir fikrim var. Buraya gel ve çalmama yardım et," diyorum gitarı göstererek. Gözlerinde heyecan kıvılcımları çıkıyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır, yalan söylüyorum."

Kuru ses tonuma kıkırdıyor ve bana katılmak için oturuyor. Kalçalarını kavrayarak onu bacaklarımın arasına çekiyorum ve arkamdaki yatağa yaslanıyorum. Sonra gitarı kucağına yerleştiriyorum, kollarım ona dolanıyor. Yakınlığımızdan dolayı bir inilti duyuyorum ve azgın ereksiyonumu hissetmemesi için dua ediyorum.

"Ne oynamak istiyorsun?" Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak soruyorum.

"Emin değilim." Nefes nefese verdiği cevap, onun da benimle aynı yoğun çekimi hissettiğini söylüyordu.

am.

Her zaman o kadar güçlüdür ki, onunla savaşmak mümkün değildir.

"Ne istersen seç," diyor. "Sadece şarkı söylediğini duymak istiyorum."

Sesinin kenarındaki ihtiyaç göğsümü çekiştiriyor ve gururla dolduruyor. Beni duymaya ihtiyacı olduğunu bilmek

Yapmam gerektiği kadar şarkı söylemek içimdeki bir şeyi dolduruyor. Acınası hayatımın çoğunda sahip olduğum bir boşluğu.

Müziğe olan sevgim, işe yaramaz babam tarafından her zaman azarlandığım bir şeydi. Beni şarkı söylerken ya da çalarken yakaladığında hayatımın sonuna kadar dövdü. Faith ortaya çıkana ve sonunda onu kucaklayana kadar gizli kaldı.

Üzerinde fazla düşünmüyorum ve parmaklarımın şarkıyı seçmesine, doğal olarak gelen melodiye bizi yönlendirmelerine izin veriyorum. Havaya sızan melodi Howie Day'den "Collide".

Sol elimle parmaklarım akorlara basarken, diğer elim Alissa'nınkinin üzerine uzanıyor ve gitarı tıngırdatmama yardım etmesi için ona rehberlik ediyor. İlk başta biraz garip oluyor ama kısa sürede rahatlıyor ve doğru melodiye yakalıyoruz.

O an geldiğinde, şarkının konuşmasına izin verildiği zaman, sözleri söylerken sesimi alçak tutuyorum ve yanağımı onunkine yaklaştırıyorum. Bu basit hareket damarlarımda dolaşan kan kadar doğal.

Şarkı sözlerine ara verildiğinde, yumuşak bir iç çekiş onu terk ediyor, güzel sarışın başı omzuma yaslanıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum."

"O zaman benimle birlikte söyle," diyorum, bir yandan da melodiye devam ettirmeye dikkat ediyorum.

"Hayır. Berbatım." İtirafında bir eğlence var, ama aynı zamanda güvensizliğin ipuçlarını da duyuyorum.

"Mesele o değil, Alissa. Bu hissetmekle ilgili. Benimle ol. Tam burada, tam şimdi."

Çenesini kaldırıyor, o duygulu gözleri göğsümü yumrukluyor. Aramızda bir kıvılcım tutuşuyor, öyle güçlü bir kıvılcım ki en iyi şarkı sözleri bile onu tarif edemez.

Doğru zaman geldiğinde, kendimi şarkıya geri sokuyorum ve tekrar söylemeye başlıyorum. Çok geçmeden Alissa da bana katılıyor, yumuşak sesi benimkine karışıyor ve bu dünyayı şerefleştiren en iyi armoni ortaya çıkıyor.

Birlikte şarkının içinde kayboluyoruz, her kelimeyi sanki kendi kelimemizmiş gibi içimize çekiyoruz. Başını tekrar omzuma bırakıyor, eli yüzümün yan tarafını kavrayacak şekilde uzanıyor. Onu gördüğüm günden beri arzuladığım bu nazik dokunuşa doğru eğilmekten kendimi alamıyorum.

Şarkının sonuna yaklaştığımızda, aramızda bir şeyler değişiyor. Hava, bir akım, bir bilgi,

ikimizin de inkâr edemeyeceği bir şey.

İlk hareket eden Alissa oldu. Elini benimkinin altından çekerek bana doğru dönüyor ve ağzımı öyle bir öpüyor ki, içim içime sığmıyor. Gitarımı bir kenara atıp, onu kavradım.

İki elimle kışını tutup onu kendime doğru çekiyorum, aletimin üzerine yerleşirken ikimiz de inliyoruz.

Daha fazla direnemeyerek onu yere indiriyorum ve üstüne çıkıyorum, sikim kalçalarının arasına yerleşiyor. Kalçaları kalkıp daha fazlasını istediğinde göğsümden bir inilti daha kopuyor.

Elim atletinin altından kayarak düz karnına doğru ilerliyor. Sütyeninin hemen kenarında durup izin bekliyorum.

"Evet," diye hevesle nefes alıyor.

Elim dantelle kaplı bir göğsünün üzerinde kalıp hafifçe sıkıyor ve göğüs ucunun kumaşın altında sertleştiğini hissediyorum. Sert tomurcuğu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, ateşli inlemeleri beni cesaretlendiriyor.

"Christopher. Cade ve Faith ne zaman evde olacak?"

Arkamdaki başucu saatime bakıyorum ve saati kontrol ediyorum. "Bir saatten önce olmaz." Elleri gömleğimin kenarına uzanıyor ve onu sırtımdan yukarı çekiyor. "Çıkar şunu."

Dizlerimin üzerine yükselip gömleğimi başımın üzerine çekerken vücudumda bir beklenti dalgası dolaşıyor.

Tekrar üzerine çıktığımda çıplak etinin bazı kısımları benimkini yakıyor. Bu yeterli değil.

Parmaklarım kayışının altına giriyor ve orada kalıyor. "Yapabilir miyim?" Çok ileri gitmek istemediğim için soruyorum. Başını sallıyor, dişleri utangaç bir şekilde alt dudağına batıyor.

Mor atletini beline kadar indiriyorum ve pembe dantel sütyenini ortaya çıkarıyorum. Tıpkı onun gibi narin ve güzel. Esnek bedenini okşarken ellerim titriyor.

Sırtını dokunuşuma yaslıyor, ince boğazından ateşli bir inilti yükseliyor.

Elleri sırtımı keşfederken eğilip dudaklarımı köprücük kemiğinin pürüzsüz teninde gezdiriyorum.

Haklıymışım, teninin tadı da dudakları kadar güzelmiş.

Sadece diğer kısımlarının, özellikle de bacaklarının arasındakinin tadının nasıl olduğunu hayal edebiliyorum.

Düşüncesi bile sikimi acıtıyor.

Dudaklarım daha da aşağı inerek göğsünün küçük kabarıklığına ulaşıyor. Başımı nazikçe aşağı itiyor, daha fazlasını istiyor. Sütyeninin ortasındaki kopçaya hafifçe dokunarak dantel kupları kenara itiyorum ve mükemmel yuvarlak etine keskin bir nefes çekiyorum, pembe meme uçları bakışlarımın altında çakıllanıyor.

"Çok güzelsin Lis," diyorum ona, kuru boğazımdan kelimeleri geçirerek. Dilim kadife ucu etrafında kıvrılıyor, tadı boğazımı parçalayan bir inilti.

"Tanrım," diye inliyor, parmakları saçlarımı kavriyor.

Sert tomurcuk dilimin her darbesinde daha da sertleşiyor, kalçaları altımda kıpırdanıyor. O kadar ateşli ki kot pantolonumun üzerinden sıcaklığını hissedebiliyorum. Acımasızca sikime sürtünürken nefes alış veriş hızlanıyor.

"Tanrım, Alissa, pantolonumun içine boşalmak üzereyim," diye bağırdım.

"İyi, ben de öyleyim," diye utanmadan itiraf ediyor, kalçalarını her açgözlü kaldırışında ihtiyacımı daha da artırıyor. "Benimle yap."

İnleyerek, artık kendimi tutmuyorum ve bacaklarının arasındaki sıcaklığa doğru itiyorum, taşaklarının derinliklerine gömülmenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.

"Evet!" Kelime boğazından sert bir iniltiyle çıkıyor, orgazmı onu sararken tırnakları

omuzlarımı ısırtıyor.

Bu acı beni de uçuruyor, aletim patlarken damarlarıma ateş yayılıyor. Kendimi sayısız kez boşalttım ama hiç böyle bir zevk yaşamamıştım. Ve henüz onun içinde bile değildim.

Kolları beni sımsıkı sararken ben de onun üzerine düşüyorum ve boynuna doğru nefes alıyorum. Nefes nefese kaldığımızda yüzümü kaldırıp dudaklarına sahiplenici bir öpücük konduruyorum ve sonsuza dek benim olduğunu bilmesini sağlıyorum. Çünkü onun gitmesine asla izin vermeyeceğim.

BÖLÜM 12

Christopher

Alacakaranlık kuşağında bir saat daha geçirmek üzereyim. Kendime acımak yerine, toparlanıp Faith'e söz verdiğim şeyi yapacağım. Bu çocukların güçlü yanlarını bulacağım ve umarım üzerinde çalışacak bir şeyler bulurum. Gerçi Arnie'nin parmağını tekrar burnuna sokmasını izledikçe bu konuda daha az ikna olmuş hissediyorum.

"Bugünkü dersimizde, bu performansta size en çok hangi rolün yakışacağını bulacağız," diye başlıyorum, halıya oturmuş olan her birine tek tek bakarak.

Hepsi de benim hissettiğim aynı belirsizlikle bana bakıyor.

"Davul mu, gitar mı, yoksa şarkı mı söyleyeceğiz?"

"Ben şarkı söyleyeceğim," diyor Latisha her zamanki şımarıklığıyla. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman bizi sen başlatmaya ne dersin? Buraya gel ve bize neler yapabileceğini göster."

Meydan okumayı hevesle kabul ediyor ve tahta tabureye tüneyerek oturduğum yerde yanıma geliyor. Faith'ten benim için bir tane almasını istemiştım, böylece bir daha munchkin diyarında oturmak zorunda kalmayacaktım.

"Ne söylememi istiyorsunuz Bay Grouch?" "Sen ne istersen *Diva*," diye karşılık veriyorum.

Genç yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Diva, hoşuma gitti," diyor başını sallayarak.

Eminim öyledir. Ondan daha şımarık bir çocuk görmedim. Onunla evlenecek olan zavallı piç için üzülüyorum. Elleri dolu olacak.

"Kendini hazırla. Sana biraz Motown öğreteceğim."

Homurdanıyorum. Kimse bana bir bok öğretemez, özellikle de müzik söz konusu olduğunda. Ama bunu kendime saklıyorum ve başlamasını işaret ediyorum. "Sen hazır olduğunda."

Daha dik durur ve göğsüne yumruk atarak boğazını temizler. Küçük ellerini birbirine vurarak bir ritim yaratarak başlıyor. Vücudu ritmi takip ediyor ve itiraf etmeliyim ki kızın bazı hareketleri var.

Sonunda Jackson 5'in "I Want You Back" şarkısının sözlerini söylüyor. Sesi kendine güveni kadar güçlü değil ama kesinlikle potansiyeli var.

Diğer kızlardan birkaçı onu daha da cesaretlendirmek için alkışlamaya başlar.

Şarkının büyük bir bölümünü söyledikten sonra nefessiz kalınca şarkıyı yarıda bırakıyor. O eğilirken sınıf alkıştan yıkılıyor.

"Fena değil evlat," diyorum ona, başımı sallayarak iltifat ediyorum. Bana dönüyor, kalçasını oynatıyor.

"Fena değil mi?"

"Evet. *Fena değil*. İyi bir sesin var ama her zaman gelişmeye açık bir alan vardır. Zaten bu yüzden burada değil misin?"

Omuz silkiyor. "Sanırım."

"Gel, şurada dur." Solumu işaret ediyorum ve geri dönmeden önce emre uymasını bekliyorum

dikkatimi sınıfın geri kalanına verdim. "Arnie, neden yukarı gelip denemiyorsun?"

Neyse ki parmağı artık burnuna sokulmuyor. Ayakta durmaya çalışarak dizlerinin üzerine yuvarlanıyor. İğrenç kıyafetine bakıp yüzümü buruşturmaktan kendimi alıkoyuyorum. Konu çocuklarını giydirmek olduğunda ailesinin bir uyandırma çağrısına ihtiyacı var. Moda uzmanı değilim ama ben bile daha iyisini bilirim.

"Ne söyleyeyim?" diye soruyor, ayaklarının üzerinde kayarak. "Sen ne istersen. Ne dinlersin?"

Omuz silkiyor. "Annem country sever."

"Neden onun en sevdiklerinden birini seçmiyorsun?"

Bir gülümseme dudaklarını çatlatmadan önce uzun uzun düşünüyor. "Tamam, anladım."

Başlaması için başımı sallıyorum ama söylemeye başladığı şarkı kaslarımı tutuyor. "Save a Horse Ride a Cowboy."

Kahretsin.

Şarkı seçimi yeterince kötü değilse, sesi daha da kötü.

Çabucak elimle ağzını kapatıyorum ve şarkı sözlerinin geri kalanını söyleyemeden onu susturuyorum. Diğer çocuklardan odaya kahkahalar doluyor.

"Pekâlâ, Arnie. Neden gelip burada durmuyorsun?" diyorum, onu Latisha'nın karşısına, diğer tarafıma diziyorum. "Sana çalman için bir enstrüman bulacağız." Dikkatim her zamanki gibi başını öne eğmiş olan Rafe'ye yöneliyor. "Rafe."

Ona seslendiğimde omuzları dikleşiyor, ürkek gözleri benimkilere dikiliyor. "Geçen gün konuştuklarımız hakkında hiç düşündün mü?" diye soruyorum. Başını sallıyor, bakışları tekrar kucağına düşüyor.

"Buraya gel." Ayağa kalktım ve davulun yanına gidip oturdum.

Teredditle duruyor, her adımında korku göze çarpıyor. Onu bu şekilde zor durumda bırakmaktan nefret ediyorum ama onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyım, aksi takdirde uzun birkaç ay olacak.

Bacaklarımın arasında durması için yer açıyorum. Çubukları ona uzattıktan sonra ellerimi titreyen yumruklarına doluyorum.

"Gergin olma evlat. Bu eğlenceli olacak." Sınıfın geri kalanı beni duymasın diye sesimi çıkarmıyorum. "Davul çalmanın pek çok avantajı var," diyorum herkese hitaben. "Çok gürültü yapabiliyorsunuz, bir şeylere vurabiliyorsunuz ve bunun için başınız derde girmiyor."

Hepsi kıs kıs güler.

"Diğer enstrümanlar gibi çok fazla düşünmek gerekmiyor. Gitar ve piyano söz konusu olduğunda aklınızı kullanmanız, notalara odaklanmanız gerekir. Ama davul çalarken sadece hissetmeniz gerekir. Yine de bu onu daha az önemli yapmaz. Davulcu diğer müzisyenlerin takip etmesi için gereken temeli sağlar, grubun çapasıdır."

Ellerimi Rafe'in ellerine dolayarak yavaş bir tempoya başlıyorum. Kaskatı kalıyor ama gevşediğinde daha sert ve hızlı vurabiliyorum. Ayağım pedalı buluyor ve ritme daha fazla bas ekliyor.

Diğer çocuklar bize yaklaşıyor, gülümsemeleri parlak ve gözleri hayranlıkla parlıyor.

Rafe ve ben AC/DC'nin "You Shook Me All Night Long" şarkısıyla bir dakika boyunca rock yaptık. Bitirdiğimizde omzunun üzerinden bakıyorum ve yüzünde kocaman bir gülümseme görüyorum.

"Eğlenceli, değil
mi?" Başını
sallıyor.

"Sıra bana da gelebilir mi?" Trinny
sorar. "Elbette."

Rafe onun için yoldan çekildi. Bacaklarımın arasındaki pozisyonunu almak yerine kucağıma zıplıyor, cılız kıcı rahat edene kadar üzerimde kıpırdıyor.

Bu beklenmedik hareket karşısında gerildim.

Rahatsızlığımdan habersiz, hevesli bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Boğazımı temizleyerek sopaları ona uzatıyorum ve biraz daha yaklaşıyoruz. Sonra başka bir ritme geçiyorum ama bu sefer yavaş başlama zahmetine girmiyorum. Hızlı bir tempo, Twisted Sister'dan "We're Not Gonna Take It." Faith'in favorilerinden biri.

Ayağım pedala basarken Trinny dizimde zıplıyor, küçük bedeni sağa sola sallanıyor. Kahkahalarının sesi basların üzerinde yankılanıyor ve ritme karışıyor.

Herkesin sırasını savmak istediği bir gezintiye dönüşüyor. Teker teker her çocuğu dizime alıyorum, Arnie'yi bile, ki bu biraz zor oluyor, bacağım diğerlerinden daha hızlı yoruluyor. Ayrıca ellerini değil bileklerini kavradığımdan emin oluyorum. Üzerime sümük bulaşması düşüncesi pek cazip değil. Ama çocuk da diğerleri gibi çok eğleniyor.

Sınıf dans ederken, benim dikkatim Rafe'e odaklanıyor, yan tarafta duruyor, gülümsemesi geniş ve gözleri her hareketime perçinlenmiş.

Şimdi anlıyorum ki belki de önümüzdeki birkaç ay o kadar da kötü geçmeyecek. Belki de Tanrı'nın lütfuyla bunu başarabilirim.

Ders saati bittiğinde, herkesin ebeveynleriyle birlikte ayrıldığından emin olmaya dikkat ediyorum. Rafe yine sonuncu oluyor ama bu sefer sınıfın içinde benimle birlikte bekliyor.

Karşısındaki küçük masalardan birinin kenarına oturup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki davullar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onları seviyorum," diye mırıldanıyor ve göz temasından kaçınıyor.

"Ben de seviyorum. Gürültülü oldukları için onları seviyorum. Bazen ihtiyacım olan şey bu." Hüzünlü gözleri benimkilere dikildi. "Çalmayı en çok mu seviyorsun?"

"Gerçekten bir favorim yok. Müzikle ilgili her şeyi severim."

"Ben de," diye sessizce itiraf ediyor.

"Ne dinlemekten hoşlanırsın?"

Omuz silkiyor. "Hemen hemen her şey ama özellikle rock. Queen babamın favorisiydi."

Benimle paylaştığı bir haber beni çok şaşırttı. "iPod'un var mı, Rafe?" Kahverengi başının tepesine bakarak soruyorum.

"Hayır. Noel için bir tane istemiştım ama Noel Baba bana getirmedi. Babamdan beri annemin de parası yetmiyor..." Omuzlarındaki çöküklük daha da belirginleşiyor.

Ayağa kalkıp cebimi karıştırıyorum ve her yerde yanımda taşıdığım iPod'umu ve kulaklığımı çıkarıyorum. "Al," diyorum ve ona uzatıyorum.

Onu benden alırken gözleri açılıyor, ağzı şokla aralanıyor.

"Sende kalabilir," dedim ona. "Orada diğer şeylerin yanı sıra bir sürü taş var."

Umarım çok uygunsuz bir şey değildir, diye düşünüyorum kendi kendime. Muhtemelen önce bunu kontrol etmeliydim. Bana bakmaya devam ediyor, kelimeleri kayboluyor, ama bana yansıyan acıyı inkar etmek mümkün değil.

Ben.

Diz çöküp göz hizama geliyor. "Her şey çok fazla olmaya başladığında. Burası acıdığına," Küçük göğsüne dokunarak söylüyorum. "Bunları kulaklarına tak ve dayanabildiğin kadar sesini aç.

Her şeyi biraz daha iyi yapacaktır."

Alt dudağı titriyor, gözlerinde yaşlar oluşuyor. Ben daha tepkisini tahmin edemeden

Bana bakıyor, boynuma sarılıyor. "Anlıyorsun," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Hiç kimse anlamıyor." Kollarımı titreyen sırtına doluyorum. "Evet, evlat. Kesinlikle anlıyorum."

Sadece son birkaç aydır yaşadıklarımın dolaylı anlamakla kalmıyorum, aynı zamanda annemin Ruthie ve beni terk ettiğini düşündüğümde hissettiğim kaybı da hatırlıyorum. Bu duygu, yıllar sonra annemin aslında babamın ellerinde öldüğünü öğrendiğimden daha da yoğunlaştı.

Ruthie onu hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum. Bu sonsuza kadar benimle kalacak bir kayıp.

Kapıdan gelen bir ses bizi ayırdı. Arkamı döndüğümde annesinin geldiğini görüyorum, oğlunun bana sarıldığını görünce biraz şoka girmiş gibi görünüyor. "Üzgünüm, yine geç kaldım."

Rafe iPod'u göstererek ona doğru koşar. "Anne, bak Christopher bana ne verdi."

"Ödünç almak için mi?"

"Hayır, saklamak için," diyor.

Şaşkın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hayır. Mümkün değil..." "Sorun değil. Kendime başka bir tane alabilirim."

"En azından bunun için sana biraz para vereyim," diye teklif ediyor ama ikimiz de biliyoruz ki parası yok. Başımı sallıyorum. "Muhtemelen evde bir tane daha vardır zaten."

"Lütfen bende kalmasına izin ver anne," diye yalvarır Rafe.

Omuzları bir iç çekişle gevşiyor. "Pekâlâ." Minnettar bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Teşekkür ederim." "Sorun değil. Haftaya görüşürüz çocuklar."

"Güle güle, Christopher." Rafe annesini kapıdan çıkarken takip etmeden önce bana el sallıyor.

Yanında bıraktığı gülümseme az önce yaptığım küçük fedakârlığa değdi.

Toparlanmayı bitirdiğimde Katy, arkadaşı Madison'la birlikte koşarak sınıfa geri geldi.

"Affedersiniz, Bay Christopher?"

İsmin resmiyeti karşısında irkilmemeye çalışıyorum ve hâlâ burada ne aradıklarını merak ederek ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evli misin?"

Duraklıyorum, yüzümde bir kaş çatma

oluşuyor. "Hayır." "Kız arkadaşın var mı?"

Sonunda konuşmayı başarana kadar şaşkınlıktan dilim tutuldu. "Hayır. Neden?"

"Bir sebebi yok. Teşekkür ederim." O ve Madison kıkırdayarak odadan dışarı koşuyorlar. "Hadi, gidip anneme söyleyelim," diyen sesinin koridorda yankılandığını duyuyorum.

Homurdanıyorum. Annesinin bana yönelttiği tüm o sorular şimdi anlam kazanıyor.

Işığı kapatıyorum ve çıkarken Faith'in keman dersine uğruyorum. Kapının aralığından beni fark edince özür dileyip koridorda bana katılıyor.

"Selam. Bugün ders nasıldı?"

"Daha iyiydi."

Bilmiş bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Biliyorum. Daha önce içeri baktım ve sizi davul çalarken gördüm."

Tam o anda casusluk yapacağını düşündüm.

"Dinle. Sana bir şey sormam gerekiyor. Rafe'nin annesi dersin parasını ödedi mi?"

Kaşlarını çatıyor, soru onu hazırlıksız yakalıyor. "Hepsi değil. Aylık ödeme yapmayı seçti. Neden?"

"Ödemiş olduğu her şeyi ona geri verin. Ben halledeceğim."

Kaşlarını çatıyor, başını meraklı bir şekilde eğiyor.

"Şu anda fazla paraları yok. O yüzden ben halledeceğim," diye açıklıyorum.

Gözleri yumuşuyor, yüzünü başka bir gülümseme aydınlatıyor. "Tanıdığım en nazik insanlardan birinin Christopher Walker ve sana ailem demekten gurur duyuyorum." Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor ve her zamanki öpücüğünü yanağıma konduruyor. "Şimdi eve mi gidiyorsun?"

"Önce spor salonuna gideceğim, sonra orada olacağım." "Kocama onu sevdiğimi söyle."

Homurdanıyorum. "Ona selam söylediğini söylesem nasıl olur? Onu gördüğünde bunu kendin de söyleyebilirsin." Ondan bir kıkırdama kaçtı. "Yeterince makul. Sonra görüşür müyüz?"

"Evet. Görüşürüz."

O sınıfına geri döndüğünde, ön kapıları itip kamyonetime tırmanıyorum.

Spor salonuna giderken aklım Alissa'ya ve geçen gün onunla karşılaşmama takıldı. Annesiyle Baltimore yerine burada okula gitme konusunun nasıl gittiğini merak ediyordum.

Alissa'nın kendi ayakları üzerinde durmakla ilgili hiçbir sorunu olmadı, ama annesinin ne kadar ısrarcı bir kaltak olabileceğini biliyorum. Suçluluk duygusu yaratmakta iyidir, özellikle de kızına.

Pastaneden ayrıldığımda Mia'yı durmadan onun hakkında sorguladım. Alissa, Faith ne zaman şehirde olsa kilisede ona yardım ederdi, bu yüzden kız kardeşim onu yıllar boyunca benden daha fazla görmüştü. Yine de ondan pek bir şey öğrenemedim. Özellikle de erkek arkadaş konusunda. Ki bunu soracak kadar aptaldım.

Alissa'nın bir tane varsa bile, onu eve getirmedi. Bu beni daha iyi hissettirmeli ama hissettirmiyor çünkü beş yıl oldu. Biriyle çıkmamış olmasına imkan yok. Ama onu başka biriyle düşünmek beni öfkeliyor ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Aziz olmadım ama kimseye de bir saatten fazla zaman ayırmadım. Ne bir randevu, ne bir konuşma, ne bir kucaklama... hiçbir şey olmadı. Hiç kimse Alissa ile kıyaslanamaz. Bu da hayatımın geri kalanında mutsuz olacağım anlamına geliyor.

Bu tam olarak hak ettiğin şey.

Hatırlatmayla birlikte iblis hızla ortaya çıkıyor; beni aylardır kafeslendiğim cehenneme çekmekle tehdit ediyor. Kaslarım ağır bir torbanın üzerine salınma ihtiyacıyla geriliyor. Spor salonuna park ederken onu tutmaya devam ediyorum.

Cade binadan çıkıp kamyonetine doğru ilerlerken ben de dışarı çıkıyorum. Yaklaştığımı görünce kapısında durdu.

"Selam," diye selamlıyor beni, sesinde bir şaşkınlık notası var. Muhtemelen buraya gelmeyeli uzun zaman olduğu içindir.

"Hey. Nereye gidiyorsun?"

"Kız kardeşini yeni arkadaşının evinden almak için."

Sanırım geçen gün tanıştığı arkadaşından bahsediyor. Bir grup erkek tarafından zorbalığa uğradıktan sonra ona yardım etmek için araya girdiğinde kavga ettiği arkadaşından. Jasper, sanırım adı.

"Mia?" diye sordum.

"Annabelle'le birlikte." Başımı salladım.

O bozana kadar aramızda bir anlık sessizlik oluşuyor.

"İşler nasıl?" Ses tonu sakın ama altında yatan asıl soru orada. "İyi."

"Faith senin için endişeleniyor," diyor kamyonetinin yan tarafına yaslanarak.

"Ne zaman endişelenmiyor ki?"

Sırıttıyor. "Doğru."

Neyse ki konuyu kapattı. Bu yaptığımız bir anlaşma. Yardıma ihtiyacım olduğunda ona geldiğim sürece burnunu sokmayacaktı. Yardımın ötesinde olduğumu çok az biliyor. Yapılanları kimse değiştiremez.

"Teklifim hakkında daha fazla düşündün mü?" diye soruyor, spor salonunda çalışmaya gelmemden bahsederken.

Takdir ettiğim bir teklif ama hayatımın geri kalanında yapmak istediğim şey bu değil. Gerçekten ne istediğimi bilmiyorum. Bazı günler gözlerimi açıp yataktan kalkmak için bile mücadele ediyorum. Ama ona ve işine bel bağlamak istemediğimi biliyorum. Kendi işimi bulmalıyım.

Ona yarım yamalak bir cevap veremedim, uzaktan bir korna sesi duyuldu ve bu sesin tekrarı dikkatimizi çekti.

Cade ve ben arkamızı döndüğümüzde, caddede olması gerekenden daha hızlı ilerleyen, üstü açık siyah bir cip gördüğümüzde çığlıklar havayı deliyor. Sürücü insanların yoldan çekilmesi için kornaya basıyor.

"Ne oluyor be?" Cade mırıldanıyor.

Araç kırmızı ışığa yaklaşırken yavaşlamak için hiçbir hareket yapmıyor.

Daha iyi görebilmek için birkaç adım öne çıkıyorum, Alissa olduğunu fark ettiğimde kalbim duruyor. İnsanlara yoldan çekilmeleri için bağırırken ve kavşaktan geçerken yüz ifadesi panik içindeydi.

Karşıdan gelen araçlar frene basarak cipin kuyruk kısmını ısıtıyor.

Cade ve ben aynı anda hareket ettik. Cade sürücü koltuğuna atlarken ben yolcu tarafına koşarken ayaklarım kaldırıma vuruyor. Park yerinden dışarı çıkıyor, ona yetişmek için durmuş trafiğe girip çıkıyor.

Jeep görüş alanıma girdiğinde camımı açıyorum. Fırsatını bulduğu anda direksiyonu diğer şeride kırıyor ve kadının yanına yanaşiyor. Varlığımızdan haberi yok, cep telefonunu kulağına dayamış.

"Alissa!" Seslendim.

Başını bana çeviriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken yüz ifadesine korku hakim oluyor. "Duramıyorum!" diye ağlıyor ve telefonunu kucağına bırakıyor. "Frenlerim tutmuyor. Yavaşlayamıyorum bile."

Dehşet mideme çöküyor, kalbim onun gözlerindeki dehşetle çarpıyor.

"Ne yapacağım?" diye soruyor hıçkırarak.

Ben cevap veremedim Cade frene basıyor ve karşıdan gelen trafikten kaçınmak için arabayı onun arkasına çekerken bedenimi öne doğru fırlatıyor.

"Kahretsın!" Başka bir kırmızı ışığa yaklaştığımızda lanet ondan kaçıyor. "Onu hemen otoyola çıkarmalıyız!" Ona söyledim.

Yol açıldığında, tekrar onun yanına ilerliyor.

"Bizi takip edin," diye bağırarak ileriye gösterdim. "Bu ışıklardan sonra otoyola çıkacağız!"

Onun başını sallamasıyla Cade hızla yanından geçerek kırmızı ışıktan önce geçer. Diğerlerini uyarmak için kornaya basıyor.

Araçlar bizden kaçmak için savrularak durdular.

Geriye dönüp baktığımda Alissa'nın sağ salim kurtulduğunu görmek göğsümü rahatlatıyor.

Otoyola çıktığımızda, Cade yavaşladı ve ona yetişmesine izin verdi. Bana bakıyor, talimat

vermem için yalvarıyor. Ona sağda kalmasını işaret ettim.

Trafik sakın ama trafiğin yoğun olduğu saatler hızla yaklaşırken bu durum değişecek. Cade tehlikeleri atıyor,

İnsanları yolumuzdan çekmeye çalışırken kornası sürekli çalıyor.

"Acil durum frenini denedin mi?" Ona soruyorum, otoyolun gürültüsü konuşmayı zorlaştırıyor.

"Evet. İşe yaramıyor. Her şeyi denedim," diyor, sesi panik içinde. "Ayağım pedalın üzerinde bile değil."

Ne oluyor lan?

İçimde oluşan şüphe, içime dolan korkuyla karışıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Kaza mı yapmalıyım?"

"Hayır!" Cade ve ben aynı anda
bağırıyoruz. "Kimseye zarar vermek istemiyorum," diye ağlıyor.

"Seni dışarı çıkaracağız. Sadece sıkı tutun." Cade'e baktım. "Kamyonun arkasına binmem gerek. Onu buradan içeri çekemem."

Başını sallıyor, sert gözleri yolda kalıyor. "Onu aldıktan sonra aşağı in. Jeep'i hendeğe göndereceğim."

Vücudumu pencereden dışarı doğru eğerek kendimi kapıya dayıyorum, sonra tavandaki takla çubuğuna uzanıyorum, kendimi yukarı çekerken metali sıkıca kavıyorum. Sert rüzgârlar yüzümü kırbaçlıyor, gözlerim şiddete karşı yanıyor.

Kendimi kutunun içine sokacak manevrayı yapamadan Cade frene basıyor, kornası havayı kesiyor. Parmaklarım barı sıkıca kavıyor, vücudum ileri geri sallanırken adrenalın damarlarımda dolaşıyor.

"Christopher!" Alissa'nın dehşet dolu çılgılığı kulaklarımda kükreyen kanı zar zor delip geçiyor.

Omzumun üzerinden, önümüzde bir Mercedes görüyorum. Yolumuzdan çekilmek yerine, Cade'in kornası onu Alissa'nın şeridine gönderiyor.

Kahretsin!

Alissa'nın gözleri dehşetle büyür.

"Önümüze çek, sonra şeride geri dön," diye bağıriyorum.

O emri yerine getirirken ben de hızla hareket edip Cade tekrar yanına yanaştığında kamyonetin kasasına doğru manevra yapıyorum. Botlarım sert bir gümbürtüyle yere iniyor ve bir kez daha metal çubuğa tutunuyorum, beni daha iyi duyabilmesi için kenara doğru eğilirken kendimi sabitliyorum.

"Emniyet kemerini çıkar," diye bağıriyorum. "Cade beni yeterince yaklaştırdığında, elime uzanmanı ama direksiyonu sabit tutmanı istiyorum. Ben söyleyene kadar bırakma."

Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı
dökülüyor. "Bunu yapabilirsin, Alissa. Beni şimdi yüzüstü bırakma." Kendini toparlayarak emniyet
kemerini çözer.

Siren sesleri havada çınlıyor. Başımı yana çevirdiğimde arkamızda iki ekip aracının uçtuğunu görüyorum. Biri Cooper, diğeri Logan.

Onların hızlı yaklaşımı diğer araçların kenara çekilmesine neden oldu. İkisi de hızla ilerliyor ve yolu bize açmak için diğer şeritlere yayılıyorlar.

Dikkatimi tekrar Alissa'ya veriyorum. "Hazır mısın?" Tereddüt ediyor, gergin bir şekilde
dudağını ısırıyor. "Yemin ederim sana sahibim.

Gitmene izin vermeyeceğim."

İkimiz dışında her şey yok oluyor, gözlerindeki korkunun yerini güven alıyor.
Bakışlarını tutarak elimi ona doğru uzatıyorum. Çekingen bir şekilde uzandı ama aramızdaki
boşluk

parmaklar hala çok uzak.

Başımı eğip yan aynadan Cade'e bakıyorum. "Daha yakına!"

Kamyon onun şeridine biraz daha yaklaştı. Alissa'nın gözleri benimkilere gelmeden önce yola kayıyor. Parmaklarımız kayıyor ama ben onu yakalayamadan Jeep savruluyor ve kamyonun yan tarafını sıyrarak on sekiz tekerlekli bir araçtan geriye kalan bir lastik izinin üzerinden geçiyor.

Çılgılık atarak direksiyonu sabitlemek için elini geri çekti.

"Sorun yok."

Başını sallıyor, dudaklarından bir hıçkırık dökülüyor. "Bu işe yaramayacak."

"Evet, olacak." Sesim sert, bunun için zamanımız olmadığını biliyorum. "Hadi, Alissa. Elimi tut ve sakın bırakma."

Tekrar elini uzatıyor, dikkati yolda kalırken elimi arıyor. Temas kurduğum anda bileğini sıkıca kavıyorum.

"Aferin kızıma. Direksiyonu henüz bırakma," diye emrediyorum. "Üç kadar saydığımda, çektiğimi hissettiğinde, bırakmanı ve bana yardım etmek için ayağınla itmeni istiyorum. Tamam mı?"

Başını sallıyor, sarı saçları korkmuş yüzünde dalgalanıyor.

"Üç deyince," diye hatırlatıyorum. "Bir. İki..." Parmaklarım metal çubuğun üzerinde sıkılaşıyor.

"Üç!"

Ben çektiğim anda o da itiyor. Onu benimle birlikte kamyonetin kasasına çekerken vücudu benimkine çarpıyor.

Onu hızla aşağı indirip vücudunu örtüyorum. Cade'in cipe doğru sert bir dönüş yaptığını hissettiğimde kaslarım geriliyor. Metalin metal üzerinde çatırdama sesi etrafımızdaki sert rüzgârı dolduruyor. Yavaşladığımızı hissettiğimde göğsümde sıkışan hava kaçmaya başlıyor.

Alissa'nın kolları boynuma dolanıyor, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor.

"Sorun yok. Artık her şey yolunda." Yalan, şakağına karşı yumuşak bir mırıltıdan başka bir şey değil.

Her şey *yolunda* olmaktan çok uzak ve az önce ne olduğunu anlayana kadar da öyle olmayacak.

BÖLÜM 13

Alissa

Soğuk.

Tek hissettiğim soğuk ve uyuşukluk. Şu anda hiçbir şeyi nasıl algılayacağımı bilemiyorum; özellikle de birkaç saat önce ölümle burun buruna gelmemi. Christopher sayesinde kıl payı kurtulduğum bir ölüm.

"İşte biraz çay," diyor Faith sessizce, bana dumanı tüten siyah bir kupa uzatarak. "Teşekkürler." Çayı kabul ederken ellerim titriyor, sıcak aroması duyularıma nüfuz ediyor.

Yine kanepede yanımdaki yerini alıyor, eliyle sırtıma rahatlatıcı daireler çiziyor. Mutfaktan Cade, Cooper ve Christopher'ın kısık sesleri geliyor, Christopher'ın öfkeli tonu diğerlerini gölgede bırakıyor.

İfadelerimiz alındıktan sonra Christopher beni evine geri götürdü. O ve Cade beni gördükleri için çok minnettarım. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yanımda durduklarında 911'i arıyordum. Santral nazikti ama yardımcı olmadı. Yine de yapabileceği pek bir şey yoktu sanırım.

Nasıl olduğunu hâlâ anlamış değilim. O kadar güzel bir öğleden sonraydı ki, üniversiteye gitmek için cipimin üstünü ve kapılarını çıkarmaya karar verdim. Park yerimden çıkıp işlek caddeye girdiğim anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Farklı hissediyordum. Sonra belli bir hıza ulaştığımda, sıkışmıştı. Frenler tutmuyordu.

Kontrol yok.

Bu korkunç anıyı hatırlayınca içim acıyla burkuluyor. Jeep'im bir yaşından küçük, babamın mezuniyet hediyesi. Şimdiye kadar onunla hiçbir sorun yaşamadım.

"Alissa!"

Babamın panik içindeki sesi beni işkence dolu düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Kupamı yere bırakıp ayağa fırlıyorum ve tam zamanında dönüp kapıyı açtığını görüyorum.

"Baba!" Kollarına atıldığımda adı hıçkırıklara karışıyor. "Tatlım, iyi misin?" diye soruyor, beni sıkıca kucaklayarak. "Artık iyiyim, Christopher sağ olsun."

"Ne oldu böyle?"

Ona bakarak, benim bile anlamadığım bir şeyi açıklamaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Hiçbir anlamı yok. Frenlerim yoktu, hızımı kontrol edemiyordum... Hiçbir şey yoktu."

Kısa bir süre önce beni dolduran korkunun aynısı yüz ifadesini kaplıyor. "Artık pert oldu," diye sessizce devam ediyorum. "Özür dilerim baba. Tek yolu buydu."

Beni tekrar kollarına çekti. "Olma. Lanet cip umurumda değil. Sadece seni önemsiyorum. Ve lanet olası bayilik benden haber alacak. Hazır olsalar iyi olur çünkü hayatlarının en büyük davasını görmek üzereler."

"Bunu yapmadan önce, bakalım teftişten ne çıkacak."

Cooper'ın sesiyle arkamı döndüğümde onu, Cade'i ve Christopher'ı oturma odasında dikilirken

buluyorum. Gözlerim Christopher'ınkilere kilitleniyor, aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlü.

Babam onlara yaklaşıyor, her birine elini uzatıyor ve Christopher'ı en sona bırakıyor. "Görünüşe göre size bir teşekkür daha borçluyum, ama yine de bu yeterli görünmüyor."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Sadece orada olduğum için mutluyum." Ona gülümsüyorum, benim için riske attığı her şey için minnettarım.

Konuşmamız dışarıdan gelen bir arabanın gıcırdayarak durmasıyla kesiliyor. Christopher kaşlarını çatarak Faith'e doğru bir bakış fırlatıyor. "Birini mi bekliyordun?"

Kadın başını sallayınca babam boğazını temizliyor, ayakları altından kayıyor. "Muhtemelen Helen'dir."

Gözlerim inanamayarak açıldı. "Anneme mi söyledin?"

"Özür dilerim. Er ya da geç öğrenecekti ve ilk öğrenen o olmadığında nasıl olduğunu bilirsin. Bunun senin başına gelmesini istemedim."

O haklı, ama ben onunla uğraşmaya hazır değilim. Geçen gece evlerinden hışımla çıktığımdan beri ne onunla ne de üvey babamla konuştum.

Görünüşe göre artık bundan kaçış yok, diye düşünüyorum kendi kendime, topuklarının ön basamakları tıkırdatarak çıktığını duyduğumda.

"Alissa? Alissa, burada mısın?" Kapıyı çalmadan açarken sesi telaşlıydı. "Nerede o?" diye soruyor ama babama mı yoksa Christopher'a mı yönelttiğinden emin değilim.

"Buradayım anne." Öfkesinden ortalığı birbirine katamadan önce açık kapının arkasından çıkıyorum.

"Ah, tatlım," diye dramatik bir şekilde ağlıyor ve beni kucaklamaya zorluyor. "Babanın telefonundan beri çok endişeliyim. Sen iyi misin?"

Richard onun arkasına geçiyor, kolu ikimize de dolanıyor.

Geri çekilmeden önce ona kısaca sarılıyorum. "Ben iyiyim. Christopher ve Cade'e teşekkürler."

Gözleri arkamda öfkeyle kısılıyor. Christopher'a teşekkür etmesi gerektiği gibi teşekkür etmek yerine onu görmezden geliyor ve babama saldırmaya başlıyor. "Sana o Jeep'in kötü bir fikir olduğunu söyledim ama dinlemedin. Piyasadaki en güvensiz araçlardan biri. Bunu herkes bilir. Ben-"

"Bu kadar yeter anne," diye bağırarak tiradını durduruyorum. "Bu babamın suçu değil. Garip bir kazaydı."

"Bundan pek emin değilim," diye araya giriyor Christopher.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonundaki şüpheyle kafam karışarak soruyorum. "Bir arıza olmuş olmalı. Böyle şeyler olur."

"Evet, var ama daha iki hafta önce kaçırılıp fidye için tutulan birine değil." Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, şüphesi beni susturuyor.

"Ne diyorsun sen?" diye soruyor babam. "Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?" Cevabı sert bir baş sallama oluyor.

"Bu çok saçma," diye homurdanıyor annem. "Kimse Alissa'ya zarar vermek istemiyor."

Cooper beni şaşırtarak, "Bu dikkate almamız gereken bir konu," diyor. "Müfettişten haber alana kadar hiçbir şeyi göz ardı etmek istemiyorum." Dikkati bana yöneldi. "Sana karşı kin besleyebilecek birini düşünebiliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum, aklım başımdan gidiyor. "Hayır. Şehre daha yeni döndüm. Henüz kimseyle bağlantı kurma şansım olmadı."

"Baltimore'a dönmeye ne dersin? Belki eski bir sevgilin?" diye soruyor.

Gözlerim Christopher'a kayıyor ve onu beni izlerken buluyorum, sert bakışları ruhumun çatlaklarını yakıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Kimse yok."

"Zachary çok iyi bir genç adam," diye başlıyor annem, kendini beğenmiş sesi kanımı kaynatıyor. "Alissa'ya çok değer verirdi ve-"

"Biraz ara ver anne," diye azarlıyorum, sözünü bitirmesine izin vermeyerek. "Neredeyse iki yıl önceydi ve birkaç ay sürdü. Ayrıca şu anda mutlu bir evliliği var."

Yalanını söylediğimde dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

Onu bir kenara bırakıp Cooper'a dönüyorum. "Aklıma bana zarar vermek isteyecek kimse gelmiyor.

Ölmemi istemek şöyle dursun."

"Tabii ki hayır." Annem konuşmaya tekrar dahil oluyor. "Eminim bu, *herkesin* güvensiz olduğunu bildiği bir araçla ilgili mekanik bir sorundan başka bir şey değildir."

Babamı bir kez daha kazması karşısında yumruklarım sıkılıyor ve dişlerim gıcırıyor.

Neyse ki onu görmezden geliyor. Bu onun yıllar içinde mükemmelleştirdiği bir şey. "Sanırım bu biraz fazla tesadüfi görünüyor," diye mırıldanıyor yüksek sesle düşünerek. "Müfettişten ne zaman haber alacağız?"

"Birkaç gün içinde," diye cevaplıyor Cooper. "Belki daha erken."

"O zamana kadar ne yapacağız? Kızımı nasıl güvende tutabilirim?" "Bizimle eve geliyor," diyor annem.

Tam *hayır* diye araya girmek üzereydim ki Christopher benden önce *davrandı*. "Alissa hiçbir yere gitmiyor.

Benimle kalıyor."

Başım yana kayıyor, onun yoğun bakışları beni olduğum yere sabitliyor.

"Kesinlikle olmaz," diye karşılık veriyor annem, söz hakkı varmış gibi davranarak.

Christopher ona aldırıyor ve babama bakıyor. "Burada güvende. Bu arazinin tamamı güvenlikle donatıldı. Bizim haberimiz olmadan kimse arazimize adım atamaz. Adım atsalar bile Cade'i ya da beni asla geçemezler."

Onun koruyuculuğu kalbimi göğsümde kabartıyor ama bunu ona ya da ailesine yapamam. O zaten benim için çok şey yaptı.

Ben daha düşüncelerimi söyleyemedim babam, "Bu öneri benim için fazlasıyla uygun," diyor.

"Delirdin mi sen?" diye bağıyor annem. "O burada kalmayacak."

Richard ilk kez konuşarak, "Doğru," dedi. "Bizimle birlikte eve gelecek. Onun için en iyi korumayı tutacağım."

"Sen bu işe karışma," diye bağıyor babam, bir adım öne çıkarak. "O benim kızım-" "Ve benim," diye karşılık veriyor annem.

"Herkes dursun," diye bağıyorum, artık yeter. "Aile dramasının ne yeri ne de zamanı. Hiçbiriniz bir kez bile ne istediğimi sormadınız. Lanet olsun, bu benim hayatım ve hepiniz sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorsunuz."

Faith yanıma gelip omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Haklısın. Bu senin kararın. Burada hoş karşılandığını bil. Sen bizim için önemlisin, Alissa. Her zaman da öyleydin."

Göğsümü bir sıcaklık kaplıyor ve ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler, Faith."

Annem Christopher'ı işaret ederek, "Tek bildiğimiz, aracı kurcalayanın o olduğu," diyor alaycı

bir tavrıla.

Suçlama karşısında gerildim, içimde öfke patladı.

"Christopher ona asla zarar vermez," diyor Faith, böyle bir şeyi aklından geçirdiği için benim kadar dehşete düşmüş gibi. "Onun hayatını kurtardı, hem de birden fazla kez."

Çenesini kaldırdı, öfke kusursuz yüzüne kazınmıştı. "Muhtemelen onu geri almak için bir oyun. Kendini olmadığı bir kahraman gibi göstermeye çalışıyor."

İçimden incitici bir nefes çıkıyor.

Bunu öylesine söylemedi.

"Seni kaltak!" Faith ona doğru hamle yapar ama

Cade daha hızlıdır. Öne atılıp Faith'in kolunu

yakalıyor. "Sakin ol, Red."

"Ne cüretle evime gelir ve aileme hakaret edersin!"

Faith'in öfkeli sesindeki acı benimkini körüklüyor. "O haklı. Bu senin için bile çok alçakça, anne. Christopher'a bir özür borçlusun, hemen şimdi."

"Ben de herkes gibi olaya her açıdan bakıyorum. Şerif hiçbir şeyi göz ardı etmek istemiyor, ben neden edeyim ki?"

İnançsızlıkla başımı sallıyorum, bedenim öfkeyle titriyor. "Şimdi git!"

Ona söylemek istediğim daha çok şey var ama söylemeyeceğim. Burada olmaz. Herkesin önünde olmaz. Yeterince utanıyorum.

"Bizimle gel," diye yalvarıyor, sesi yumuşuyor. "Seni koruyacağız."

"Hayır."

"Senin için endişeleniyorum, lanet olsun! Sen benim kızımsın."

"Eğer şimdi gitmezsen, artık bir kızın olmayacak." İrkildi,

gözlerinde acı parlıyordu. "Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Bu sefer çok ileri gittin. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama seninle hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum." Babamın yanında durarak sözlerimi pekiştiriyorum.

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yaklaştırıyor.

İhanet yüz ifadesini çarpıtıyor ama ben pişmanlık duymuyorum. O çok daha fazlasını hak ediyor.

"Gidelim, Helen." Richard onun kolunu çekiştiriyor, öfkeli gözlerini bana dikmiş. "Bize ihtiyacın olursa nerede olduğumuzu biliyorsun. Aksi takdirde, irtibatta olacağız."

Ona hiçbir şey için gelmeyeceğimi söylemek geliyor içimden ama dilimi ısırmayı başarıyorum. Dayanabileceğim kadar dram yaşadım.

Hışımınla evden çıkarken annemden bir hıçkırık kaçıyor. Kapı kapandığı anda titrek bir nefes alıyorum.

Enerjim tükendi, arkamdaki duvara yaslandım. "Çok özür dilerim." Özür tıkanmış boğazımı zorluyor, acıyan gözlerim Christopher'a kayıyor. Bu herkes içindi ama özellikle de onun için.

"Özür dilemene gerek yok," diyor, hak ettiğimden çok daha anlayışlı bir

şekilde. "Evet, var. Korkunç biriydi."

Babam rahatlatıcı bir hareketle omzumu sıkıyor. "Annenin yaptıkları kendine aittir."

Belki, ama Christopher'ın onun gazabına maruz kalması benim suçum. Her zaman kötü biri olabileceğini biliyordum ama bunları söylemesi, özellikle de onun önünde... Ve o orada öylece durdu, hiç etkilenmedi. Annemin ilişkimizi onaylamadığı hiçbir zaman bir sır değildi ama bunu onun yanında hiç dile getirmedim... ya da getirdi mi? Az önce olanlardan sonra merak etmeye başladım. Geçmişte hiç bilmediğim daha fazla şey mi oldu? Bu düşünce beni kesinlikle çok üzüyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor babam. "Benimle eve gelmek istiyor musun? Seni

güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorsun."

"Burada benimle olmanı istiyorum, Alissa." Christopher'ın sesi güçlü ve kararlılıkla dolu.

"Bu adil olmaz," diye fısıldıyorum. "Bu senin sorunun değil."

"Bunu kendi sorunum haline getiriyorum!"

"Peki ya ailenin geri kalanı?" diye sordum. "Eğer biri bana zarar vermek istiyorsa, bu kasıtlı olarak yapıldıysa, hepinizi tehlikeye atamam."

"Kimse aileme zarar vermeyecek," diye garanti veriyor Cade. "Yeterince yaklaşımlarına asla izin vermem." Gözlerim yere düşüyor, kararlılığım azalıyor.

"Christopher ve Cade haklı," diyor Faith. "Burada güvendesin. Sadece biz değil, Jaxson, Sawyer ve Cooper da yakınınızda."

Cooper'dan bahsedilince, araya girme fırsatını değerlendiriyor. "Aynı fikirdeyim. Bence şu anda senin için en güvenli yer burası."

"Hiç mantıklı değil," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Neden biri bana zarar vermek istesin ki?"

"Belki de kimse bilmiyordur. Mekanik olduğunu ve tüm bunların garip bir tesadüften ibaret olduğunu öğrenebiliriz."

Buna herkesten daha fazla inanmadığını söyleyebilirim.

"Ne istiyorsun tatlım?" diye tekrar soruyor babam, elimi avuçlarının içine alarak. "Ne istersen yapacağız."

Christopher'a bir bakış attım, kalbim benim yerime karar veriyordu.

"Christopher'la birlikte olmak istiyorum." Kelimeler bir fısıltı kadar yumuşak ama herkesin anlayabileceğinden çok daha fazlasını içeriyor.

BÖLÜM 14

Christopher

Herkes ayrıldığında saat geç olmuştu. En son Cooper ayrıldı ve teftiş hakkında bilgi alır almaz kendisiyle temasa geçeceğine dair söz verdi. Bu arada, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Daha önceki korkum yerini kaynayan bir öfkeye bıraktı. Olanları düşünmek için ne kadar çok zamanım olursa, bunun bir kazadan çok uzak olduğuna o kadar çok inanıyorum. Ama nedenini merak ediyorum. Neden biri Alissa'ya zarar vermek istesin ki? Yanlış kişiyi nasıl kızdırmış olabileceğini bile anlamıyorum. Vücudunda hesaplanmış bir kemik yok. Hiç mantıklı değil.

Her halükarda, şüphelerim kanıtlanırsa ya da kanıtlandığında, kimin sorumlu olduğunu bulacağım ve bunu ödeyecekler.

Düşün kapanma sesi beni karanlık ruh halimden koparıyor. Sıcak spreyin altında nasıl göründüğünü hayal etmemek için elimden geleni yapıyorum, o tatlı vücudu narin teninden aşağıya doğru akan su perçemleri gibi parlıyor... Bu düşünce boğazımda bir inilti oluşturuyor.

Beni tehdit eden ihtiyacı bir kenara itip kendimi toparlıyorum. Ne yazık ki, üzerinde sadece benim düğmeli tişörtlerimden biri varken banyodan çıktığı anda tüm çabalarım boşa gidiyor.

Aletim sertleşiyor, şehvet damarlarımda kükrüyor. Onun narin, çıplak ayaklarından başlıyorum, gözlerim uzun, ince bacaklarında geziniyor. İçine girdiğimde belime sarılmış gibi hissettirdiklerinin anısı, zihnimin her yerini doldurarak ortaya çıkıyor.

Bakışlarım yüzüne doğru ilerlediğinde, yanakları bariz göz sikişimden dolayı kızarmıştı.

"Gömlek için teşekkürler," diye fısıldıyor, dişleri utangaç bir şekilde alt dudağına batıyor. O etin nasıl bir his olduğunu, tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Kanıma bir doz daha ihtiyaç dalgası gönderiyor.

Sesimin tam olarak ne hissettiğimi ele vereceğinden endişelenerek başımı sallıyorum. Onu tekrar evimde ve kıyafetlerimin içinde görmek bana geçmişini hatırlatıyor. Ama o zamanlar duşta onunla birlikte olurdum. Vücudundaki suyu yalıyor ve adımı haykırana kadar onu beceriyordum. Ondan uzaklaştığım anda kaybettiğim her şeyi.

Soğuk hatırlatma beni ayağa kaldırıyor. "Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" Faith daha önce biraz yemek yapmıştı ama bu saatler önceydi.

Başını iki yana sallar. "Ben iyiyim. Sadece her şeyden çok yorgunum." "Hadi, benim yatağımı alabilirsin. Ben kanepeyi alacağım."

"Hayır. Kanepeyi alacağım," diye itiraz ediyor. "Seni yeterince dışarı attım. Yatağını da senden almayacağım."

Sesine sinen suçluluk duygusu aramızdaki mesafeyi kapatmama neden oluyor. Bir adım geri çekiliyor, ben onu duvara sıkıştırırken gözleri açılıyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, burada olmanı istediğim için buradasın. Çünkü seni güvende tutacak başka kimseye güvenmiyorum. Beni dışarı çıkarmayacaksın. Anladın mı?"

"Christopher..." Başını sallıyor, kelime pişmanlıkla dilinden dökülüyor.

"Ben ciddiym, Alissa. Seni burada istemeseydim, ısrar etmezdim. Yatağımı alabilirsin çünkü zaten ona ihtiyacım yok."

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Neden peki?"

"Çünkü uyuyamıyorum." İtiraf, ben durduramadan içimden kayıp gidiyor.

Yüz ifadesi yumuşuyor, milyonlarca soru bana geri yansıyor. O hiçbirini sormadan ben odama yöneliyorum ve ona beni takip etmekten başka seçenek bırakmıyorum.

Uyusam bile o buradayken uyumam. İsteyeceğim son şey bir kâbusun başıma bela olması. Canavar yüzeye çıkmadan önce sadece bir süre saklanır ve bu kesinlikle onun tanık olmasını istediğim bir şey değil.

Dolabımı açıp ona fazladan bir battaniye alıyorum, çünkü uyurken sıcak olmayı sevdiğini biliyorum. En azından eskiden öyleydi... Ona hala sevip sevmediğini sormak için arkamı dönüyorum ama onu şifonyerimin üstünde duran Billy ve benim çerçeveli resmimizi tutarken bulduğumda kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Ona bakarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

Cevap vermem bir anımı alıyor, o tanıdık sızı içimde yer ediniyor. "İki yıl önce."

"Çok mutlu görünüyorsun," diyor usulca, parmağı bardağı okşarken.

Öyleydim. Billy ve ben hayatımızın en büyük görevlerinden birini yerine getirdikten ve bu süreçte kendimize bir onur madalyası kazandıktan hemen sonraydı.

"Yanındaki adam kim?"

"En iyi arkadaşım," diye cevap veriyorum, beni boğmakla tehdit eden duygulara rağmen sesimin ne kadar düzgün olduğunu duyunca şaşıırıyorum.

"Çok eğlenceli birine benziyor," diyor.

"Öyleydi."

Gözleri benimkilere kayıyor, gülümsemesi soluyor. "Öyle miydi?"

"O öldü." Bu birkaç kelimenin bana verdiği acı neredeyse beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetiyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyor.

Benim kadar üzgün değilsin.

Bir adım öne çıkıp fotoğrafı ondan alıyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Aksi takdirde, kendinize yardım etmekten çekinmeyin. Her şeyin nerede olduğunu biliyorsun."

Uzaklaşmak için dönüyorum ama kolumu tutup beni durduruyor. "Gitmek zorunda değilsin. Benimle kalabilirsin."

Kanım hararetle tutuşuyor, kendimi onun içinde kaybetme dürtüsü her zamankinden daha güçlü. İyiye hatırlamak ve ellerimi lekeleyen kanı unutmak için.

Sessizliğim karşısında bakışları yere düşüyor. "Yani, beklentim fa l a n yok. Sadece platonik olarak demek istedim. Daha önce aynı yatağı paylaşmamış değiliz. Bunu tekrar yapabiliriz."

"Korkarım yapamayız."

Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor, gözlerinde acı parlıyor. "Neden?"

"Çünkü sonunda seni yatağın içinde becerirken, son beş yıl hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalışacağım ve şu anda işlerin olduğundan daha karmaşık hale gelmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Bana özlemle bakıyor, nefesi güzel pembe dudaklarından hızla geçiyor, istediğim ama sahip olamadığım her şeyle beni baştan çıkarıyor.

Kendime engel olamayıp onu kendime doğru çekiyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Christopher." Parmakları gömleğimi kavrarken ismimi muhtaç bir fısıltıyla söylüyor.

İçimdeki savaştan dolayı gözlerim kapanıyor. Bir şekilde, bir şekilde kendimi dizginliyorum. "İyi uykular, Alissa."

Bu veda sözleriyle, geri alamayacağım bir şey yapmadan önce oradan defolup gidiyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak oturma odasına yürüyorum ve tekrar kanepeye çöküyorum. Gözlerim elimde sıkıca tuttuğum resme kayıyor, o günü hatırladıkça pişmanlık göğsümde kilitleniyor...

Suriye dağlarının yükseklerinde gizlenmiş çöl sıcağı üzerimizi örtüyor, havayı boğuyor. Yüzüstü yatıp dürbününden bakarken gözlerime ter damlıyor. Karanlık uzun zaman önce çöktüğünden beri gece görüşüyle her şey yeşil.

İzliyoruz.

Bekliyoruz

z.

"Haydi, orospu çocukları, neredesiniz?" Billy endişeyle mırıldanıyor.

Altı Amerikalı muhabirin ölümünden sorumlu olan iki IŞİD liderini, hedeflerimizi beklerken on sekiz saati geride bıraktık.

"Sabır," diyorum ona. "Onları beklediğimizi biliyorlar."

"Bir ara gitmeleri gerekiyor ve yakında olsa iyi olur. Bu görev biter bitmez eve gidip karımı becereceğim. Bu konuda çok heyecanlıyım."

Eminim öyledir.

"Bana daha önce ne gönderdiğine bak." Cebinden telefonunu çıkararak yanıma doğru kayıyor.

"Çıplak resimleri olmasa iyi olur. Her ne kadar seksi olsa da, her zaman ne siktiğini bilmemeyi tercih ederim.

zaman."

Homurdanıyor. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Evet ama onunla uğraşmaya bayılıyorum. Hiç eskimiyor. O benim en iyi arkadaşım, neredeyse tek arkadaşım. BUD/S'de tanıştık ve hemen kaynaştık. Şansımıza aynı takımda eşleştik ve o zamandan beri birbirimizin yanından ayrılmadık. Birlikte iyi çalışıyoruz ve arkamı kollama konusunda ondan daha fazla kimseye güvenmiyorum. Hem savaş bölgelerinde hem de savaş dışında karşılaştığımız her savaşta birbirimizin yanında o l d u k . Hatta geçen yaz düğününde sağdıç bile oldum.

"Bir göz atın." Bana ekranı gösteriyor, loş ışık siyah beyaz gölgeli bir resmi ortaya çıkarıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"O Billy Junior, dostum. Benim çocuğum."

Biraz daha yakından bakıyorum, gözlerimi kısarak fasulye görünümlü küçük bir şeyi işaret ettiği yere bakıyorum. "Bu bir bebek mi?"

"Evet!"

"O da senin kadar çirkin."

Koluma çivi çaktı. "Siktir git."

"Şaka yapıyorum. O çok daha yakışıklı," diyorum ona sırtarak.

"Göreceksiniz. Belalı biri olacak. Tıpkı babası gibi," diyor telefonunu cebine koyarken.

"Erkek olduğunu öğrendin mi?"

"Henüz değil, ama olacağını biliyorum. Ben sadece erkek çocuk üretirim."

Şimdi homurdanma sırası bende.

"Bilin bakalım adını ne koymaya karar verdik?"

"Ne?" Dürbünümden tekrar bakarak soruyorum.

"Billy Junior Christopher Garcia."

Gerginleşiyorum, gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Christopher, ha?"

"Evet, kardeşim. Etraftaki en havalı çocuk olacaksa ikimizin de adını taşımalı." Ona bakarken bir kayma göğsümü ısıtıyor ve kendimi suskun buluyorum.

"Ne de olsa Gina ve ben senin vaftiz babası olmanı istiyoruz," diyerek beni bir kez daha şoke etti. "Ne diyorsun? Yapacak mısın?"

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum ve sonunda konuşmayı başarıyorum. "Elbette konuşacağım."

Başını sallıyor. "Güzel. Bana bir şey olursa onun arkasını kolladığını bilmem gerek." "Hadi ama. Vaftiz babası olmasam da bunu yapardım ama endişelenmene gerek yok."

Böyle bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Ben de öyle kardeşim," diyor omzuma vurarak. "Kimse bizimle ya da ülkemizle uğraşıp sonra da çekip gidemez."

Aynen öyle.

"Senin de elini çabuk tutup evlenmen gerek," diye ekliyor. "O zaman çocuklarımız da bizim gibi kardeş olabilir."

"Hiç sanmıyorum."

Bu şansı uzun zaman önce sevdiğim tek kızdan uzaklaştığımda kaybettim. "Onu unutmalsın dostum," diyor, düşüncelerimin nerede olduğunu biliyor.

Alissa hakkında her şeyi biliyor. Anlamadığı şey, onun gibi birini unutmanın mümkün olmadığı.

"Ya da geri dön ve ona sahip çık. Aksi takdirde, hayatının geri kalanında sefil bir orospu çocuğu olacaksın."

O zaman perişan olacağım çünkü yaptığım şeyi geri alamam. Onu kaybettim ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

Bunu onunla paylaşmak yerine konuyu tekrar asıl konuya getiriyorum. "Peki kız olursa adını ne koyacaksın?"

"Olmayacak, ama olursa..." Duraksıyor, düşünüyor. "Christina Garcia."

Sırıtiyorum. "Güzel kurtuluş. Ama erkek olursa küçük kısmını istediğinden emin misin?"

İnsanların ona B.J. demesini istemezsin."

Yanımda kaskatı kesildi. "Kahretsın. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Çocukla alay edilecek. İnan bana, kız kardeşimin başına geldiğini gördüm." "Kimse çocuğumla dalga geçemez, yoksa kızılarına tekmeyle basarım."

Hiç şüphem yok ama her zaman orada olamaz. Bizim işimizde değil.

"Belki de haklısın," diye devam ediyor. "Onun yerine oğlumun adı Muhteşem Billy Christopher Garcia olacak."

İkimiz de kahkahalara boğuluyoruz, gözlerimiz hedeflerimize dönüyor.

"Kabul edelim. Bunu başaracak kadar havalı olacak; burada benim çocuğumdan bahsediyoruz. Harika olacak."

Buna hiç şüphe yok çünkü Billy'den daha harikasını bulamazsınız.

Günümüze geri dönüyorum, gözlerim ve boğazım yanıyor, onun karanlık gözlerine bakıyorum. Çocuğunun büyümesini asla izleyemeyecek olması çok kötü ve bu, hayatımın geri kalanında yalnızca benim omuzlarıma yüklenecek bir şey.

BÖLÜM 15

Alissa

Uzaktan gelen davul sesi beni yarım yamalak uyku girişimimden çekip alıyor. Saate baktığımda sabahın ikisi olduğunu görüyorum. Karanlık tavana göz kırpıyorum ve yan taraftaki müzik stüdyosunda Christopher olduğunu tahmin ettiğim kişiyi dinliyorum.

Daha uyumadı mı?

Daha önce, yatağını paylaşma teklifimi kabul etmesini dileyerek saatlerce uyanık kaldım. Reddedilme acıtmıştı ama bana en iyi arkadaşından bahsettiğinde gözlerine yansıyan acı kadar değildi.

Sonunda, günün sessizliği ve stresi beni altına çekti ve uykuya yenik düştüm... ta ki şimdiye kadar.

Yanına gidip gitmemeyi tartışıyorum, benimle birlikte olmak isteyip istemeyeceğinden ya da yalnız kalmayı tercih edip etmeyeceğinden emin değilim. Bilmemekten nefret ediyorum. Yıllar önce bunu asla sorgulamazdım ama artık *biz biz değiliz* ve uzun zamandır da değiliz.

Hızlı, öfkeli ritmi dinledikçe beni daha çok çağırıyor. Yorganı üzerimden atıp yataktan çıkıyorum ve çıplak ayaklarımla misafirhaneden çıkıp stüdyoya doğru ilerliyorum.

Gecenin serinliği tüylerimi diken diken ederek tenimde dans ediyor, hala onun düğmeli gömleğinin içinde olduğumu hatırlatıyor. Tenime değen kumaşı ve kokusu özlediğim bir şey. Banyodan çıktığımda gözlerinin vücudumda gezinmesi onun da özlediğini gösteriyordu, aramızdaki o her zaman var olan çekim her zamankinden daha güçlüydü.

Elimi kapı koluna koyarak derin bir nefes alıyorum ve içeri girmeden önce sinirlerimi dizginliyorum. Karşılaştığım manzara karşısında ayaklarım duracak gibi oluyor. Loş odada, üzerinde sadece yıpranmış bir kot pantolon olan ve çıplak vücudunun üst kısmı terden kayganlaşan Christopher'ın davula vuruşunu izliyorum.

Bu adamın bilinen her enstrümanı çaldığını gördüm, ruhumun derinliklerine kadar hissettiğim bir duyguyla şarkı söylediğini duydum ama burada ondan daha önce hiç hissetmediğim bir şey var. Bu sadece ayaklarımın altındaki güçlü titreşim ya da sert vücudunun ekipman parçasına vuruş şekli değil.

Çok güçlü, tarif edilemez.

Çaresizlik, umutsuzluk ve hayal kırıklığı havayı tüketiyor ve güzel tempo ile sarmaş dolaş oluyor. O kadar yoğun ki boğucu. Bana daha önce onun odasında tanık olduğum acıyı hatırlatıyor.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum. Vücudu yaklaştığımı hissederek geriliyor ama ritmini hiç bozmuyor. Yeterince yaklaştığımda, belli belirsiz uzanıp elimi nazikçe sert omzuna koyuyorum, sessizce burada olmamın sorun olmadığına dair güvence arıyorum.

Birkaç dakika içinde ritim sessizleşiyor ve onun sert nefes alışları dışında havayı sessizlik kaplıyor. Sonunda bana baktığında, keskin bir nefes hızla ciğerlerime doluyor, yüzündeki sefalet karşısında göğsümde bir acı hissediyorum.

Çok kaybolmuş, çok kırılmış görünüyor.

Geçmiş yüzünden hep zarar görmüştü ama hiç böyle olmamıştı. Gözlerinde bir sertlik var.

daha önce yoktu. İçinde yer edinen keskin bir acı ve öfke.

Kalbim acıyarak elimi yüzünün yanına götürüyorum, başparmağım sert yanağında geziniyor. Dokunuşuma doğru eğildiğinde içimde sıcaklık çiçekleri açıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Onun için duyduğum acıyı belli ederek soruyorum.

Yakınlaşmamızın üzerinden uzun zaman geçmiş olabilir ama umarım her zaman burada olduğumu biliyordur. Kalbimde başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir yeri var.

İstemediği bir yer olsa bile.

Uzun bir süre bana bakıyor, düşünüyor. Nefesimi tutuyorum, umuda tutunuyorum, ama başını salladığında nefesim hızla sönüyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallayarak kararına saygı duyuyorum ve tam uzaklaşmak üzereyken bileğimi tutarak beni durduruyor.

Avucuma bir öpücük konduruyor, sonra da beni kucağına çekerek şaşırtıyor.

Kalbim onun sert, terli vücudunu altımda hissettiğimde çarpmaya başlıyor, sert kot pantolonunu saten külotuma sürtünüyor.

Tanrım, uzun zamandır ona bu kadar yakın olmamıştım.

Her iki elime birer sopa yerleştiriyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Hadi oynayalım, bebeğim."

Sesinin kısık tınısıyla ürperiyorum. Elleri ellerimin üzerine kapanıp davul çalmaya başladığımızda yüzümü bir gülümseme kaplıyor, onun becerisi ve zarafeti bizi güzel bir ritme götürüyor.

Lisedeyken benimle bunu yaptığı zamanları hatırladıkça anılar su yüzüne çıkmaya başlıyor. İster davul çalsın ister gitar tıngırdatsın, beni her zaman kendisiyle birlikte kutsal bir yere götürürdü. Benden başka kimseyle paylaşmadığı bir yere.

Bunu o kadar uzun süre yapıyoruz ki kollarım ağrımaya başlıyor ama umurumda değil ve gülümsemem hiç bozulmuyor çünkü bu...

Bu-her-şeydir.

Ne kadar uzun süre davul çalarsak, havada o kadar fazla gerilim birikiyor. Çekirdeğime kadar hissettiğim bir gerginlik. Popoma ne kadar sert vurduğunu fark ettiğimde nefesim hızlanıyor ve kanım tutuşuyor.

Sonra her şey değişir.

Bir an kendi başıma asla çalamayacağım bir ritimle davul çalıyorum, sonra bir bakıyorum yüzümü ona dönmüşüm, parmakları kalçalarımın sahiplenici bir şekilde giriyor. Nefesim kesiliyor, ona bakarken nefesim hızlanıyor.

Aramızda bir şey geçti. Bir

karar.

Bir seçim.

Artık bununla savaşmak yok.

"Siktir et karmaşık." Daha önceki sözleri dudaklarından dökülüyor, sonra ağızlarımız bir oluyor.

Bağlantı bana çarpıyor ve kalbimi yerinden oynatıyor. Dillerimiz güzel bir savaşa düello ediyor, geçmişimiz alevlenirken tutkumuzun sesi havayı dolduruyor.

Dudaklarımda titreşen bir hırıltı patlıyor ondan. "Tadın hatırladığım kadar güzel."

Ben de ona aynı şeyi söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Tek düşünebildiğim ağzının bir saniye bile benimkinden ayrılmaması, yoksa beni öldürebilir.

Ŗu anda, onsuz bu kadar uzun sŖre nasıl hayatta kaldığımdan bile emin değilim.

Elini aramıza sokup göęsŖme bastırmadan Ŗnce tabureyi davul setine yaklaştırıyor. Hava emme fırsatını değerlendiriyorum ve beni sırtıma doğru yŖnlendirmesine izin veriyorum, omuzlarım dinleniyor

müzikal silindirlere karşı.

Elleri benimkilere gidiyor ve o zaman bagetleri hâlâ yumruklarımda sıkıca tuttuğumu fark ediyorum. Seksi bir sırtışla ikisini de elimden alıyor, birini yere atıyor ama diğerini tutmaya devam ediyor.

Üzerimdeki gömleğin düğmelerini açıp beni bakışlarına maruz bırakırken karanlık gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Serin hava ısınmış bedenimin üzerinde fısıldıyor, meme uçlarım onun dokunuşu için geriliyor.

"Çok güzel." Gözlerindeki vahşi şehvet içimde yoğun bir arzuyu tetikliyor.

İnlememek için dudağımı ısıırıyorum ama sopayı alıp ucunu ağrıyan bir tomurcuğun üzerinde gezdirdiği anda tüm sessiz ihtiyat pencereden dışarı atılıyor.

Dudaklarımdan bir nefes daha çıkıyor, serin ve sert dokunuş karşısında içimden ateşli bir inilti yükseliyor. Sırtım dikleşiyor, küçük bir dokunuş bedenimde bir cehennemi ateşliyor.

"Vücuduna yaptığım şeyleri hatırlıyor musun, Alissa? Şarkı söylediğimi duyduğunda ne kadar ıslanırdın?" diye mırıldanıyor, pürüzsüz ahşabı karnımdan aşağı sürükleyerek. "Ağrını dindirmem için bana yalvarırdın. Hatırladın mı?"

"Evet. Öyle mi?" Ben soruyorum. Bilmek için ölüyorum. Benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor mu? "Evet, bebeğim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın unuttuğum tek bir anı bile yok."

Onun itirafı boğazımı yakıyor ve kalbimi sızlatıyor. Onu kaybettiğimiz için, sahip olabileceğimiz şeyler için.

Elimizde ne vardı?

"İyi," diye fısıldıyor. "Kötü." Çubuğu külotumun içine sokuyor. "Ve çok güzel."

"Oh, Tanrım, Christopher." Çubuğu ıslak etimde gezdirip yavaşça şişmiş klitorisime doğru bastırırken adı dudaklarımdan bir zevk çılgılığıyla dökülüyor.

Her enstrümanı çaldığı gibi bedenimi de çalıyor. Yetenekli bir mükemmellik ve zarafetle. Hızını koruyarak, sert bir meme ucunu ağzına alacak kadar eğiliyor. Dişleri güzel bir acıyla sınırlanan bir basınçla onu sıyırıyor ve bu beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

Yoğun bir zevk fırtınasının içine sürüklenirken boğazımdan mutluluk çılgınlıkları dökülüyor.

"İyi kız, benim için çılgılık at, Alissa. Bırak zevkini alayım çünkü bir sonraki adımda benim sikim bu ateşli küçük amcığı çalıştıracak."

İğrenç sözleri orgazmımın şiddetini artırıyor. Ben daha kendime gelemeden sopayı külotumdan çıkarıp fırlatıyor. Vücudumdaki ince ipeği parçalayıp beni dikleştirdiği sırada yere çarptığını duyuyorum.

Sert, çıplak siki içime girip beni tamamladığında dudaklarımdan bir çılgılık daha çıkıyor.

Yıkıcı derecede güzel.

Asla unutmadığım ve varlığımın her zerresiyle özlemini duyduğum bir bağ.

Christopher bir iniltiyle sakinleşiyor, vahşi gözleri benimkileri tutuyor. "Söyle bana," diyor, sesi gırtlaktan geliyor. "Bana bunu düşündüğünü söyle. Bunun nasıl bir his olduğunu asla unutmadığını söyle."

"Denedim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, boğazım duygularla yanıyor. "Unutmak için çok uğraştım, çünkü düşünmek çok acı veriyordu ama yapamadım." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken nefesim kesiliyor. "Seni asla unutmadım, Christopher. Senin olmanın nasıl bir his olduğunu hiç unutmadım. Bazen anılar harikaydı ama bazen de acı vericiydi, özellikle de beni

bırakıp gittiğın anı."

Çenesi bükölür ve alnını benimkinin üzerine düşürür, işkence görmüş gözleri aynı pişmanlığı taşır.

Onları ruhuma gömdüm. Parmakları ıslak yanağımı okşuyor. "Senden asla uzaklaşmadım. Senin düşündüğün gibi değil. Her gün seni düşündüm."

Onun itirafı yaralı ruhumun bir parçasını iyileştiriyor ama yine de içimi dolduran çok fazla kayıp ve pişmanlık var. Ona hala onu düşündüğümü söylemek dilimin ucunda ama kırılğan kalbimi korumak için kendimi tutmayı başarıyorum.

Başka bir şey söylemeden tişörtünü bedenimden çekip çıkarıyor, sonra ellerini çıplak sırtımdan yukarı kaydırıyor, içime tekrar tekrar girmeden önce saçlarımdan bir tutam tutuyor.

Beni hayatımda ikinci kez, kalbim ve ruhumla sahiplenirken inleyerek parmaklarım omuzlarına gömülüyor. Bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ederken her dokunuş, okşayış ve öpücük hatırlanıyor. Sanki yıllar bizi hiç ayırmamış gibi.

"Christopher," diye fısıldıyorum adını, kendimi bir kez daha yıkımın eşiğine yaklaşırken hissediyorum.

"Benim için gel, bebeğim. Daracık amcığının sikimin üzerine damlamasını istiyorum."

Emir beni daha da yükseğe çıkarıyor ama tek olmayı reddediyorum. "Benimle düş. Yalnız gitmeme izin verme," diye fısıldıyorum, sonra eğilip dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve kan akıtacak kadar sert ısııyorum.

Geçmişte olduğu gibi onu da paramparça ediyor. Bir kükremeyele benimle birlikte uçurumun kenarından atlıyor.

Orgazmımı atlatırken omuzlarının derisini pençeliyorum. Kalçaları asla duraksamıyor, her itişte acımasız, bana izin verirken vermem gereken tüm zevki alıyor. İkimiz de tamamen doyana kadar durmuyor.

Nefes alış verişimiz yavaşlamaya başladığında, eli boynumun arkasına takılıyor ve beni uzun, sert bir öpücük için kendine çekiyor. O kadar güçlü bir öpücük ki gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor. Duygularımı gizlemeyi umarak alnımı omzuna yaslıyorum.

Altıma geçip çekildiğinde ani bir kayıp beni sarıyor ve bağlantımızı koparıyor. Pantolonunun düğmelerini ilikledikten sonra omzumun çıplak tenine bir öpücük konduruyor ve daha önce giydiğim gömleğini tekrar yerine koyuyor.

Beni kollarına alıp ayağa kalktığında aramızda sessizlik hakim oluyor. O eve doğru yürürken ona sarılıyorum, bunu bir daha asla hissedemeyeceğim düşüncesi beni hüzne boğuyor.

Beni nazıkçe yatağına yatırıyor ve o gitmeden bileğini tutup odanın gölgelerinden ona bakıyorum. "Benimle kal." Sözlerimdeki kırılğanlık inkar edilemez ve kendimi tekrar reddetmesi için hazırlıyorum ama asla gelmiyor.

Parmağı usulca yanağımda geziniyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Kot pantolonundan kurtulup yanıma tırmanırken ve beni kollarının arasına alırken dudaklarımda küçük bir gülümseme fısıldıyor.

Yüz yüze, göğüs göğüse.

Birbirimizin kalp atışlarını hissedecek kadar yakın.

Elim güçlü çenesine gidiyor, dokunuyor ve okşuyor. Yaralı gözlerine bakarken boğazımda milyonlarca soru düğümleniyor. Onu tekrar gördüğümde beri aklımı kurcalayan tüm soruları sorma dürtüsü. Son beş yıldır hayatının her parçasını bilmek istiyorum. Ancak, burnumu sokmak istemediğim için kaçınıyorum.

Sonunda kendime ait bir gerçeğe, kırılğan kalbimin küçük bir parçasını açığa çıkaran bir itirafa karar veriyorum. "Seni özledim."

Elimi yüzünden çekip öpmek için ağzına götürüyor. "Özlediğim kadar değil

Sen, bebeğim."

Kendimi tutamayıp bir hıçkırık dudaklarımdan dökölüyor, kalp ağrım aramızdaki boşluğu dolduruyor. Kalan mesafeyi kapatıyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor ve acımı içine çekiyor.

Sert vücudu üstümde yuvarlanıyor, kalçaları açık bacaklarımla arasına yerleşiyor. Aramıza uzanıyor, iç çamaşırını sadece kendini serbest bırakacak kadar aşağı çekiyor ve sonra bir kez daha içime doğru itiyor. Ona tüm benliğimle sarılırken tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Ne geçmişimiz, ne bugünümüz ne de geleceğimiz hakkında başka bir söz söylenmiyor ama buna ihtiyacımız da yok. Bedenlerimiz ve dokunuşlarımız her şeyi söylüyor.

BÖLÜM 16

Christopher

Ertesi sabah kapıyı yavaşça iterek açıp verandaya çıktığımda, yatağımdaki güzelliği uyandırmamak için elimden geleni yaptığımda kapı gıcırıyor.

"Hey, Kistipher!" Mia, Starlight'a binerken otlaktan bağılıyor.

El sallayarak merdivenlerden iniyorum ve Cade'in durup onu izlediği beyaz çite doğru yürüyorum. "Erken kalkmışsın," diyerek selamlıyorum.

"Komik, ben de tam senin için aynı şeyi söyleyecektim. Genellikle öğle yemeğinden sonraya kadar kıcını görmüyoruz."

Homurdanıyorum ama inkar edemiyorum. Sabah işlerinde yardıma ihtiyacı olmadığı sürece öğleden önce kalkmıyorum, ama bunun nedeni şeytanlarımın nihayet dinlendiği gün ışığının başlangıcına kadar uykuya dalmamam.

"Beni sabahın köründe uyandırdı," diye devam ediyor Mia'yı işaret ederek. "Ata binmek istedi ve diğer kardeşin de çoktan binmeye başladı." Ruthie'nin kaykayının üzerinde, geçen ay ona yapmayı bitirdiği yarım boruda kayarak ilerlediği yolun karşısına doğru başını sallıyor.

Bu harika bir hediye ve keşke onun yaşındayken benim de olsaydı dediğim bir şey. Bunu almasının ardında yatan sebep, kızın şehirden arka yollara doğru kaykay yapmayı bırakması. Bu konuda ona sürekli kızıyor. Ne kadar süreceğini göreceğiz.

"Dün gece nasıl geçti?" diye soruyor.

Kolayca omuz silkiyorum ama kotumun ortası Alissa'nın üzerime binişini hatırlayınca geriliyor, daracık amcığının içine girip hâlâ bana ait olanı talep ederken başımı geriye atıyorum.

"İyiymi," diye cevap veriyorum sonunda. "Cooper bana bazı cevaplarla döndüğünde çok daha iyi olacak."

Başını salladı. "Uzun sürmeyeceğine eminim. İşin zor kısmı bunu kimin yaptığını bulmak olacak."

Dün gece içime gömdüğüm öfke yüzeye çıkmaya başladı. "Birinin ona zarar vermek istemesi hâlâ çok anlamsız."

Belli ki biri ona zarar vermektен daha fazlasını istiyor. Dünün tek sonucu ölüm olabilirdi. Anlayamadığım şey, bunun Kenya'da olanlarla nasıl bağlantılı olduğu. İkisi bağlantılı olmak zorunda, tesadüf olamaz. Korsanların onu öldürme şansı vardı ama yapmadılar. Çoğunlukla, ona zarar vermediler. Peki amaç neydi?

"İnsanların yaptıklarını neden yaptıklarını kim bilebilir ki?" diyor. "Hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da her köşede pusuya yatmış, saldırmak için bekleyen canavarlar olduğudur."

İkimiz de bunları gördük ve yaşadık. Benim için sayamayacağım kadar çok kez oldu ve sonuncusu beni bir daha asla eskisi gibi olamayacağım kadar mahvetti.

"Bazen içimizde bile yaşıyorlar," diye ekliyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Sanki nasıl bir his olduğunu biliyormuşsun gibi söylüyorsun," diye mırıldanıyorum kendimi durdurmadan.

Çizmeli ayağını çitin üzerine koyuyor ve bana doğru eğiliyor, değerlendiren gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. Hiç kaçırmadılar. Yemin ederim her şeyi biliyor, bu yüzden en büyük akıl hocam

olduğu için ona sahibim.

"Güven bana, evlat. Bunu herkesten daha iyi biliyorum."

Gözlerimi kaçırıyorum, bana musallat olan iblis hakkında bir fikri olabileceğine inanmakta zorlanıyorum. Orada değildi. Orada olmayan hiç kimse anlayamaz.

"Bu her zaman kötü bir şey değildir, biliyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?" Yere tekme atarken kirli botlarıma bakarak soruyorum.

"Çünkü bir kez serbest bırakıldı mı, yenilmez. Eğer biri sevdiğim insanlarla uğraşmaya kalkışırsa, onu memnuniyetle serbest bırakır ve onları lime lime ederim."

Kendime engel olamayıp bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum ve saklamaya çalıştığım her şeyi gördüğünden hiç şüphem yok.

"Bununla yüzleşmelisin Christopher," diyor. "Seninle her ne alay ediyorsa. Yüzleş bununla. Bunu yaptığında onu kontrol edebileceksin, tersi değil. Ancak o zaman düşman değil, müttefik olur." Başka bir şey söylemeden çiti itti ve Mia'ya doğru ilerledi.

Bu fırsatı kendi çıkışımla yapmak ve Ruthie'ye doğru yürümek için kullanıyorum, duygu ortaya çıktıkça suçluluk duygusunun beni tamamen yutmasına izin vermemeye çalışıyorum. Dün gece bunu yeterince yaşadım.

Billy'nin anısı içimi kemirip duruyordu, ta ki davullarıma saldırarak onu susturmaktan başka çarem kalmayana kadar. Ancak, bu sefer, çok fazla erteleme yoktu. O gelene kadar hiçbir şey işe yaramıyordu. Canavarı her zaman sakinleştiren tek kız. Sadece bir dokunuşla ya da bir bakışla, onun ışığı benim karanlığımı gölgede bırakıyor.

Her zaman öyleydi.

"Kutsal cannoli, bakın sabah ışığında kim varmış," diye bağıyor Ruthie selamlarken. Yarım borudan aşağı kayıyor ve sonunda bir Caballerial ile bitiriyor.

İnfaz sırasında göğsümde bir gurur kabarıyor. Oldukça iyi oldu.

"Ders almaya mı geldin kardeşim?" diye alay ediyor, kolunun altında kaykayı ile bana doğru yürüyor.

Kolum boynuna dolanıyor ve onu kafasından kilitliyor. "Hiç sanmıyorum, *kardeşim*. Bu ailede kaykayı kimin yönettiğini unuttun mu?"

"Bu uzun zaman önceydi. Şimdi şehirde yeni bir hükümdar var." Kahkahaları havayı doldururken bana doğru küçük iğneler savuruyor.

Homurdanarak ona merhamet ettim ve onu serbest bıraktım.

"Ciddiyim," diye devam ediyor, peşini bırakmıyor. "Birine binmeyeli uzun zaman oldu."

"Önemli değil. Bisiklete binmek gibi bir şey. Benim gibi bir efsane asla unutmaz."

Bana şakacı bir bakış fırlatıyor, bu sırada siyah çerçeveli gözlüklerini kaldırıyor. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Hayır. Bu sadece gerçek."

Çenesini kaldırarak küçük kulübeye yöneliyor ve eski kaykayıyla geri dönmeden önce içeride kayboluyor. "Paranı ağzının olduğu yere koymaya ne dersin?"

Yıllar geçtikçe çok çenesi düştü. Cade'in ona öğrettiği her şey yüzünden.

Kaykayımı elinden alıp yere bırakıyorum ve ayağımı üzerine koyuyorum. "Sana nasıl yapıldığını göstereyim."

"Ha!" diye karşılık veriyor ama çoğunlukla ayak uydurarak beni takip ediyor.

Yarım boruya doğru rampayı çıkarken yüzümde hissettiğim esinti, içimde unutulmuş bir duyguyu körüklüyor.

Özgürlük.

Eskiden burayı çok severdim. Çıkış noktam müzik olmadığına sadece kendim olabileceğim bir yerd.

Üçüncü turda, yarım boruya geldim ve bir tekme taklası attım. Hâlâ yapabildiğime şaşırdığım bir şey. Ruthie beni göstermeye çalıştı ama başarısız oldu, ayağını kaybetti. Yüzüstü betona çakılmadan önce kapüşonunun arkasından tuttum.

Gömleğimi yumrukluyor ve bana bakıyor, siyah beresini yüzüne indirmiş ve gözlüklerini yana doğru sarkıtmış. "Neredeyse sana sahip oluyordum," diyor, kekemeliği ortaya çıkıyor.

Homurdanıyorum. "Hiç sanmıyorum, çekirge. Ama iyi olmaya başladığını kabul ediyorum. Yine de sana bir tavsiye. Kazanabileceğinden emin değilsen asla birine meydan okuma."

"Belki de meydan okumayla ilgili değildi. Belki de sadece kardeşimle takılmak istemiştım" diyor, sesi yumuşuyor. "Seninle takılmayı özledim."

İtiraf göğsümü sıkıyor. Bazen bana hâlâ ihtiyacı olabileceğini unutuyorum. Cade ve Faith gelmeden önce onunla ilgilenen hep bendim. Ama onlar geldiğinden beri ve Cade'le çok yakın olduklarından, onun koruyucusundan çok bir kardeşi olabildim. Ancak son zamanlarda bunu da iyi yapamadım.

Kollarını belime doluyor ve başını göğsüme gömüyor.

Ona sıkıca sarıldım. "Özür dilerim, Ruthie. Son zamanlarda her şeyin farklı olduğunu biliyorum. Seni asla incitmek istemedim."

"Biliyorum," diye fısıldar. "Sadece seni geri istiyorum. Son kez gitmeden önceki halini."

Ona aynı kişi olmadığımı ve asla olmayacağımı nasıl açıklayabilirim? Tek gördükleri ışıkken, asla karanlığı görmeyen birinin bunu anlamasını nasıl sağlayabilirim?

"Bazen bizi değiştiren şeyler olur ama bu sana karşı hissettiklerimi değiştirmez." "Beni asla terk etmeyeceğine söz verir misin?" Sesindeki belirgin korku, bana ne olduğunu merak ettiriyor. Burada tam olarak neden bahsediyoruz?

"Söz veriyorum. Ben her zaman senin kardeşin olacağım, Ruthie. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek." "Seni seviyorum, Twistiphwor."

Neden bana geçmişimizdeki o lanet ismi her söylediğinde göğsümde bir kayma oluyor? "Ben de seni seviyorum." Kelimeler kendi kulaklarıma bile hırçın geliyor.

"Alissa, Alissa! Bana ve Starlight'a bak," diye bağıyor Mia yolun karşısından.

Başımı kaldırıyorum ve Ruthie geri adım atıyor. Alissa'nın bize doğru ilerleyişini izliyorum, Mia'ya el sallayıp ona bir öpücük verirken başı yana eğik. Dikkatini tekrar öne verdiğinde gözleri benimkilerle kilitleniyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Dün giydiği beyaz güneş elbisesini tekrar giymiş ama üzerine uyurken giydiği koyu gri düğmeli gömleğimi giymiş. İnce bir omzundan sarkan kumaş saten tenini ortaya çıkarıyor. Saçları sabah esintisiyle hafifçe dalgalanıyor ve bilmesem güneşin sadece onun için parladığına yemin edebilirdim.

Ruthie yanımda sessizce kıkırdıyor: "Hâlâ çok kötüsün," diyor.

Bakışlarımı güzel manzaradan ayırıp ona dik dik bakıyorum. "İstemiyorum." Bu yalan zayıf ve kimseyi kandıramaz, özellikle de kendimi.

"Günaydın," Alissa bizi gülümseyerek selamlıyor.

"Hey!" Ruthie ona doğru yürür ve sarılır. "Seni gördüğüme sevindim. Olanlar için üzgünüm ama iyi olmana sevindim."

"Ben de," diye mırıldanıyor Alissa, onun kucaklamasına karşılık vererek. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil." Ruthie benden önce ona güvence veriyor. "Ben sadece ağabeyime eğitim

veriyordum.

kaykay. Yıllar geçtikçe unuttu."

Alissa bu yalana kıkırdıyor, ses en sevdiğim şarkı gibi bedenimde mırıldanıyor. "Diğer her şeyde olduğu gibi bunda da hâlâ iyi olduğuna dair bir his var içimde." Benimle göz göze geldiğinde yanaklarında bir kızarıklık belirliyor ve lanet olası elbisesini tekrar yırtıp tam burada ona sahip olmak istemiyorum.

Ruthie'nin dramatik iç çekişi beni sersemliğimden kurtarıyor. "Ne yazık ki bu doğru. Bir gün bir konuda ondan daha iyi olacağım."

Ona her zaman benden daha iyi bir insan olduğunu söylemek üzereydim ama ben kelimeleri ağzımdan çıkaramadan o uzaklaşmaya başladı.

"Sonra görüşürüz çocuklar," diye bağılıyor omzunun üzerinden, tahtasını da yanında taşıyarak.

Alissa bana yaklaşıyor, dişleri alt dudağına batıyor. Fermuarımın arkasında sikim sertleşiyor.

"Hey," diye

fısıldıyor. "Hey."

"Bu sabah seni özledim," diye itiraf ediyor.

"Seni uyandırmak istemedim. Uyumaya ihtiyacın vardı, özellikle de dün olanlardan sonra."

Ve dün gece.

Stüdyodan ayrıldıktan sonra onu üç kez daha becerdim. Bir noktada, birbirimizi uykumuzda bulduk ve sikim onun içinde derinlere oturmuş olarak uyandım. Geçmişte sık sık olan bir şeydi bu. Uykumuzda bile bedenlerimiz birbirini arzuluyor.

"Demek yine kaykay yapıyorsun, ha?" diyor ayaklarımı işaret ederek. "Evet. Görünüşe göre hala kış tekmeliyorum."

"Hiç şaşırmadım. Şimdiye kadar yaptığın her işte çok başarılı oldun Christopher Walker," diyor bana fazlasıyla güvenerek.

"Dönmek ister misin?"

Bana kaşlarını çatıyor. "Bu şeylerden birine bindiğimde ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

Kaykaylar ve benim koordinasyonum birbirine uymuyor."

Tam olarak ne olduğunu hatırladığımda dudaklarımın kenarından bir gülümseme geçiyor.

"Evet, ama düşmene asla izin vermeyeceğimi biliyorsun." Sözlerimi ona uzanarak takip ediyorum.

Bu yanıt, narin elini zihnime yerleştirmeden önce kalbimi durduran bir gülümseme kazandırıyor.

Kendimi daha fazla tutamayarak onu kendime doğru çektim ve yanında uyandığımdan beri istediğim gibi ağzına sahip oldum.

Öpüşürken iç çekiyor, kolları boynuma dolanıyor.

Hırlayarak onu yerden kaldırıyorum ve ayaklarının sallanmasına izin veriyorum. Çok uzun zamandır onsuz yaşamak zorunda kaldığım tatlı tadı kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor ve ölü kalbimi hayata döndürüyor.

Küçük kıkırdamaların sesi bizi ayırıyor ama onu kollarımda tutuyorum. Dikkatim sol tarafa çekiliyor ve orada kulübenin yanında saklanan bir grup küçük insanın bizi izlerken ağızlarını kapattıklarını görüyorum. Hope, Parker, Annabelle, Beckett ve Ella.

Tüm komşu klanı.

"Siz ahmakların burada ne işi var?"

Onların kahkahaları benim asık suratlı ses tonumu bozmuyor. "Mia'yı görmeye geldik," diye cevap veriyor Hope.

"Ailen yalnız gelmene izin mi verdi?"

"Hayır. Annem ve babam hemen arkamızda," diyor.

Tabii ki Grace ve Sawyer el ele yürüyorlardı. "Neden durdunuz?"

Grace henüz varlığımızdan haberdar olmadığı için soruyor.

Ancak Sawyer bizi hemen fark ediyor ve ağzı bilmiş bir sırıtışla açılıyor. "Çünkü casusluk yapıyorlardı."

Grace kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor ve sonunda bakışları bize takılıyor. Kollarımdaki Alissa'yı görünce gözleri açılıyor. "Ah... ah çok özür dilerim," diyerek özür diledi. "Haydi, hepiniz harekete geçin. Christopher ve Alissa'yı yalnız bırakın." Onları ileriye doğru yönlendirdi ve omzunun üzerinden bize özür dileyen bir el salladı.

Çocuklardan biri, "Bahse girerim ona dilini yutturmuştur," diye mırıldanıyor ama yeterince sessiz değil. "Parker!" Grace onu azarlarken Sawyer kahkahadan neredeyse düşecek. Alissa bir iniltiyle alnını omzuma koyuyor. "Yakalandım."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

Özellikle de ona ne yapmak istediğimi düşünürsek.

Başını kaldırıyor ve güzel gözleriyle beni süzüyor. "Bugün gidip kıyafet almam gerekiyor." "Hayır, gerek yok. Bütün gün evde kalabiliriz ve sen de etrafta çıplak dolaşabilirsin."

Bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. Ses içime doluyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onda bu duyguyu uyandırabildiğim zaman gurur duyuyorum.

"Hmm," diye düşünüyor, dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirirken. "Bu fikir bana her ne kadar cazip gelse de, eninde sonunda evden çıkmamız gerekiyor ve daha fazla küçük çocuğa gösteri yapmak istemiyorum."

İyi bir noktaya değindi. Ben de kimsenin onun şovunu yapmasını istemiyorum.

"Tamam. Ama geceleri kıyafet yasak," diyerek kaderimi mühürlemeye çalışıyorum. Yapmamam gereken bir şey olsa da, ona tekrar sahip olduktan sonra kendimi kontrol edebilmemin hiçbir yolu yok.

"Anlaştık."

Bunu hallettikten sonra ayaklarını kaykayın üzerine koyuyorum. "Bir tur, sonra gideceğiz." "Tanrım, bu şey benim için bir ölüm tuzağı."

"Merak etme. Sen varsın." Bir ayağımı onunkilerin arasına koyup diğer ayağımla iterken kolum beline dolanıyor. Bizi düz bir çizgide tutuyorum, yavaş ve sabit gidiyorum.

Sonunda rahatlıyor, sırtını bana yaslıyor, kollarını iki yana açıyor. "Gördün mü?

Bir şey yok," diye mırıldanıyorum kulağına yakın, tatlı kokusu duyularımı istila ediyor.

Uzaniyor ve bir kolunu boynumun arkasına geçiriyor. "Birlikteyken her şey çok kolay. Her zaman öyle oldu." Fısıltıyla söylediği sözler hafif esintiyle birlikte süzülüyor ve içlerinde bir hüznü taşıyor.

Pişmanlık aramızda dolaşıyor, bize değiştiremeyeceğimiz bir geçmişi hatırlatıyor.

Yanağına bir öpücük kondurarak onu kaykaydan kaldırıyorum. "Hadi bebeğim. Hadi gidelim."

Şehrin diğer ucunda yeni inşa edilmiş bir apartman olan apartman kompleksine arabayla yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Yıllar önce olsa on dakikadan fazla sürmezdi ama Sunset Bay çok genişledi. Hâlâ küçük bir kasaba havası var ama nüfus aşırı derecede artmış.

İçeri girdikten sonra altıncı kata çıktık. Gömleğimle ona bakarken asansörün küçük boşluğunu

sessizlik ve kirli düşüncelerim dolduruyor. Yanaklarındaki pembe lekeden, onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü anlıyorum.

Acil durdurma düğmesine basmayı ve onu duvara yaslayıp sikmeyi düşünüyorum. Ama muhtemelen burada bir kamera vardır ve benim adımı haykırırken nasıl görüldüğünü benden başka kimse göremez.

Dairesine girerken çantasını kapının yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. "Hadi, odam koridorun sonunda. Uzun sürmez."

Peşinden gidiyorum, yol boyunca yanından geçtiğimiz ambalajı açılmış kutuları fark ediyorum ve odasını hemen hemen aynı durumda buluyorum.

"Buraya ne zaman taşındınız?" Yatağına oturarak sordum.

"Birkaç ay önce. Kenya'ya gitmeden hemen önce," diye açıklıyor gömme dolabının içinden. "Ev sahibi babamın bir arkadaşı ve bir aylığa kiralamama izin verdi. Artık kalmayı planladığıma göre, muhtemelen daha uzun bir süre için yenileyeceğim."

Ya da sonsuza kadar benimle yaşayabilir.

Hayatımın şu anda yeterince karmaşık olduğunu bildiğim için bu düşünceyi çabucak bir kenara itiyorum.

Mor bir spor çantası taşıyarak dolaptan çıkıyor. Gözlerim onu yutuyor, giydiği yumuşak sarı atleti ve kesik kot şortunu inceliyor.

"Sadece birkaç tuvalet malzemesi almam gerekiyor, sonra hazır olacağım." Aceleyle banyoya giriyor ve kapıyı açık bırakıyor. Lavabonun altından ihtiyacı olan her şeyi almak için eğildiğinde mükemmel kıcını görüyorum.

Vücudunun henüz sahip olmadığım tek parçası bu ve geri kalanına sahip olduğum gibi ona da sahip olmak istiyorum.

Gözlerimin onun kalçalarının tepesine kilitlendiğini fark ettiğimde düşüncelerim dağılıyor. Kafamı kaldırdığımda onu bilmiş bir gülümsemeyle kapı pervazına yaslanmış buluyorum.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," diyor bariz bir şekilde. "Elimde değil."

Gülümsemesi büyüyor ve çanta yere düşüyor. Öne doğru ilerlemeye başlıyor, kalçalarının her eğimi benimle alay ediyor. Kucağıma otururken belini kavriyorum, dizleri her iki yanımdaki şilteye baskı yapıyor.

"Bana böyle bakman hoşuma gidiyor. Kendimi güzel hissettiriyor."

"Çünkü öylesin, özellikle de tam buradasın," diye mırıldanıyorum, çarpan kalbinin üzerine bir öpücük konduruyorum.

Dudaklarım boğazına doğru sıcak bir yol izlerken, parmakları bir iç çekişle saçlarıma dolanıyor ve narin tenini ısırıp tadına bakıyor.

Aramızdaki arzu her geçen saniye daha da şiddetleniyor. Keskin açlık ikimizi de ele geçirmeden ve ağızlarımız aynı hizaya gelmeden, dillerimiz şimdiye kadar yaratılmış en iyi lanet olası uyum içinde birbirine kaymadan önce gözlerimiz iki katı nefes için tutuyor. Onun tadı kanımı yakıyor, bana geçmişimizi hatırlatıyor.

Birini paylaştık.

Birini kaybettim.

Ve geri almak istediğim her şeyi.

Hırslayarak saçlarını avuçluyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. "Seni her zaman istememeyi imkansız hale getiriyorsun."

"Güzel, çünkü seni her zaman istiyorum. Kalbim her saniye senin dokunuşunu arzuluyor."

Keşke onun benim için ne yaptığını bilseydi. Karanlık ruhuma verdiği ışık vaadini.

Umutsuzca arzuladığım kurtuluşu arayamadan, ön kapısı sert bir şekilde çalınıyor ve o anı çalıyor.

"Alissa? Burada mısın?"

Birbirimizden ayrılıyoruz, vücudumdaki tüm kaslar tanıdık sesle geriliyor.

"Hey, Lis. Neredesin?"

"Bir saniye!" Alissa üzerimden sıyrılıp hızla gömleğini düzeltiyor. Pişmanlık gözlerine yansırken

Uzanıp yüzümün yan tarafına dokunuyor. "Yağmur kontrolü mü?" Başımı sallıyorum, şu anda kelimelerle ifade edemeyecek kadar kızgınım.

Onun burada ne işi var?

Soruyu düşünemiyorum çünkü Alissa elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

Odasından çıktık ve düşmanla yüz yüze geldik.

Ryan Hunter'ı görmeyeli yıllar oldu ve onu gördüğümde hâlâ kanımda nefret kaynıyor. Yüzünü kibirli bir gülümseme kaplıyor ama gözlerindeki düşmanlığı inkar etmek mümkün değil. "Vay, vay,

Bakın güzel kedicik ne getirmiş."

Onun sataşması beni ileri itti, yumruklarım sıkılı ve acı vermeye hazır.

Alissa önüme atlıyor, göğsüm sırtına çarpıyor. "Kes şunu, Ryan! Ne işin var burada? Ve neden evime izinsiz giriyorsun?"

Ona masum bir bakış fırlatıyor. "Kapıyı çaldım."

"Ben cevap verene kadar beklemen gerekiyor," diye karşılık veriyor. Adam omuz silkiyor. "Beklemeyeceğini düşündüm ve seni görmem gerek." "Neden?"

"Çünkü neler olduğunu duydum ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Kardeşlerin yapması gereken bu değil mi?"

Gözlerinin onun vücudunda gezinmesi kardeşçe değil ve yumruklarımın havada uçuşmasına neden olmak üzere.

"Saçmalamay! kes. İkimiz de seni annemin gönderdiğini biliyoruz."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kanepeye yaslanıyor. "Annem ve babam senin için endişeleniyor. Eve dönmeni istiyorlar."

"Olmaz. Christopher'la kalıyorum."

Gözleri tekrar ona kaymadan önce sadece bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor. "Hadi Lis. İyi davranacağım ve yatağımı seninle paylaşacağım... yine."

Kendimi tutamıyorum.

"Christopher, hayır!"

Beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer değil.

Ryan kendini hazırlıyor, saldırıya hazır. Önce o savuruyor ama ıskalıyor.

Parmaklarımı boğazına doluyor ve onu sırt üstü yere düşürüyorum, hava akışını kesecek kadar bir basınçla kavırıyorum. "Lanet çeneni ne zaman kapatacağını hiç bilmiyorsun Hunter," diye homurdanırken yüzünün kırmızıdan mora dönüşmesini izliyorum.

"Christopher, dur. Lütfen," diye yalvarıyor Alissa, sesi korkudan titriyor. "Onun istediği de bu. Bunu bize yapmasına izin verme. Şu anda sana çok ihtiyacım var."

Bu son sözcükler, kırmızı bulanıklığımı dağıtan tek sözcükler. Eğilerek yüzümü onunkine bir santim yaklaştırdım. "Ona bir daha yaklaşırsan bir dahaki sefere o lanet kalbini söküp sana yediririm." Boğazına bir yumruk atarak onu serbest bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Yan dönüyor, öksürüyor ve kekeliyor.

"Defol Ryan ve anneme eve geleceğimi unutmasını söyleyebilirsin."

Ayağa kalkıyor ama başını eğip bize doğru dönüyor. "Sen her zaman nankör bir sürtük oldun."
Hakaret beni tekrar harekete geçiriyor ama Alissa kollarını bana doluyor. "Yapma. Lütfen yapma."

O herifin tek parça halinde gitmesine izin vermek için sahip olduğum tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor. Alissa titrek bir nefes veriyor.

"İyi misin?"

Gözlerim kapalı kapıda kalıyor, ona bakamıyorum. Gözlerinde düşünmeye bile tahammül edemediğim gerçeği görmekten korkuyorum. "Git antanı al. Buradan siktir olup gitmek istiyorum."

Uzun bir süre beni izliyor, sonunda dediğimi yapmadan önce içinden acı yayılıyor.

Eve dönüş yolunda kamyonu ağır bir sessizlik kaplıyor. Ryan'ın alayları bana saldırmaya devam ediyor, öfke sözcükleri fısıldıyor.

"*Nazik olacağım ve yatağımı seninle paylaşacağım... yine.*"

Başa biriyle birlikte olduğunu bilmek zaten kafamı karıştırıyor ama onunla birlikte olabileceğini bilmek içime tehlikeli bir öfke gönderiyor.

Evime girdiğimizde, öfkem neredeyse kontrol edilemez hale gelmişti. Kapıyı çarpıyorum, onu zıplatacak kadar sert.

Dönüp bana bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Senin derdin ne be?"

"Anlayamıyor musun, *Lis*?" Pislilik gibi davranıyorum ve bunun farkındayım. Ama ona bu şekilde hitap eden tek kişi benim ve onun dilinden bu kadar rahat dökülmesi beni sinirlendiriyor.

"şey, Ryan yüzünden olduğunu varsayıyorum ama bu *bana* neden kızgın olduğunu açıklamıyor." "Bu doğru mu?" Kendime engel olamayarak soruyorum, bilinmezlik beni ldryor.

"Ne doğru mu?"

"Onu becerdin mi?" Kelimeler ağzımdan çıkarken midem bulanıyor. Cevap için kendimi hazırlıyorum, eğer yaptıysa bununla başa çıkamayacağımı biliyorum.

Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılıyor, yüz ifadesini acı kaplıyor. "Ne düşünüyorsun?" "Bilmiyorum. Beş yıl çok uzun bir süre."

"Evet, yle. Birlikte olduğun tüm kızları benimle paylaşmak ister misin?" Cevap vermedim, sessizliğim her şeyi anlatıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye boğuluyor, gözlerinde yaşlar oluşuyor. "Beni bırakıp gittiğini unutuyorsun Christopher. Sen bizi bir kenara attın, tam tersi değil."

"Bunu unuttuğumu bir saniye bile düşündün m? Bu kararla yaşamanın kolay olduğunu mu?"

"İkimiz de bununla yaşamak zorundayız!" diye bağırıyor. "Aradaki fark senin seçme şansının olması. Benim yoktu.

Sen benimkini aldın!"

"Yani intikamın düşmanı becermek olacağına mı karar verdin?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir. Bana sırtını dönerek odama daldı, kapının yankılanarak çarpması kazığı göğsüme daha da sapladı.

"Siktir!" Yumruğum duvara çarpıyor, ama koluma yayılan acı beni saran duyguyu hafifletmiyor.

Burada bir saniye daha kalmaya dayanamayıp evden çıkıyorum ve kamyonetime atlıyorum. Mziğimin sesini sonuna kadar açıp kafamı boşaltacağını umuyorum. Bunun yerine zihnim geçmişin ve kaybettiğim her şeyin saldırısına uğruyor.

BÖLÜM 17

Alissa

Gözlerim fıldır fıldır açılıyor, bulanık ve az önce ağlamaktan yanıyor. Odanın biraz daha karanlık olduğunu fark edince başucumdaki saate bakıyorum ve uyuyakaldığımı fark ediyorum. Daha önce üzerimde olmayan bir battaniye şimdi üzerimi örtüyor.

Christopher.

Kavgamızı düşündükçe hüznün kaplıyor içimi. Çok öfkeliydi ama gözlerindeki öfkenin arasında benim yıllar boyunca çektiğim pişmanlığın aynısı vardı. Kavgamızın Ryan'ın beklenmedik ziyaretiyle tetiklenmesinden nefret ediyorum. Ama bundan da öte, Christopher'ın onun yalanlarına inanması beni hayal kırıklığına uğrattı.

Beş yıl uzun bir süre olabilir, özellikle de tüm bu süre boyunca sadece tek bir kişiyi arzuluyorsanız, ama Ryan'la asla yatmam. Sadece ona karşı hiçbir çekim hissetmediğim için değil, aynı zamanda onun nasıl biri olduğunu bildiğim için.

Kendimi okulla meşgul ettim ve orada burada randevulara çıktım ama hiçbir zaman takip etmeye değer bir şeye dönüşmediler çünkü kalbim her zaman ona aitti. Christopher'ı unutmak için Zach ile kısa bir ilişki yaşadım.

Hiç işe yaramadı.

Başka biriyle birlikte olmadığımı düşünecek kadar aptal değilim ama bu, düşünmemeyi tercih ettiğim bir şey.

Bu düşüncenin getirdiği acıya katlanmak çok zor.

Kapalı kapının ardında bir hareket duyup duymadığımı anlamak için dikkatle dinliyorum ama sadece sessizlikle karşılaşıyorum. İç çekerek yuvarlanıyorum ve yanımdaki yastığın üzerinde duran pembe Hubba Bubba sakız paketi ve tek sarı laleyi görünce kalbim yerinden fırlıyor.

Çiçeği alıp burnuma götürürken dudaklarım gülümsüyor ve taze kokusunu içime çekiyorum. Sonra sakızı alıyorum ve üzerine ilıştırılmış kısa notu okuyorum.

Özür dilerim. Ağaçta seni bekliyorum.

Hangi ağaç olduğunu detaylandırmasına gerek yok; tam olarak hangisinden bahsettiğini biliyorum. Geçmişte hep buluştuğumuz bir yer.

Yorganı üzerimden atıp kalbimde yeni bir umutla ayağa kalkıyorum ve paketlediğim sundresslerden birini giyiyorum. Çabucak tazelandikten sonra battaniyeyi ve çiçeği alıp arka kapıdan çıkıyorum.

Serin çimenlerin üzerinden arazinin arka tarafına doğru yürürken telefonumdaki el feneri bana yol gösteriyor. Faith'in Christopher ve Ruthie'nin annesi, Cade'in kız kardeşi ve hala kalbine yakın tuttuğu Iraklı küçük çocuğun onuruna diktiği ağaç orada.

Bir gitarın yumuşak tıngırtısı kulaklarımı selamlıyor, gecenin sıcaklığında sürükleniyor. Beni çağırıyor, karşı koyamayacağım kadar güçlü bir çekimle beni içine çekiyor.

Tıpkı adamın kendisi gibi.

Buna hazırlıklı olmama rağmen, Christopher'ın ağaca yaslanmış, bir dizinin üzerinde

gitarını çalarken, hala izlerimi durduruyor.

Varlığını hissedince gözleri benimkileri buluyor ve o güzel ses kesiliyor. Yanında bir fener duruyor ve yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. Orada bulduğum özlem ve pişmanlık ayaklarımı tekrar harekete geçiriyor.

Battaniyeyi yanına serip, getirdiğim tüm eşyaları yanına koyarken sahiplenici bakışları üzerimde kalıyor. Tam oturmak üzereyken bileğimi yakalıyor.

Gitarını bir kenara bırakarak beni üzerine çekti, beni kollarının arasına alırken dizlerim kalçalarına sarıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Onunla hiç yatmadım, Christopher." Kapanmadan önce gözlerinde rahatlama parlıyor, çenesi parmaklarımın altında esniyor.

"Özlemini çektiğim tek kişi sensin," diye devam ediyorum, kalbimi ona itiraf ederek. "Dokunuşunu istediğim tek kişi."

Parmakları bileğimi çevreliyor ve yüzünü yana çevirip dudaklarını avucumun içinde gezdirdikten sonra gitarını tekrar eline alıyor. Gitarı aramıza yerleştiriyor ve koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyor. "İlk görev yerimdeyken bir şey yazdım ve bunu duymanı istiyorum."

Alnımı onunkine yaslıyorum, kalbim onun inanılmaz sesini duymak için can atıyor. "Bana söyle."

Parmakları tıngırdamaya başladığında gözlerimi kapatıyorum, yavaş melodinin tenimde dans etmesine ve kemiklerimin derinliklerine yerleşmesine izin veriyorum.

Tenin kokusu hala üzerimde.

Zihnimde fısıldayan kahkahasının sesi Kaybolan

her şeyi hatırlatıyor bana

Ama bu fedakârlığa değdi.

Mutlu olduğunu ve hayallerinin peşinden

gittiğini bilmek Bensiz olsalar bile

Gözlerim tekrar açılıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, sadece sarf ettiği kelimelerden değil, onların ardındaki duygu ve samimiyetten de.

Gençtik ama aşkımız güçlüydü Ona

sarıldığım günler çoktan geride kaldı

Şimdi sadece onun anısı beni eve

götürebilir Karanlıkla dolu bir adam,

yalnız oturuyorum

Onun sevgisi benim ışığımdı, kemiklerimdeki

sıcaklıktı ve nereye gidersem gideyim onu

yanımda taşıyorum

Benim ona yaptığım gibi onun da gecelerini beni düşünerek geçirdiğini bilmek, kırılan kalbimi onarıyor.

*O benim dayanağım,
ışığım Gecelerdeki
kurtuluşum Meleğim,
huzurum
En iyi yanım*

Gözyaşlarımdan arasından gülümseyerek sırtüstü uzanıyorum ve sesinin inanılmaz tınısının damarlarımdan akıp ruhumu beslemesine izin veriyorum. Geçmişte bana bu şekilde şarkı söylediği zamanları hatırlıyorum ve her zaman sevişmemizle biterdi.

Hiddetli gözleri elbisemin kalktığı yere sabitlenmiş ve arzu ses tonunu kalınlaştırıyor.

İçimde bir sıcaklık akımı kıvılcımlanıyor. Bakışlarını tutarak parmaklarımı kalçalarımın iç kısmına doğru sürüklüyorum ve zaten ısınmış olan tenimin üzerindeki tüylerime yenilerini ekliyorum.

Elimi elbisemin altına sokup, görebildiğinden emin olmak için kumaşı kaldırırken sesi daha da koyulaşıyor, her güzel kelime derinleşiyor. Külotumu kenara iterek parmaklarımı sıcak tenimde gezdiriyorum.

Ağzım bir solukta açılıyor, şişmiş sinir demetinin üzerinden geçerken sırtım kamburlaşıyor. Ruhuna gömüdüğü duyguları dinlemeye devam ediyorum, kelimeler beni daha da cesaretlendiriyor. Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, her darbeye vücudumun sıcaklığı artıyor.

Hırıltısı havada patlayarak şarkıyı sona erdiriyor. Ona durmaması için yalvaramadan önce elimi çekip ağzını onun yerine gömüyor.

"Oh Tanrım!" Dilinin sıcak hissiyle haykırıyorum. Parmaklarım açgözlülükle saçlarını karıştırıyor, onu daha da yaklaştırmak için ipeksi telleri kavırıyor.

Onayını mırıldanıyor, beni daha fazla tutamayana ve bir zevk kasırgasına fırlayana kadar kenara doğru itiyor. Üstümdeki yıldızlar orgazmımın gücüyle bulanıklaşıyor, vücudumun her sinir ucunda coşku yarışıyor.

Üstüme çıktığını hissettiğimde hâlâ hislerin içinde boğuluyordum. Tişörtünü çoktan çıkarmış, çıplak bedeninin sıcaklığı ince elbisemin içinden beni yakıyor.

Aramıza uzanıp kot pantolonunu kendini kurtaracak kadar aşağı iterken kemer tokasının şingirtisini duyuyorum. Tek bir akıcı hareketle içime doluyor ve dünyamı geri dönülmez bir şekilde paramparça ediyor.

"Christopher." Bana hissettirdiği kelimeleri bulmaya çalışırken adı dudaklarımdan hızla geçiyor.

"Biliyorum bebeğim." Ellerimden birini tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve başımın üzerine getiriyor. Ağzı kulağıma doğru dönüyor. *"O benim dayanağım, ışığım, gecenin içindeki kurtuluşum."*

Yazdığı şarkıyı bitirirken içimden bir hıçkırık yuvarlanıyor. Bizim hakkımızda, o uzaklardayken ona huzur veren aşkımız hakkında. Sözler tenime fısıldıyor, benimle daha önce hiç olmadığı gibi sevişirken hamleleri hiç duraksamıyor.

Şarkı bittiğinde, ağzını benimkinin üzerine getirerek kayıp ve pişmanlık çılgınlıklarını yutuyor. "Ağlama."

Yatıştırıcı sözler beni daha çok ağlatıyor. "Seni çok sevdim," diye itiraf ediyorum gözyaşlarımdan arasından. "Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Hiç durmadım."

Nefes alış veriş derinleşiyor, kasları parmak uçlarımda altında geriliyor. Ağzımı tutuyor ve acımı içine çekerek kendi acısı haline getiriyor.

Kelimelere karşılık vermiyor ama buna ihtiyacı da yok. Bunu şarkısında, dokunuşunda ve bana bakışında hissettim.

Onu ikinci kez kaybetmeyeceğime yemin ediyorum.

Buna dayanmam.

BÖLÜM 18

Alissa

Charleston sahilinde babamla kol kola yürürken güneş tenimi ısıtıyor. Liman boyunca dükkanlar kurulmuş, insanlar yürüyüşe çıkmış ya da restoranların verandalarında oturmuş, öğleden sonra içeceklerini yudumluyor.

Christopher müzik dersi verdiği için babamla biraz vakit geçirme fırsatı buldum. Bu kısa süre için bile olsa onsuz olmamdan hoşlanmadı ama ona iyi olacağıma dair güvence verdim. Başka biriyle olsaydım muhtemelen şu anda burada olmazdım ama Christopher babamın yanında güvende olacağımı biliyordu.

"Mutlu görünüyorsun," diye yorum yapıyor babam, düşünce zincirimi kırarak. "Aslında, sanırım yıllardır seni en mutlu gördüğüm an bu... Tam olarak beş yıldır."

Onun sezgisel gözlemleri yüzüme bir gülümseme getiriyor. Son birkaç haftanın talihsiz koşullarına rağmen, Christopher'ı yeniden hayatıma soktuğu için üzülemiyorum. Bana şarkı söylediği geceden beri aramızdaki her şey o kadar harika ki. Sonunda sevdiğim adamla yeniden bir araya geldiğimde üzerime çöken ezici korku ya da ağırlığı hissetmek zor.

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum, babama bakarak. "Gerçekten mutluyum. Onu çok özledim baba."

Koluna dolanan parmaklarımı okşuyor. "Biliyorum, tatlım. Christopher'ı her zaman sevmişimdir. Ama şimdi daha da çok seviyorum. Küçük kızımın hayatını kurtardı ve ona sonsuza dek borçlu kalacağım."

"Keşke annem de senin gibi minnettar olabilseydi," diye mırıldanıyorum, ses tonumdaki acıyı tutamıyorum.

"İşte annen böyle biri. Yine de, kendi çarpık yöntemiyle, seni seviyor. Bundan eminim."

Ona bakıyorum, hafif okyanus esintisi saçlarımin tellerini hafifçe yüzüme savuruyor. "Neden hep onu savunuyorsun? Ailemize yaptığı onca şeyden sonra bile." Ses tonumda öfke ya da kızgınlık yok, sadece merak var. "Ondan nefret etmek için her türlü hakka sahipsin."

"Hayır. Ondan asla nefret edemem. Onu sevmek zorunda değilim ama nereden geldiğini de biliyorum. Büyükkannen ve büyükbaban çok sevgi dolu insanlar değildi ve bana kimsenin sahip olamayacağı en değerli hediye verdi," diye ekliyor ve bana sıcak bir gülümseme gösteriyor. "Sırf bu nedenle bile ondan asla nefret edemem."

Yürüyüşümüzü durdurup kollarımı boynuna doladım. "Seni incitmesinden nefret ediyorum ama bundan da öte, yalnız olmandan nefret ediyorum. Hayatını paylaşacak birine ihtiyacın var baba." Kelimelerimin sonuncusu boğazımda biriken duygulardan dolayı zorlanıyor, ailemin yaşadığı en kalp kırıcı anı düşündükçe üzüntü beni vuruyor.

"Oh, Alissa." İç çekerek bana sarıldı. "Benim için endişelenme. İşim beni meşgul ediyor. Ve sahip olduğum her boş zamanı güzel kızımınla geçiriyorum. İhtiyacım olan tek şey bu. En azından şimdilik."

"Bana her zaman sahip olacaksın," diye söz veriyorum.

"Ve önemli olan tek şey bu. Seni paylaşmak zorunda olsam bile." Göz kırpması yüzüme yeniden bir gülümseme getiriyor. "Hadi gel. Arabaya dönelim, seni ona götüreyim. İçimden bir ses

günün çoğunu

zamanını endişelenerek geçiriyor."

"Muhtemelen." Aynı fikirdeyim ama kalbimdeki sıcaklığı da inkâr edemiyorum. "Onun bu yönünü seviyorum.

Kızımı güvende tutmak istiyor."

Christopher'ın yanında hep güvendedim. Kalbime gelince, o kısmın ne kadar *güvenli* olduğundan hâlâ emin değilim.

Otoparka doğru yürürken, beni durduran bir standın önünden geçiyorum. Elimizi uzatıp eşsiz bilekliklere dokunuyorum. "Bunlar neyden yapılmış?" Satıcıya soruyorum.

"Gitar telleri."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Daha erkeksi olanlarınız var mı?" "Elbette var, burada."

Beni masanın diğer ucuna götürüyor ve gözlerim bir gitar penasıyla birbirine tutturulmuş gümüş gitar telleriyle örülmüş kalın siyah deri bir gitara takılınca nefesim kesiliyor.

"Bu," diye fısıldıyorum, elim titreyerek alıyorum. "Ne kadar?"

"Bir elli. Çok daha fazla iş var ama istediğiniz oymayı da eklerim." "Hemen şimdi yapabilir misin?"

"Emin olabilirsin. Bana beş dakika ver."

Babama döndüm. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Yapmam gereken hızlı bir arama var. Siz gidin. Ben hemen döneceğim."

Satıcıya bileziği uzatıyorum ve üzerine ne yazmak istediğimi yazıyorum. Kalbim göğsümde dans ediyor, onu Christopher'a vereceğim an için heyecanlanıyorum. Cade ve Faith'le yemeğimiz bittikten sonra bunu yapacağım.

"Hey, Lis."

Derinden gelen sesle geriliyorum ve kendimi Ryan'la yüz yüze bulmak için dönüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir iş toplantısını yeni bitirdim," diye açıklıyor, limandaki restoranı işaret ederek. "Çıkarken seni gördüm ve gelip bir merhaba diyeyim dedim."

Cevap vermek yerine ona sırtımı dönüyorum.

"Sanırım bunu hak ettim," diye mırıldandı sessizce. "Geçen gün için özür dilerim." "Eminim öylesindir," diye ısııyorum.

"Öyleyim. Oraya kavga etmeye gitmedim."

Gözlerimi kısarak ona doğru dönüyorum. "Gerçekten mi? Bu yüzden mi Christopher'la bir tane başlattın?"

Hakkımızdaki yalanları kusuyor."

Gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyor. "Adam beni de en az benim onu kızdırdığım kadar kızdırıyor. Soğukkanlılığımı kaybettim, tamam mı? Özür dilerim."

"Christopher'a bir özür borçlusun, bana değil." Homurdanıyor. "Bu asla olmayacak."

"O zaman sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

Ses tonunu yumuşatarak yaklaşıyor. "Hadi ama Alissa. Her zaman birbirimizin boğazına sarılmış değiliz. Takılıp konuşabildiğimiz zamanlar da oldu."

Vücudunda düzgün bir kemik olabileceğini düşündüğüm birkaç zaman oldu. Bunlar çok azdı ve

sarhoş olduğu ve beni öpmeye çalıştığı gece sona erdi.

"Dinle. Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama annen seni özlüyor. Ağlamayı kesmedi. Gerçekten gelip onu görmelisin."

"Hayır. Bunu kendi başına açtı ve eğer benimle herhangi bir ilişki kurmak istiyorsa,

özür dilemeli ve benim seçimlerime saygı duymalı, özellikle de Christopher söz konusu olduğunda."

"Ya onun hakkında haklıysa?" diye soruyor. "Kabul etmelisin ki sen kaçırılıp neredeyse öldürülmek üzereyken birdenbire ortaya çıkması biraz tesadüfi."

Gözlerim inanamayarak açılıyor. "Babam onu arayıp buldu Ryan. Ondan benim için kendi hayatını tehlikeye atmasını istedi. O da bunu yaptı."

"Ne kadar uygun."

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Unut gitsin. İşte bu yüzden seni hiç ciddiye almıyorum." "Ciddiyim, Lis."

"Ben de öyle," diye çıktım. "Daha iyisini bilmesem bile, neden ikimizin de hayatını böyle riske atсын ki?"

"Yatağına geri dönmek için!"

"Orada her zaman hoş karşılanırdı," diye itiraf ediyorum utanmadan. "Kalbim başından beri ondaydı Ryan, onu tekrar kazanmak için hile yapmasına gerek yok."

Bu itiraf onu daha da çileden çıkarmışa benziyor.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor babam, yanıma gelerek. "Her şey yolunda. Ryan ve ben sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyorduk," diye açıklıyorum.

Ryan "ın çenesi öfkeyle kasılıyor. "Ne dediğimi bir düşün." Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor ve babamla beni gergin bir sessizlik içinde bırakıyor.

"Bu da neydi şimdi?"

"Annem beni görmek istiyor. Görünüşe göre ağlamayı kesmemiş," diyorum ona, içimi kaplayan suçluluk duygusundan nefret ederek.

"Belki de yapmalısın."

Başımı salladım. "Hazır değilim baba. Önce Christopher'a bir özür borçlu."

"Haklısın. Var."

Yorgun bir iç çekişle, bileziği bana uzatırken biraz rahatsız görünen satıcıya dönüyorum. Ryan'la tartışmama tanık olduğu için utaniyorum ama bileziğin üzerindeki yazıya baktığımda bu his kayboluyor.

Nefesim kesiliyor, elimde tuttuğumdan başka hiçbir şey umurumda değil. Kesinlikle mükemmel ve onu Christopher'ın üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Adama teşekkür edip parasını ödedikten sonra babamı arabasına kadar takip ediyorum.

Faith's School of Music'e giderken düşüncelerim anneme kayıyor ve beraberinde getirdiği duygulardan nefret ediyorum. Öfke, kızgınlık, ama en çok da özlem. Keşke bir anne ve kızın sahip olması gereken türden bir ilişkimiz olabilseydi. Kahkaha, sevgi ve nezaketle dolu. Ama Christopher'a ya da bana saygı duymadığı sürece bu asla olmayacak. Bu tür bir sevgiyi gösterebileceğinden bile emin değilim.

Okula vardığımızda babama yanağından bir öpücükle hoşça kal dedikten sonra ön kapıdan içeri giriyorum, içeri girdiğim anda yüreğim hafifliyor. Önce Faith'in sınıfının önünden geçiyorum, ona hızlıca bir el sallıyorum ve koridorun sonunda Christopher'ın olacağını söylediği odaya doğru ilerliyorum.

Ben yaklaşırken alkışlar ve tepinmeler havayı dolduruyor, Queen'in "We Will Rock You" şarkısının ritmi ayaklarımın altındaki zemini titretiyor.

Açık kapıda duraklıyorum ve Christopher'ın kulaklığını takıp ağzına küçük bir mikrofon

dayadığını görünce gülümsüyorum. Elleriyle her bir çocuk grubuna kendi rollerini öğretirken sert sözler dökülüyor ağzından. Bazıları geri vokal yapıyor, diğerleri ise elleri ve ayaklarıyla ritmi tutuyor.

Sonunda, genç bir kızın öne çıkmasını işaret ediyor ve ardından davulun başındaki çocuğa doğru ilerleyerek bileklerinden tutuyor.

"Sıradaki!" diye bağıyor.

Ritim değişiyor ve "Another One Bites the Dust" şarkısı başlıyor. Christopher oğlanın davul çalmasına yardım ediyor ve genç kız şarkı söylerken ondan bir gülümseme alıyor. Sevimli, küstah bir şey, kalçaları sallanırken ön ve merkezde olmanın tadını çıkarıyor.

Varlığını hisseden Christopher'ın gözleri benimkilere kayıyor, bu bağlantı kalbimin göğsümde takla atmasına neden oluyor.

Her seferinde.

Dikkatini davulun başındaki çocuğa vermeden önce seksi sırtıtlarından biriyle beni şerefendiriyor.

Yarı yolda durduklarında, alkışlamaya başladım.

Tüm gözler bana çevrildi, çocukların yüzleri şaşkınlıkla kavrandı.

"Buraya gel." Christopher içeri girmem için işaret ediyor, yanına geldiğimde kolu belime dolanıyor. "Çocuklar, sizi arkadaşım Alissa ile tanıştırmak istiyorum."

"Merhaba." El sallıyorum, biraz utangaç hissediyorum. "Siz harikasınız."

"Teşekkür ederim." Christopher'la birlikte şarkı söyleyen küçük kız eğiliyor.

"Bu Latisha," diyerek bizi resmen tanııştırıyor.

"L ile" diye ekliyor.

"Memnun oldum, Latisha."

"Ben de."

"En sonda Arnie var." Christopher kalın gözlüklü ve kıvrıcık kahverengi saçlı sevimli bir çocuğu işaret ediyor.

Ona gülümsedim. "Merhaba."

Çocuk gözlüğünü çıkarıp camlarını gömleğine sürttükten sonra tekrar takıyor ve gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. Sonunda konuşmadan önce büyük bir yudum alıyor. "Dostum, çok güzelsin."

"Teşekkür ederim. Siz de oldukça yakışıklısiniz."

İltifat karşısında yanakları kızarır.

Christopher homurdanıyor. "Geri çekil, evlat. O benim." Kıkırdamalar odayı doldurdu, benimki de dahil.

"Kız arkadaşın olmadığını söylemiştin hani?" diye araya giriyor bir kız, biraz suçlayıcı bir sesle.

"O daha önceydi." Bana doğru gönderdiği bakış, kalbimin göğsümde çırpınmasına neden oluyor.

"Annem gerçekten hayal kırıklığına uğrayacak."

Christopher boğazını temizliyor. "Bu Katy," diyerek yanımdaki genç kıızı tanıtıyor. Ona bir gülümseme ve el sallıyorum, o da bana karşılık veriyor.

"Onun yanında Trinny var."

"Merhaba Alissa," diye coşkulu bir nefesle beni selamlıyor. Üzerinde durduğu banktan atlayarak bana doğru yürüyor, pembe tulumlar giymiş sevimli haliyle kalbimi ısıtıyor. "Elbisene bayıldım."

"Teşekkür ederim, ben de kıyafetinizi beğendim."

Bu iltifat karşısında yüzü aydınlanıyor. "Teşekkürler, büyükannem benim için aldı ama bazen

tuvalete gitmek için tokaları açmakta zorlanıyorum" diye beni bilgilendiriyor.

"Evet, yaklaşık otuz dakika önce bu sorunu yaşadık," diye homurdanıyor Christopher. "Neyse ki Faith koridorun sonunda."

Ne kadar paniklemiş olabileceğini hayal ederek kıkırdamamı bastırıyorum.

Tanıtımlar davulun başına oturan genç çocukla sona erer. Küçük parmaklarının arasında bageti çevirirken başı öne eğiktir.

"Selam, Rafe. Davulda harika bir iş çıkardın."

"Teşekkürler," diye mırıldandı utangaçça.

"Karışım hakkında ne düşünüyorsunuz?" Christopher sınıfa soruyor. "Bu bizim performansımız olmalı mı?"

Latisha başını sallayarak

"Anladım," diyor. Diğerleri de aynı

fikirde olduklarını belirtiyor.

"Güzel, o zaman anlaştık. Her birinize birer CD hazırladım." Bir yığın diskin bulunduğu masayı işaret ediyor. "Bir tanesini eve götürmenizi ve mümkün olduğunca çok dinlemenizi istiyorum."

Ebeveynler çocuklarını almak için geldikçe kapıda küçük bir kalabalık toplanmaya başlar.

"Haftaya görüşürüz çocuklar." Christopher onları kovduktan sonra Rafe ile konuşmaya gitti. O bunu yaparken ben de CD'leri dağıtmaya yardım ediyor, her çocuğun bir tane aldığından emin oluyorum.

Trinny onunkini alıyor ve küçük kollarını belime doluyor. "Hoşça kalın, Bayan Alissa. Umarım sizi tekrar görürüz."

"Ben de," diyorum ona, ciddi bir şekilde.

Tüm sevimliliğini de yanına alarak kapıda bekleyen annesinin yanına koşar.

Son öğrenci de ayrıldıktan sonra dönüyorum ve Christopher'ın beni izlediğini görüyorum, gözleri durduğum yerde beni yutuyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kollarına çekerken adımları amaca yönelik. Sert vücudunu bedenimde hissettiğimde boğazım kurumaya başlıyor.

"Babanla iyi vakit geçirdin mi?" diye sorar.

"Geçirdim ama seni özledim."

"Ben de bebeğim." Onun bu itirafı zıplayan kalbime harika şeyler yapıyor.

"Öğrencilerine bayılıyorum. Onlarla harikalar yaratıyorsun."

İltifat karşısında homurdanıyor. "İlk birkaç dersi görmeliydin. Tam bir felaketti."

"Senden hoşlanıyor gibiler. Görünüşe göre Katy'nin annesi de öyle," diye ekliyorum, daha önceki yorumunu düşünerek.

Kaşlarını çatıyor. "Kıskandın mı?"

"Kıskanmalı mıyım?"

Gözleri kararıyor, bakışları acımasız. "Bundan daha iyisini biliyorsun, Alissa. Kimse seninle kıyaslanamaz.

Hiçbir zaman olmadılar ve olmayacaklar."

Duymayı umduğum cevap buydu. Gülümseyerek ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Beni ayaklarımdan kaldırıp sert bedenine hapsedtikten sonra dizlerimi titreten bir öpücükle ağzımı çalmadan önce göğsünden bir hırıltı yükseliyor. Bir eli eteğimin altından kayıyor ve dantel bir tangayla çok az örtülmüş olan arkamı kavıyor.

"Trinny haklıydı," diye inliyor. "Bu çok güzel bir elbise."

"Onaylamana sevindim. Bunu sadece senin için giydim," diye itiraf ediyorum nefes nefese,

dudaklarını boynumun sütununda gezdirirken başımı yana eğiyorum.

Bir boğaz temizleme sesi bizi anımızdan koparıyor. "Tak, tak."

Christopher beni kapıdan çeviriyor ve elini çekiyor. "Cooper," diye selamladı.

beni ayağa kaldırdı.

Isı yanaklarımı istila ediyor ve çıplak kıkırmı görmemesi için dua ediyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim. Cade sizi burada bulabileceğimi söyledi."

"Bana bir şey bulduğunu söyle," diyor Christopher.

Cooper başını sallıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "İnceleme sonuçları geldi ve ilk şüphelerimiz doğruymuş. Araçla oynanmış."

Midem bulanıyor, korku boğazımı tırmalıyor. "Kim?"

Christopher soruyu ısırarak söylüyor.

"Adli tıp hâlâ kanıtları inceliyor ama ellerinde bize yardımcı olabilecek bir şeyler var gibi görünüyor. Birkaç gün içinde daha fazla bilgi sahibi oluruz."

Bunu bana kimin yapmış olabileceği aklımı kurcalıyor.

"Bu arada dikkatli olmanı istiyorum," diyor Cooper, gözlerini bana dikmiş. "Her zaman yanında birinin olduğundan emin ol."

"Merak etme. Benim yanımdan ayrılmayacak," diye güvence veriyor Christopher.

"Tahmin etmiştim ama emin olmak istedim. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez sizinle temasa geçeceğim." "Teşekkür ederim Cooper," diye fısıldıyorum, sesimi bulmakta zorlanıyorum.

Başını sallayarak kapıdan çıktı ve Christopher ile beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Elim midemdeki bulantıya gidiyor, titrek bir nefes dudaklarımı aralıyor.

"Hey, bana bak," diye usulca emrediyor Christopher, yüzümü ona doğru eğerek. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor. "Hayır, değilim. Bunun hepinizin beklediği bir şey olduğunu biliyorum ama yanıldığınızdan emindim. İncelemenin bir arıza ya da... bir şey göstereceğinden."

Beni kollarının arasına aldı, yakınımdaya tuttu. "Her şey yoluna girecek."

"Sadece anlamıyorum. Nasıl olur da biri beni öldürmek isteyecek kadar benden nefret edebilir? Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğim. Söz veriyorum, kimse sana zarar vermeyecek, Alissa." Sesindeki inanç, dehşete düşmüş kalbime küçük bir teselli getiriyor.

BÖLÜM 19

Christopher

O akşamın ilerleyen saatlerinde ana eve girerken elim Alissa'nınkiyle birleşiyor, Faith'in ev yemeklerinin kokusu midemi açlıkla sıkıştırıyor.

"Hadi dostum. İğneleyin onu. Neyi bekliyor?"

Alissa'yı arkamdan çekerek Ruthie'nin hayal kırıklığı sesini takip ediyorum ve Cade ile onu kanepede buluyorum. Kız kardeşim televizyonda izledikleri kavgaya bağırırken onun kucağına oturuyor.

"Hey." Cade başını sallayarak bizi selamlıyor. "Hey."

Kız kardeşim onun kucağından iniyor, gözlerini televizyondan ayırmadan yanıma gelip bana kısa bir sarılıyor. Alissa'ya doğru ilerlemeden önce "Merhaba," diyor. Kollarını ona da doluyor ama yine göz teması kurmuyor. Tekrar Cade'in kucağına otururken dikkati dövüşe odaklanmış durumda. "Koca Adam, kök biramı uzatır mısın?"

Cade sırtarak ona kutuyu uzatır ve sırtını ona yaslarken bir kolunu omuzlarına atar.

Homurdanarak Alissa'nın elini çekiyorum ve onu odadan dışarı çıkarıyorum, kahkahaları bizi takip ediyor. "Anladığım kadarıyla EFC izlemeyi seviyor?"

"Evet, Slade spor salonunda çalışmaya başlayınca o da bu işe girdi," diye açıklıyorum, elinden gelse spor salonunda nasıl yaşayacağını düşünerek.

Mutfığa girdiğimizde Faith'i tezgahın başında akşam yemeğini hazırlarken buluyoruz. Mia onun yanında bir taburenin üzerinde, ceplerinde süslü mücevherler olan bir çift jean şort ve ona aldığım şapka ile pembe kovboy çizimleri giyiyor.

Girişimizi hisseden Faith omzunun üzerinden bakıp bize gülümsüyor. "Hey, çocuklar."

"Kistipher!" Mia ciyaklıyor, iri kahverengi gözleri heyecanla parlıyor. Tabureden atlıyor ve benim için ücret alıyor.

Eğilip onu kollarımın arasına aldım. "Hey, evlat. Şapkan güzelmiş," diyorum şapkanın kenarına hafifçe vurarak. "Sağ ol, en sevdiğim berber benim için aldı."

"Ben senin tek kardeşimim," diye hatırlatıyorum ona kuru bir sesle.

"Sen hâlâ en iyisisin." Minik kolları Alissa'ya uzanmadan önce içimi sıkıyor. "Hey, küçük hanım." Alissa gülümsüyor, onu mutlulukla kabul ediyor.

"Gelip odamı görmek ister misin? Babam bana içinde ahır, samanlık ve atlar olan kocaman bir bebek evi aldı."

"Çok isterim. Annene bir sorayım, bakalım yemek için yardıma ihtiyacı var mı?"

"Teşekkürler ama sen devam et," der Faith ona. "Neredeyse bitirdim. Birazdan yemek yiyeceğiz."

Alissa gülümsemesini bana doğru çeviriyor, Cooper'ın ziyaretinden duyduğu üzüntü azalıyor.

"Geri döneceğiz."

Mutfaktan çıktıklarında Faith yine omzunun üzerinden bana bakıyor. "Buraya gel lütfen, böylece seni düzgün bir şekilde karşılayabilirim. Şu anda ellerim dolu," diyor ve ellerinin bir

kâsenin içinde sıkışıp kaldığı yeri başıyla işaret ediyor.

Yanına gidip, ondan bir öpücük almak yerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Bu bana minnettar bir gülümseme kazandırdı.

"İyi görünüyorsun," diye gözlemliyor. "Görünüşe göre gerçekten de biraz uyuyorsun."

Çünkü her fırsatta Alissa'ya gömülerek kendimi tüketiyorum. Yine de bunu söylemekten kaçınıyorum ve ona yarım yamalak bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Son zamanlarda uyumak biraz daha kolay oldu."

Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor ama neyse ki aklından geçenleri dile getirmiyor ve başka bir konuya geçiyor. "Bugün ders nasıldı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tezgâha yaslanıyorum. "Fena değil. Sonunda fuar için şarkımızı seçtik."

"Bu harika. Neye karar verdin?"

"Queen'in en iyi şarkılarının bir karışımı."

Başıyla onaylıyor. "Güzel, beğendim."

"Eğer enstrümanlardan herhangi birini yakalayamazlarsa kendi ritmimizi yaratmanın yeterince kolay olacağını düşündüm."

"A cappella. Akıllıca bir düşünce."

"Bir iki kez akıllıca kararlar verdiğim olmuştur."

Yanıt onu bir kıkırdamaya sürüklüyor ama bu kıkırdama çabucak hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Cade bana Cooper'ın ziyaretinden bahsetti. Alissa nasıl?"

"Olabilirdi kadar iyi sanırım. Daha önce oldukça sarsılmıştı."

"Onu suçlamıyorum. Ben de olsam suçlardım. Birinin bunu ona neden yaptığını anlayamıyorum." "Ben de ama kim yaptıysa cezasını çekecek."

Elleri görevlerini bıraktı, yeşil gözleri endişeyle karardı. "Yasal yol, değil mi?"

"Sanırım bu polislerin onu önce yakalayıp yakalamamasına bağlı."

"Christopher..." Uyarısı yumuşaktır ama ince değildir.

"Dinle, ben bela aramıyorum ama onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım."

İç çekerek gergin omuzlarını gevşetir. "Bunu anlıyorum. Senden daha azını asla beklemezdim. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

İnkâr etme zahmetine girmiyorum çünkü o kızı on beş yaşından beri ne kadar sevdiğimi ve hayatımın sonuna kadar da seveceğimi herkesten daha iyi biliyor.

"Sadece dikkatli olun. İkiniz için de korkuyorum. Eğer size bir şey olursa asla hayatta kalamam." Sözleri boğuk bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Onu bu kadar üzgün görmekten nefret ederek tezgâhtan itiyor ve kolumu omuzlarına doluyorum. "Hadi ama. Bana hiçbir şey olmayacak. Bundan çok daha tehlikeli durumlarda bulundum."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Sadece..." "Ne?" Sözünü

bitirdiğinde soruyorum.

Yüzünü yana çeviriyor, duygusal gözleri benimkilerle buluşuyor. "Dönüp dönmeyeceğini bilmeden gitmene izin vermek yeterince zordu. Bu ülkeye hizmet ettiğin için seninle gurur duyuyorum, bunu biliyorsun, ama artık geceleri uyanık yatmak zorunda olmadığım için de mutluyum, hala nefes alıp almadığını ve sana bir daha sarılıp sarılamayacağımı merak ediyorum."

İtiraf göğsümde bir yanık oluşturdu. Keşke Billy'nin ve benim zamanlarımız yer değiştirseydi

ölüme ne kadar yaklaştığımı bilseydi. En iyi arkadaşımın değil de benim ölmüş olmamı dileyerek kaç gece uyuyamadım. Ama şimdi, onun korkusuna tanık olurken, bunun ailemi ne kadar kötü etkileyeceğini anlıyorum.

"Sana minnettarım, Faith. Ruthie ve benim için yaptığın her şey için. Bunu sana yeterince söylemiyorum."

"Gerek yok," diyor gözyaşı lekeli yanağını çıplak omzuna silerek. "Ben de size minnettarım. Sizler olmasaydınız bu aile bu hale gelmezdi."

"Belki değil ama Cade'in gömlekleri her zaman kaybolmazdı."

Sözlerim umduğum gibi ondan bir kahkaha kopardı. "Doğru, ama içimde ondan daha çok hoşlandığına dair bir his var."

Homurdanarak bir adım geri çekiliyorum, bu hafif an için şükrediyorum. "Bahse girerim cüzdanında yoktur." "O kız her kuruşuna değer," diyor ve elini yüzünü yıkamak için lavaboya doğru ilerliyor.

Ellerini kurulaması için ona bir bulaşık bezi veriyorum.

"Teşekkürler. Alissa ve kız kardeşini almak istersen burada işim bitmek üzere."

Başımı sallayarak mutfaktan çıkıyorum ve Mia'nın odasına giden büyük merdivene yöneliyorum. Onların kısık sesleri beni kapının hemen dışında duraklatıyor.

"Büyük at Kai ve diğeri de Penny. Bu da bebek midillileri Lala." "Bu isme bayıldım.

Çok güzel bir midilli."

"Evet, sevimli bebekler yapıyorlar."

Alissa'nın kıkırdaması odaya yayılıyor ve tüm vücudumda bir sıcaklık yaratıyor. "Sen ve Kistipher'ın bebekleri olacak mı?"

Soru karşısında geriliyorum, Alissa'nın karnının bebeğimle şiştiğini düşününce göğsüm sıkışıyor. Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oluyor. "Neden sordun?"

"Şey, sen yine onun kız arkadaşı değil misin?"

"Eğer kastettiğin buysa, yine birlikte takılıyoruz."

"Kastettiğim bu değildi."

Kız kardeşimin dürüstlüğü karşısında kendimi kıkırdamaktan alıkoyuyorum.

"Ah." Alissa duraksıyor, boğazını temizliyor. "Şey, emin değilim." "Olmak istiyor musun?"

Cevabını beklerken içimde umut dalgalanıyor.

"Evet, seviyorum" diye yanıtlıyor. "Kardeşini her zaman sevdim."

"Annem bu şekilde bebek sahibi olunduğunu söylüyor. Birbirinizi severek," diye bilgilendiriyor Mia onu.

İçeri girmek için o anı seçtim ve onu başka bir şeye cevap vermek zorunda bırakmadım. "Yemek hazır."

İkisinin de kafası şaşkınlıkla yukarı kalktı. Alissa'nın gözleri benimkilerle kilitleniyor, anı yakalıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, az önce her şeyi duyduğumu bildiğinden hiç şüphem yok.

"Oh iyi. Açlıktan ölüyorum," diye duyuruyor Mia ayağa kalkarak.

"Git anneni gör ve elini yüzünü yıka. Hemen geliyoruz," diyorum ona, gözlerim önümdeki kızda kalarak.

"Tamam." Odayı saran gerginlikten habersiz, hızla uzaklaşıyor.

"Sanırım bütün bunları duydun," diye mırıldanıyor Alissa usulca, ayağa kalkarken. "Duydum."

"Ne söyleyeceğimden emin değildim. Bu yüzden sadece dürüst olmaya çalıştım."

Sesindeki belirsizlik beni ileri doğru itiyor. Tam önünde duruyorum, elim saten yanağına

gidiyor. "Sen her zaman benim oldun, Alissa. Aramızda kilometreler ve yıllar varken bile. Bundan asla şüphe etme."

Dudaklarındaki gülümseme beni kendine çekiyor. Bir kolumu beline dolayarak onu uzun bir öpücük için kendime çekiyorum ve kendi ihtiyacımla yarışan ihtiyacın tadına bakıyorum. Hava alma ihtiyacını hissedene kadar geri çekilmiyorum.

Yavaşça gözlerini açıyor, dudakları ayrılmış ve şişmiş. "Beni hayatımın sonuna kadar öpebileceğinden ve asla yetmeyeceğinden eminim."

Onun dürüstlüğü içimde milyonlarca duyguyu harekete geçiriyor. Keşke onu sonsuza dek yanımda tutmayı ne kadar çok istediğimi bilseydi. Aramızdaki şeyleri tekrar düzeltmek için ne kadar acı çektiğimi. Ne yaptığımı bilseydi hala böyle hisseder miydi?

"Şu anda çok şey yaşadığımı biliyorum," diyor iç savaşımı hissederek. "Hakkında hiçbir şey bilmediğim şeyler, ama umarım burada olduğumu biliyordur. Senin için her zaman buradayım Christopher."

Keşke ona her şeyi anlatabilsem, gerçeği söyleyebilsem ve sevgisine layık olduğuma söz verebilsem ama işin aslı, değilim. Yaptıklarımın sonrasından değil.

Bunun üzerinde durup anı mahvetmektense, başına bir öpücük konduruyorum ve kolumu omuzlarına doluyorum. "Hadi bebeğim. Yemeğimizi yiyelim de eve gidelim."

*

Arazi boyunca evime doğru yürürken akşam ılık, çekirgeler sürekli sesleriyle yaz gecesini dolduruyor. Onu sırtımda eve taşırken Alissa'nın kolları boynuma doluyor ve dizleri kalçalarımın sarılıyor. Ben verandanın merdivenlerinden inerken atladı, her zaman yaptığı bir şeydi bu. Kulağımda çınlayan sakızına kadar geçmişten bir esinti.

"Bu akşam ailenle yemek yediğimiz için mutluyum," diyor yumuşak bir sesle. "Onlarla takılmayı her zaman sevmişimdir ve bu da kafamı dağıtmama yardımcı oldu."

Ben de iyi vakit geçirdim. Onu tekrar ailemle birlikte bu kadar rahat görmek, gülmek ve uyum sağlamak... bana doğru-normal hissettirdi. Uzun zamandır sahip olmadığım bir şey. Faith için de çok anlamlı olduğunu söyleyebilirim. O her zaman ailesine düşkün olmuştur ve Alissa da uzun zamandır bizim bir parçamızdı.

Her zaman öyle olacak.

Gözümün ucuyla bir şey görüyorum. Başımı yana çevirdiğimde, bana doğru üflediği devasa pembe baloncukla yüz yüze geliyorum. Baloncucu önümde sallayarak benimle alay ediyor.

Sırıtarak öne eğildim ve ısırıldım, dişlerimle patlattım.

Saldırıdan kaçmaya çalışırken kaha kaha çığlığı boğuluyor ama yeterince hızlı değil. "Ah, dostum. Eskiden çok daha hızlıydım" diye kıkırdıyor ve yüzündeki pembe yapışkanlığı temizliyor.

Homurdanıyorum. O zaman da hızlı değildi.

"Tamam, soru. Yalan söylemek yok. O zamana kıyasla şimdi ne kadar daha ağır hissediyorum?" diye soruyor, sesinde yoğun bir eğlence var.

"Seni taşımak hiçbir zaman zor olmadı, sıksa kollarım bunu yaparken bile."

Kıkırdarak yüzünü yana çeviriyor ve dudaklarını çenemde gezdiriyor. "O kolları sevdim... ve elleri." Sözlerini kulak mememe keskin bir ısırık atarak takip ediyor.

"Dikkatli ol, Alissa. Şu anda kontrolüm zayıf," diye uyarıyorum, sesim kısıtlamayla gergin.

"Bu düşünceni unutma Walker. Önce, eve döndüğümüzde açman için sana bir hediyem var."

"Güzel. Senin için de bir tane var."

Bu yanıt onun gülmesine neden oluyor. "İçimde seninkinin benimkinden farklı olduğuna dair bir his var," diyor sesi yumuşayarak. "Bugün babamla birlikteyken senin için bir şey aldım."

"Neden?" Homurdanıyorum, yine de göğsümden hissettiğim kaymayı inkar edemiyorum.

"Çünkü senin için mükemmel," diye fısıldıyor, dudakları gözümün kenarına nazik bir öpücük konduruyor. "Umarım seversin."

"Bu kesin, Lis. Senden gelen her şeye bayılıyorum."

Alnını benimkinin yan tarafına yaslıyor, ben verandamın basamaklarını tırmanırken kollarıyla beni daha sıkı sarıyor. Eve girdiğimiz anda sırtımdan aşağı kayıyor ve elimi tutuyor. "Benimle gel."

Beni koridorun sonuna götürürken gözlerim kıkına kayıyor, sikim bu manzara karşısında sertleşiyor.

Odama girdiğimde komodinden çantasını aldı ve bana döndü. "Gözlerini kapat ve elini uzat."

Duvara yaslanıp merakımı uyandıran sorusunu yerine getiriyorum.

Avucumun içine bir şey yerleştirirken narin parmakları benimkilere dokunuyor. "Tamam, şimdi."

İçine gitar telleri işlenmiş kalın siyah deri bileziği açıyorum. Ortasında bir gitar penası ve üzerinde şu sözler yazılı.

Müzik ruhun sesidir.

"Bakalım uyacak mı?" Bileziği alıp bileğime takıyor. "Mükemmel."

Nutkum tutuldu, hissettiklerimi anlatacak doğru kelimeleri bulamıyorum. Faith'in on altıncı yaş günümde bana aldığı bateri setinin yanında, bu bana verilen en güzel hediye.

"Beğendin mi?"

Sıkışık göğsümden ağır bir nefes çıkıyor. "Evet, Lis, bayıldım." Uzanıp bir elimi saçlarının altından geçirerek ince boynunun yan tarafını kavriyorum. Ağzım sertçe iniyor, karanlık varlığımın her saniyesinde arzuladığım şeyi alıyor.

İnleyerek gömleğimin altından tutup karnıma doğru sürüklüyor. Geriye yaslanıp başımın üzerinden almasına yardım ediyorum. Ben de aynısını ona yapamadan, önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Kanım hararetle tutuşuyor, ilkel bir açlık su yüzüne çıkıyor. Kemerimin tokasıyla uğraşırken ve kot pantolonumun düğmelerini açarken bakışları benimkileri tutuyor. Parmaklarını sertleşmiş sikime doladığı anda kendimi kaybediyorum, başım zevkle dönüyor.

Bir tıslamayla yumruğuna pompalıyorum, elini beceriyorum. Pembe dili dışarı fırlıyor, şişmiş ucu yalıyor. *Alay ediyor.*

Aşağı uzanıp çenesinin altından tutarak onu açmaya zorluyorum. "Ağına sok."

Emir üzerine gözleri fırladı. Çekingen bir şekilde eğiliyor ve o güzel dudaklarını sikimin etrafına sararak beni ağzının sıcaklığına emiyor.

İçimdeki canavar yükselirken göğsümden bir hırıltı kopuyor.

Dilini hassas başın etrafında döndürerek beni dipten uca emiyor. "İşte böyle, bebeğim. Aynen böyle."

Kelimeler onun çabasını yeniler, aç ağzı açgözlüdür.

"Hatırlıyorsun, değil mi Lis? Sikimin emilmesini nasıl sevdiğimi?"

Şaftımın etrafında tepkisini mırıldanıyor, damarlarıma ateş saçıyor.

İpeksi saç tellerini yumruğumun etrafına sarıyorum ve ileri doğru iterek kendimi boğazının

derinliklerine gönderiyorum. O

Ağzını gevşetiyor, tüm kontrolü bana bırakıyor, ama yanakları çukurda kalıyor, yaptığım her hamleyi kavırıyor.

"Şu anda sikim ağzını sikerken çok güzel görünüyorsun."

İnleyerek dizlerinin üzerinde kayıyor, eli kendine dokunmak için elbisesinin altına uzanıyor.

Gözleri coşkuyla kapanıyor, neredeyse elimde kalan küçük kontrolü de parçalıyor.

Bir şekilde kendimi geri çekecek gücü buluyorum. "Ayağa kalk."

Kızarmış yanakları ve şişmiş dudaklarıyla ayağa kalkmaya

çalışıyor. "Arkanı dön."

Hiç tereddüt etmeden emri yerine getiriyor.

Elimi karnına koyup birkaç adım ilerledikten sonra yatağın ucunda durduğumda göğsüm sırtına çarpıyor. Elbisesinin askılarını kollarından aşağı kaydırırken omuzları hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor, kumaş ayaklarının dibinde birikiyor.

Dolgun göğüslerinin ağırlığı ellerimi cömertçe dolduruyor, sert meme uçları avuçlarıma sürtünüyor. İnleyerek bir kolunu boynuma doluyor ve dokunuşuma doğru daha da eğiliyor.

"Göğüslerine yaptığım şeyleri hatırlıyor musun, Alissa? Ağzına sokmadan önce onları becerdiğimde ne kadar ateşlenirdin? Sonra her yerlerine boşalırdım."

"Tanrım, Christopher." Bana doğru geri iterken ismim seksi bir iniltiye dönüşüyor.

Sırıtarak şakağına bir öpücük konduruyorum ve bir elimi düz karnına götürüp parmaklarımı ıslak külotunun içine sokuyorum.

Sırılsıklam.

Dudaklarından sert bir çığlık dökülüyor, klitorisini okşadığımda

dizleri bükülüyor. "Amin ağrıyor mu bebeğim?"

"Çok fazla," diye inliyor.

"Yatağa sürün."

Söylediğimi yapmadan önce kulağındaki nefesimden ürperiyor.

Bir tanga giydiğini ve çıplak kıcını bana doğru kaldırdığını gördüğümde, bu beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor. Hırlayarak kalçalarını kavradım ve onu yerinde tuttum.

Kıpırdamadan duruyor, bir sonraki hamlemi beklerken nefesi hızlanıyor.

"En iyi kalçaya sahipsin ve hepsi benim." Elim hafif bir tokat atmadan önce çıplak bir kürenin üzerinde kayıyor.

Daha fazlasını istemek için geri iterken nefesi odaya nüfuz

ediyor. "Şaplak yemek ister misin, bebeğim?"

"Evet."

Bir tane daha atıyorum, elim yankılanan bir şaplakla yere iniyor.

Aldığı zevkin sesi damarlarımda dolaşıyor, kusursuz teninin pembeleşmesini izlerken sikim ağrıyor.

Elim bacaklarının arasına dalıyor ve parmaklarımı ıslak saten boyunca kıcının yarığına kadar takip ederek oradaki kumaş parçasında duruyorum. "Bunu istiyorum," diyorum ona, sesim sert. "Henüz sana sahip olmadığım tek yer burası ve benim tarafımdan dokunulmamış hiçbir parçanı istemiyorum."

Onun cevabı ateşli bir inilti.

"Bu bir evet mi, Alissa?" Güvenceye ihtiyaç duyarak

soruyorum. "Evet. Her parçam senin. Her zaman

öyleydi."

Kelimeler sadece açlığını bastırmakla kalmıyor, aynı zamanda ona karşı duyduğum pişmanlığı da yatıştırıyor.

Komodinine doğru yürüyüp kayganlaştırıcı şişesini alıyorum ve arkasına geçiyorum. Kot pantolonumdan kurtulmayı bitirip kalçalarındaki ipek parçasını yırttığımda içimdeki beklenti daha da artıyor.

Vücudunu bir ürperti sarıyor, kıcı kalkıyor, ona umutsuzca vermek istediğim şey için yalvarıyor.

Şişeyi açıp sıkıyorum ve arka tarafına bolca damlatıyorum. Parmaklarım yukarıdan aşağıya, amına doğru kayıyor.

Bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olan noktaya doğru ilerlerken en seksi sesler ondan kaçıyor.

"Bunu yavaştan alacağız bebeğim," diyorum ona, parmağımla sıkı bariyere girerken. "Aman Tanrım!" Nefesi kesiliyor, havayı keskin bir ihtiyaçla dolduruyor.

"Rahatla." Üzerinde çalışıyorum, her vuruş onu daha fazlası için hazırlıyor.

İnleyerek, parmağım boyunca geri itiyor, horozumun yerinde olmak için ağrmasına neden oluyor. "Biraz daha?"

"Evet."

Şaftımı okşuyorum, sadece ucuyla sıkı deliğini ihlal etmeden önce güzel ve kaygan hale getiriyorum. Haykırıyor, vücudu geriliyor.

"Sakin ol, bebeğim. Tuttum seni." Kalçasına uzanıp klitorisine masaj yapıyorum.

Yüzü yatağa düşüyor, beni daha fazla kabul ederken örtüler iniltilerini bastırıyor. "İyi kız. Al beni, Alissa. Yanmayı hisset, bebeğim."

Elim yumuşak sırtında kayıyor, onu kolaylıkla ikna ediyor. Tamamen gömüldüğümde, ona alışması için zaman verirken başım zevkle dönüyor.

"Lanet olsun, mükemmelsin," diye homurdandım.

"Böyle çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor, onu duyabilmem için yüzünü kaldırarak.

"Sen de öyle bebeğim." Kalçalarını kavrayarak yavaş ve istikrarlı bir şekilde, her biri bir öncekinden daha derine doğru ittim. "Oh Tanrım!"

"İyi misin, Lis?"

"Çok iyi. Bana biraz daha ver."

Hırlayarak ileri atılıyorum, daha sert ve daha hızlı, kalçalarım kıcının esnek etine çarpıyor.

"Evet!" Çarşafı pençeliyor, zevk çılgınlıkları kanımı yakıyor.

"Benim pis kızım," diye inliyorum. "Sikimin kıcının derinliklerinde olmasını seviyorsun, değil mi bebeğim?" "Hem de çok. Durma."

"Asla. Asla durmayacağım Alissa, çünkü sen benimsin. Her parçan bana ait."

"Evet. Her zaman."

Aynen öyle!

"Klitorisini okşa, bebeğim. Ben kıcını sikerken sen de aınla oynla."

İnleyerek bacaklarının arasına uzanırken sikim acımasızlığını koruyor.

"Boşalacağım." Uyarı dudaklarını zorluyor.

"Yap bebeğim. Benim için çılgılık at." Kıcına bir şaplak daha indiriyorum ve bu ona ihtiyacı olan itici gücü veriyor.

Kenardan fırlıyor, ismim odanın içinde yırtılıyor ve duvarlardan sekerek içimin en derin kısmını dolduruyor.

Ben de onunla birlikte, ikimizin de aradığı özgürlüğe balıklama dalıyorum, çünkü bizim dünyamızda, biz

hep birlikte bitirirler.

Nefes almak için mücadele ederken terden sıırıslıklam olmuş tenlerimiz birbirine karışıyor. "İyi misin?" Çok ileri gitmediğime dua ederek soruyorum.

Vücudu altımda kıvrılıyor, güzel yüzüyle beni şereflendiriyor. "Ben iyiden daha iyiyim."

Alnımı onunkine yasladığımda göğsüm rahatlıyor. "Güzel. Seni bu şekilde incitirsem asla kendimle yaşayamam."

"Beni asla böyle incitemezsin, Christopher. Sende öyle bir şey yok."

Neler yapabileceğimi bir bilse bana bir daha asla aynı gözle bakmazdı. Bu acı verici düşünceyi bir kenara iterek onu kollarıma aldım. "Hadi bebeğim. Duş alalım."

Sıcak suyun altında ıslanmak için zaman ayırıyoruz. Sabunlu elleri taşıdığım her yaranın üzerinden geçiyor, eski ve yeni, keder gözlerine çarpıyor.

Kaburgalarım dövmeye yaptırmamın nedenlerinden biri de babamın sabunumun içine sakladığı jiletlerin üzerimde bıraktığı sivri izleri kapatmaktı, hasta herif acı çektirmeyi çok severdi.

Alissa onları ne zaman görse canı yanıyordu. Ben de kendimden çok onun iyiliği için üstlerini örttüm. "Sende daha fazla olmasından nefret ediyorum," diye boğuk bir sesle konuştu.

Keşke bilseydi... Şu anda gördüğü yaralar, benim lekelenmiş ruhumu lekeleyenlerin yanında hiçbir şey.

Onu rahatlatmak için yakınımaya çekiyorum ve dudaklarıyla her yarayı seviyor, onları zamanın iyileştirebileceğinden daha fazla iyileştiriyor.

Su soğumaya başladığında, işimizi bitirip kurulanıyoruz. Dakikalar sonra yatağa dönüyoruz. Başını göğsüme yasladığında odayı rahat bir sessizlik dolduruyor.

"İlk seviştiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor usulca. "Evet. Hayatımın en güzel on saniyesiydi."

Kahkahası havayı delip geçiyor ve benimkini körüklüyor. Yüzüstü dönüyor ve yumruğuyla çenesini göğsüme dayıyor. "Çok güzeldi."

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Benden daha çok şey biliyordun." Kahkahası güzel bir gülümsemeye dönüşüyor, sesi yumuşuyor. "Çok gençtik."

"Ama aşkımız güçlüydü," diyorum şarkımın sözlerini bitirirken.

Elini uzatıp dudaklarıma dokunuyor. "Kesinlikle öyleydi."

Sözcük, kolay bir anı ihlal ediyordu.

"Sana duymaktan hoşlanmayacağın bir şey söylemek zorundayım," diye gergin bir şekilde başlıyor. Midem bulanıyor, bu sestten hiç hoşlanmıyorum. "Ne?"

"Ryan bugün ben babamla oradayken limandaydı." Kaslarım gerildi. "Ne yaptı?"

Eğer ona dokunduysa, onu öldürürüm.

"Bir şey yok," diye aceleyle beni temin etmeye çalışıyor. "Sadece geçen gün olanlar için özür diledi."

Bahse girerim yapmıştır ve eminim bunu lanet bir kucaklaşmayla yapmıştır. Düşüncesi bile bedenimi öfkeyle sarıyor.

"Sonra ona özür dilemesi gerekenin ben olmadığımı söyledim. Eğer gerçekten üzgün olsaydı

bunu sana söylerdi."

Özür dilemesini istemiyorum. Sadece ortadan kaybolmasını istiyorum.

"Annemin beni özlediğini de söyledi," diye devam ediyor, sesine bir parça hüzün karışıyor.

"Dedi ki

Ağlıyormuş ve beni görmek istiyormuş." "Peki sen ne istiyorsun?"

İnce bir omzunu kaldırıyor. "Bunun anlamsız olduğunu hissediyorum. Hayatım boyunca her anne ve kızın sahip olması gereken o özel ilişkiyi istedim ama onun bunu yapabileceğini sanmıyorum. Hele ki benim kararlarım saygı duymuyorsa."

"Belki de ona bir şans daha vermelisin," diyorum, annesinin değil sadece onun iyiliğı için.

"Sana bir şey sormam gerekiyor ve bana doğruyu söylemeni istiyorum. Ne olursa olsun, tamam mı?"

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım, Alissa."

Bana bakıyor, bakışlarında savaşı bir şey var. "Yıllar önce birlikteyken, ben yokken annem sana bir şeyler yaptı mı ya da söyledi mi?"

Tereddüt ediyorum; soruya cevap vermek istemiyorum çünkü bunun onu sadece inciteceğini biliyorum. "Christopher?" diye soruyor.

"Fark eder mi?"

"Evet, öyle. Şimdi lütfen soruya cevap ver," diyor, sesi daha sert.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi."

Gözleri kapanıyor, umutsuzluk yüzüne vuruyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü önemi yoktu."

Gözlerini tekrar açıyor, gözlerindeki acı beni derinden etkiliyor. "Bunu nasıl söylersin? Bu benim için önemli. Seni onun yüzünden kaybettim" diyor, sesi yükseliyor.

Onu sırt üstü çevirip üzerine yerleşiyorum. "Hayır! Onun bizimle bir ilgisi yoktu. Bendim, Alissa. Gidemezdin ve beni beklemeni bekleyemezdin. Ben burada olamayacakken ülkenin en iyi okulunu bırakmana izin veremezdin."

"Seni beklerdim," diye hıçkırarak itiraf ediyor. "Her dönüşünde burada olurdum. Tek istediğim sendin."

Dişlerimi gıcırdatarak beni ele geçirmekle tehdit eden kederi bastırmaya çalışıyorum. "Geçmişini değiştirebilseydim, Lis, gözümü kırpmadan değiştirdim, ama yapamam ve bu hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım bir pişmanlık."

Bakışlarımı tutuyor ve taşıdığım pişmanlığı görmesini istiyorum. Boynumun arkasına uzanarak beni bir öpücük için aşağı çekiyor, gözyaşları ve tadı dilimde birbirine karışıyor.

İnleyerek elini başının üzerine sıkıştırıyorum. Altımda kayıyor, bacaklarını açıyor ve bir kez daha içine giriyorum, onun sıcaklığı içimdeki her soğuk yeri ısıtıyor.

Gecenin geri kalanında birbirimizin içinde kendimizi kaybediyor, son beş yıl hiç yaşanmamış gibi davranıyoruz.

BÖLÜM 20

Christopher

Saman balyalarını ayırıp tek tek ahıra yığarken çıplak sırtımdan ter damlıyor.

"Ben dünyanın kraliçesiyim!" Mia en yüksek balyanın üzerinde kollarını havaya kaldırarak bunu ilan ediyor. "Prenses demek istiyorsun," diye düzeltiyor Ruthie onu. "Kraliçe olmak için çok gençsin."

"Doğru." Mia başını sallar. "Prenses. Ve bu ahır benim krallığım."

"Prensin kim?" Alissa söz konusu krallıktan çıkarken soruyor, gülümsemesi tüm dünyayı aydınlatıyor. Mia'ya bakıyor, eliyle yüzünü güneşten koruyor.

Gözlerim takdirle vücudunda geziniyor, ince kıvrımlarını ortaya çıkaran dar kot şortu ve dar atletiyiyle nasıl görüldüğüne hayran kalıyorum.

Ruthie yanımdan geçerken omzuma bir yumruk atıyor, kıkırdaması arkasından geliyor.

Yakalandı.

"Hmmm." Mia uzun uzun düşündü. "Kistipher."

Homurdandım.

"Hay aksi!" Alissa dikkatini bana doğru çevirdi, gözleri kendi kendine bir yolculuğa çıktı. "Onun benim prensim olmasını umuyordum."

Her gün onun böyle gülümsediğini görebildiğim sürece benden istediği her şey olabilirim.

"Tamam, onu alabilirsin. Ben babamı alacağım."

"Koca Adam'ı istiyorum," diyor Ruthie. "Onu paylaşabilir miyiz?" "Elbette. Hafta sonları onu alabilirsin."

Alissa kahkahalara boğulurken ben başımı sallıyorum ve bu konuya nasıl girdiğimizi merak ediyorum.

"Ya da Parker'ı alabilirsin," diye öneriyor Ruthie bilmiş bir gülümsemeyle.

"Hayatta olmaz!" Mia'nın küçük kolları göğsünde birleşiyor ama yanaklarının nasıl kızardığını fark etmiyorum.

Bu da neyin nesi?

"Tamam. Sadece bir düşünceydi." Ruthie omuz silkerek dört tekerlekli araca tırmanır. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Annabelle'i almak için."

"Oh, gelebilir miyim?" Mia'nın ifadesi umutlu, gözleri yalvarıyor.

"Üzgünüm küçük kardeşim, ama sadece bir kişilik yerim var. Söz veriyorum seni daha sonra gezdireceğim, tamam mı?" Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Tamam."

Ruthie ona bir öpücük verir ve dört tekerlekli arabayı çalıştırır. Gürültülü motor kükrer, o uzaklaşırken ses de azalır.

"Bana krallığınızı gezdirmeye ve atlarınızdan bahsetmeye ne dersiniz?" Alissa öneriyor. İri kahverengi gözleri tekrar parlıyor. "Çok isterim."

Üzerinde durduğu balyaya doğru yürüyorum, uzanıyorum ve atlarken onu yakalıyorum. Onu havaya fırlatıyorum, yere düşerken yakalıyorum.

"Yine," diye ciyaklıyor. "Gökyüzüne dokunmak istiyorum."

Onu balyadan daha yükseğe fırlatıyorum, kahkahaları otlakta yankılanıyor.

"Dikkatli olsan iyi olur yoksa ağabeyin seni o kadar yükseğe fırlatabilir ki bir daha asla geri inemezsin," diye takılıyor Alissa.

Mia küçük kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılıyor. "Bunun olmasına asla izin vermezdi. Ha, Kistipher?"

Bana bakan çok fazla güven var. Hak ettiğimden daha fazla.

"Asla, evlat."

Yanaşan bir aracın sesi o anı böldü. Omzumun üzerinden baktığımda, evimin önüne park eden beyaz arabayı fark ettiğimde tüm dünya durma noktasına geliyor, kulaklarımda kan uğulduyor.

"Kim o?" Mia sorar.

Cevap veremiyorum. Göğsümü bir ateş topu gibi kavuran ağrıdan hareket edemiyorum.

"Christopher?" Alissa usulca elini omzuma koyuyor.

İrkildim, dokunuş beni kendime getirdi. Gözlerindeki endişeyi görmezden gelerek Mia'ya elimi uzattım ve her adım beni yüzleşmem gereken bir gerçeğe daha da yaklaştırarak ilerledim. Çok uzun zamandır kaçındığım bir gerçeğe.

Gina arabadan iniyor ve en iyi arkadaşımın karısını gördüğümde içimde bastırmaya çalıştığım tüm suçluluk duygusu yüzeye çıkıyor.

"Merhaba Christopher," diye titrek bir gülümsemeyle

beni selamlıyor. "Selam, Gina."

Gözlüğünü başının üstüne kaldırıyor, acısı ortaya çıkıyor ve en az benimki kadar güçlü. "Böyle anons edildiğim için özür dilerim."

"Her şey yolunda mı?"

Bu aptal soruyu sorduğum için zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. Tabii ki iyi değil ve asla da olmayacak. Billy olmadan olmaz.

"Biz iyiyiz. Dayanıyoruz."

"Christin nasıl?" Bu isim boğazımı binlerce jilet gibi kesiyor.

Etraftaki en havalı çocuk olacaksa ikimizin de ismini taşımalı.

Kafamın içindeki sesi bir kenara itiyorum, bedenim zaten çok fazla kargaşa içinde.

Gina'nın hüznünlü gülümsemesi gururlu bir gülümsemeye dönüşür. "O iyi. Her geçen gün büyüyor. Yürümeye bile başladı."

"Whoa."

"O kararlı küçük bir kız." Kıkırdıyor ama çabucak kayboluyor. "Yine de şaşırtıcı değil. Ne de olsa Billy'nin çocuğu."

"Sizi görmeye gelemediğim için üzgünüm çocuklar."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Bunun için endişelenme. Biz senin sorumluluğunda değiliz."

Onlar. Bir söz verdim ve sözümü tutmadım çünkü ben bir korkağım. Çünkü yüzleşemedim Onu.

"Her neyse. Burada olmamın nedeni size bir şey vermem." Çantasına uzanıyor ve üzerinde adımın yazılı olduğu sarı bir zarfı aldı. "Dolabımızdaki bir ayakkabı kutusunun içindeydi. Bir de not vardı, bunları sana verdiğimden emin olmamı söylüyordu." Tekrar içeri uzanarak, onun künyesini çıkardı.

Neredeyse geri sığıyorum, onları görmek zaten işkence gören ruhumu ateşe veriyor. "Hayır.

onları."

Başını iki yana sallıyor. "Onları senin almanı istedi. Notta sadece en onurlu adamın bunları takabileceği yazıyordu ve o da en iyi arkadaşı."

Keder beni bütünüyle yutuyor, kara uçurumuna çekiyor.

Reddetmeye devam ettiğimde, bir adım öne çıkarak onları zorla elime tutuşturuyor. Metalin şingirtısı ne kadar değersiz olduğumu acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Mektubunu okumak için bekledim," diye fısıldıyor, gözlerinde yaşlar oluşuyor. "Sen kendininkini okumak için bekleme." Zarfa bakıyorum, zihnim ve bedenim gömülü tutmaya çalıştığım acıyla sarsılıyor.

"Sana bir şey sormam gerekiyor." Sesindeki kahredici keder, yanan gözlerimi onunkilere dikmeme neden oluyor. "Acı çekti mi?"

Soru, kızgın bir demir gibi göğsüme saplandı.

"Lütfen, bilmem gerek" diyor, yüz ifadesini keder kaplıyor. "Onun çılgınlıklarını duyabildiğim korkunç kâbuslar görüyorum. Benim için yalvarıyor... hayatı için." Dudaklarından bir hıçkırık dökülüyor. "Bana yanıldığımı söyle. Bana onun acı çekmediğini söyle."

İçime çekmeye çalıştığım her nefes bir öncekinden daha acı verici. Hayatımda ilk kez birinin gözlerinin içine bakıp dışlerimin arasından yalan söylüyorum. "O acı çekmedi."

"Tanrı'ya şükür." Göğsüme yaslanıyor ve gözyaşlarıyla göğsümü ıslatıyor. "Onu çok özlüyorum."

Kollarım ona dolanıyor, pişmanlık içimi kasıp kavuruyor. "Özür dilerim, Gina," diye boğuluyorum, kelimeler anlamsız olsa da. "Çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil."

Keşke gerçeği bilseydi. Beni asla affetmezdi ve ben de onu suçlamazdım çünkü ben de kendimi asla affetmeyeceğim.

"Seni bir kardeş gibi severdi, biliyorsun," diyor geri adım atarak. "Onun için çok şey ifade ediyordun ve bana huzur veren tek şey onun yanında olduğunu, elini tuttuğunu bilmek."

Keşke bu şekilde bitebilseydi. Beni ele geçirmekle tehdit eden utanç ve suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum.

"Gitsem iyi olacak," diye fısıldıyor. "Dönüş yolu uzun ama bunu şahsen yapmak istedim."

"Bu gece kalıp yarın geri dönebilirsin." O kadar yolu geldikten sonra en azından bunu yapabilirim. Rosewood yaklaşık üç saatlik bir yol, on dakika için uzun bir yol.

Eğer sözünü tutmuş olsaydın, buna ihtiyacı olmazdı.

"Teşekkürler ama hayır. Christin'den çok uzun süre ayrılmak istemiyorum ve araba yolculuğu güzel. Sessiz ve bana düşünmek için zaman veriyor." Bir kez daha sarılmak için bana doğru yaklaştı. "Umarım mektubu sana da bana verdiği huzuru verir."

Bu bir daha asla hissedemeyeceğim bir şey.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Gina, beni nerede bulacağını biliyorsun." "Biliyorum. Bir ara bizi görmeye gel, olur mu?"

Başımı sallıyorum, başka bir kelime bulamıyorum.

O arabasına bindikten sonra, eve doğru yönelmeden önce arabanın gözden kaybolmasını bekliyorum. Yolun karşısından bana bakan gözler hissediyorum, gerçeği görmesinden korktuğum için bakmaya cesaret edemediğim gözler. Gerçekte nasıl bir canavar olduğumu öğrenmesinden.

Odama girip komodinimi açıyorum ve zarfı içine atıp künnyeye bakıyorum. Karanlık anı, vücudumdaki her kasın içinde kıvrılarak iltihaplanmaya başlıyor. Gözlerimi sıkıyorum

kapatıyorum, bastırmaya çalışıyorum ama çığlıkları kafamın içinde yankılanıyor.

Keskin koku. Kan.

Çok fazla kan var.

Kanca.

Mide bulantısı içimi yakıyor, ağır bir korku taşı gibi yuvarlanıyor. Metal etiketleri bırakarak banyoya koşuyorum ve midemdekileri tuvalete boşaltıyorum. Bulanık gözlerim yanıyor, yüzüm ıslak ve sıcak, anılar acımasız parmaklarını işkence gören ruhumun etrafına sarıyor.

Ben olmalıydım, o değil.

"Bana biraz huzur veren tek şey onun yanında olduğunu, elini tuttuğunu bilmek."

Gina'nın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, bana daha fazla işkence ediyordu. Katilini kucakladığını bilmiyordu.

BÖLÜM 21

Alissa

Uyandığımda gözlerim karanlık odayı tarıyor. Yanımdaki yeri soğuk ve boş bulduğumda ağır kalbimi endişe kaplıyor.

Christopher onun ziyaretinden beri aynı değil. İlk başta kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatta bir ara yüzüne dokunup ona sarılma şeklinden eski kız arkadaşı olduğunu bile düşündüm. Hissettiğim kıskançlık muazzamdı ama Billy'nin karısı olduğunu anlamam uzun sürmedi. Christopher'ın bana açıkladığı tek şey.

Onun gidişinden beri mesafeli. Üzgün ve kızgın. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda dürüstçe hayır dedi ama bu konuda konuşmak istemediğini de söyledi. İsteklerine saygı duydum ve onu rahatlatmaya çalıştım ama dokunuşlarıma pek açık değildi. Ne kadar izin vermemeye çalışsam da bu reddedilme canımı yaktı.

Onu rahatlatmak istiyorum. Yaşadığı acı her neyse onu dindirmek için. İyiye gittiğini sanıyordum, geçen hafta inanılmazdı, ama hala acı çektiği çok açık.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Yalnız başına acı çekmesine izin vermeyi reddederek yataktan kalkıyorum ve atletimin ve külotumun üzerine onun düğmeli gömleğini giyiyorum. Planım önce stüdyosunu kontrol etmektir ama odasından çıktığımda ön kapının açık olduğunu gördüm ve onu verandada otururken buldum. Geniş omuzları çökmüş, başı yenilgiyle sarkıyor.

İlerlemeye başladım, acısı beni çağırıyordu. Kapıyı itip açmadan önce elim paravana dayanıyor. Gıcırta onu varlığımdan haberdar ediyor ama bana dönüp bakmıyor, yanına geldiğimde bile.

"Çok yaklaşma." Sesi hırçın, her kelimesi acıyla kanıyor. "Neden?"

Sonunda başını kaldırıyor ve umutsuzca saklamaya çalıştığı utanç ve çaresizliği ortaya çıkarıyor. "Çünkü sonunda seni de benimle birlikte bu cehenneme sürükleyeceğim."

Önünde diz çökmek için hareket ettiğimde gözyaşlarım boğazımın arkasını yakıyor, elim yüzünün yan tarafına gidiyor. "Beni sürüklemene gerek yok. Seni takip edeceğim. Her zaman seni takip edeceğim."

Gözleri basamaklara düşüyor, sözlerim sadece yüzüne kazınan acıyı artırıyor.

"Christopher, lütfen bana bak." Yüzünü kavrayarak, acı çeken gözlerini kendime doğru kaldırıyorum. "Sorun yok," diyorum ona nazikçe. "Canının yanması sorun değil."

Çenesi bükülüyor, umutsuzca acısını bastırmaya çalışırken göğsü kabarıyor. "Kahramanların bile kanamaya hakkı vardır," diye fısıldıyorum.

Gözlerini soğuk bir karanlık dolduruyor, zırhından bir kalkan etrafına kilitleniyor. "Ben kahraman değilim, Alissa.

Ben lanet olası bir düşmanım."

Sözleri yüreğimi yakıyor, ama onlara olan inancı kadar değil. "Hayır," diye boğuluyorum. "Buna asla inanmayacağım. Sen çok iyisin. İçinde çok fazla iyilik var."

Başını sallıyor, sözlerimi duymayı reddediyor.

"Konuş benimle. Lütfen. Seni seviyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

Akmayan gözyaşları perili gözlerinden taşıyor, kırık ruhu bana geri yansıyor. "Bir canavara aşıksın."

Kalbim paramparça oluyor ve tutmaya çalıştığım hıçkırık dudaklarımın arasından patlıyor. Kollarımı boynuna atıyorum, kırık parçalarını bir arada tutmaya çalışıyorum, bunu onun için nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum.

Sonunda rahatlığımı kabul ediyor, kolları beni o kadar sıkı sarıyor ki şu anda kimin kime sarıldığını bilmiyorum.

Beni kucağına alıp eve geri götürüyor. Dudaklarım çenesinde geziniyor, sözlerim onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadığından onu sevebilmemin tek yolu bu.

Sırtım şilteyle buluştuğu anda üzerime geliyor ve ağzımı en yıkıcı öpücükle alıyor, istemeye cesaret edemediği yardım için yalvarıyor. Sahip olduğum her şeyi tüm kalbimle ona döküyorum ve onu rahatsız etmeye devam eden şeytanları gölgede bırakması için dua ediyorum.

Eli aramızda hareket ediyor, pantolonunu indirip kendini serbest bırakmadan önce ince danteli kalçalarımın sokuyor. Tek bir hamlede içime kayarak sadece bedenlerimizi değil, ruhlarımızı da birleştirirken dudaklarımın bir nefes çıkıyor. Onun kırık ruhu, onu iyileştirmek için umutsuzca yanıp tutuşan benimkiyle birleşiyor.

Omuzlarını kavriyorum, çaresizce ihtiyaç duyduğu sığınağı aramasına izin veriyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, beni de içine hapsoldüğü karanlığa çekiyor.

Her gün onunla birlikte yürüyeceğim, ışığı bir kez daha bulana kadar her saniye onunla birlikte acı çekeceğim.

Elim kalkıyor, parmaklarım hüznü dudaklarını okşuyor. "Yaptığını düşündüğün şey her neyse. Ne olursa olsun... Seni affediyorum."

İtişleri durdu ve gözünden yanağıma tek bir damla yaş döküldü. Görmek ve hissetmek beni parçalara ayırıyor. Üstüme düşüyor, yüzünü boynuma gömüyor ve gözyaşlarıyla ıslatıyor.

Kollarım titreyen bedenini sımsıkı sarıyor, acısı parmak uçlarımda altında kanıyor. Keşke kelimelerim yeterli olsaydı ama onu özgür kılacak tek affın kendi affı olduğunu biliyorum.

BÖLÜM 22

Christopher

*Suriye
Yedi ay önce*

*Rüzgâr ağır ve sert, mermiler havada uçuşurken kum yüzüme çarpıyor.
Basit ve rutin olması gerekiyordu. Saidnaya'da köyün yaşlısıyla buluşmak ve dükkânı kurmak.
Ne de olsa buraya düşmanla savaşmak için çağırılmıştık.
Sadece, ihanete uğradık.
Kum fırtınası birdenbire, silah seslerinin tam ortasında patladı ve çılgınlığı daha da arttırdı.
Bizi pusuya düşürüldüğümüzden daha da savunmasız bıraktı.
Önce Dex vuruldu, yüzünün yarısı parçalandı. Sonra Fontaine, bacağı dizinden koptu. Teker teker öldürülüyoruz ve onlar avantajlıydı - sürpriz unsuru ve sayıca bizden üstünlerdi.
Kadınlar çocuklarıyla birlikte ateş bölgesinden kaçmaya çalışıyor.
Ben onları korurken Ricky ve Trigger Fontaine'i taşıyor. Moloz yığınlarının ve yıkılmış çimento binaların arkasına çömeliyor, güvenli bir yere ulaşmaya çalışırken ateş ediyoruz.
Tüm bunların ortasında gözlerim kaosun içinde Billy'yi arıyor ama onu hiçbir yerde bulamıyor.
Ta ki bir sonraki tozlu ara sokağa varana kadar.
Yere atıldığını, silahları elinden alınırken yüzünün toprağa gömüldüğünü gördüğümde ağır botlarım sendeliyor. En az on kişi etrafını sarmıştı.
Korku buz gibi parmaklarını kalbimin etrafında dolaştırıyor. Diğerlerine devam etmelerini emrediyorum, sonra görüş alanımın dışında kalarak orospu çocuklarına ateş açıyorum. Sekizini indirmeyi başarıyorum, Billy çoktan ayağa kalkmaya çalışıyor ama daha fazlası geliyor.
Çok daha fazlası.
Billy dizlerinin üzerine çökmeye zorlandığında, kafasına bir saldırı tüfeği saplandığında dehşet ağır bir çapa gibi içime çöküyor. Kaçıp diğerlerine yetişme fırsatım vardı. Bunun yerine sokağa çıkıp en iyi arkadaşımı cehenneme kadar takip ediyorum.*

BÖLÜM 23

Alissa

Ben de dahil olmak üzere herkesten uzaklaşmaya devam ediyor. Tedirgin, kızgın ve içine kapanık. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey işe yaramıyor. Kimse ona ulaşamıyor. Hepimiz denedik. Hatta dün Cade ile tartıştılar çünkü Mia'ya basit bir soru sorduğu için kızdı.

Bu yürek parçalayıcı bir durum çünkü bunun onu da küçük kız kardeşi kadar incittiğini söyleyebilirsiniz. Böyle olmak istemiyor, giderek kötüleşiyor ama ona nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz.

Sadece kendine zarar vermekle kalmıyor, etrafındaki herkese de zarar veriyor. Şu anda bile, müzik sınıfında oturup onu çocuklarla birlikte gözlemlerken, gerginliği hissedebiliyorum. Christopher başladığımızdan beri onlara karşı sinirli. Öğretmenlerini kaybettiler ve bu her birinin yüzüne yansıyor.

Bir tampon görevi görmeye çalıştım ama o bunu kolaylaştırmıyor. Daha fazlasına ihtiyaçları var. Onlara inanan bir eğitime ihtiyaçları var.

"Kes!" Christopher'ın öfkeli sesi havayı yarıyor. "Ne yapıyorsunuz siz? Size verdiğim CD'yi hiç dinlediniz mi?"

Gözleri kocaman; karşılarındaki kişinin kim olduğundan emin değiller. Ben de bunu merak ediyordum.

Sevdiğim adam bu değil.

Ağır bir nefesle, sinirli bir elini saçlarında gezdirdi. "En baştan alalım. Odaklanmana ihtiyacım var."

Başlayamadan zamanlayıcı çalar ve korkunç saatlerinin sona erdiğini işaret eder.

"Tanrıya şükür," diye homurdanıyor Latisha. Banktaki yerinden atlayıp Christopher'ın yanından hışımla geçiyor ve geçerken omzuyla ona vuruyor.

Diğer çocuklar da aynı şeyi yapar, Rafe dışında hiçbiri ona veda etmez.

Christopher suçluluk duygusuna kapılmış görünüyor ama öfkesi özür dilemesini engelliyor.

Hepsi kendilerini bekleyen aileleriyle buluşmak için dışarı çıkmaya başladığında, her birine sarılıp harika bir iş çıkardıklarını söylüyorum. Onlar gittikten sonra Christopher'ın sandalyeleri gereğinden fazla iterek doğrulduğunu görüyorum.

"Onlara karşı biraz sert davrandın, sence de öyle değil mi?"

"Fuara kadar beş haftamız var. Eğer bu konuda daha fazla çaba göstermeye başlamazlarsa, herkesin önünde başarısız olacaklar."

"Özgüvenlerini yıkmak kesinlikle onlara yardımcı olmayacaktır. Bunu herkesten çok sizin bilmeniz gerekir."

Omuzları geriliyor ve kızgın gözlerini benimkilere diyor. "Güzel kazı."

Dürüst olduğum için beni kötü hissettirmesine izin vermeyerek kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Bu hakaretle ilgili değil Christopher. Dağılıyorsun ve bunun acısını etrafındaki insanlardan çıkarıyorsun. Yardıma ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey herkesin geri çekilmesi!"

Öfkeli sözler acıyan kalbimi delip geçiyor. "Gitmemi mi istiyorsun? Bu kadar mı?" Çenesi bükülüyor, vücudu gerginlikten kaskatı kesiliyor. "Ben öyle bir şey demedim."
"O zaman ne diyorsun? Söyle bana. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

Ben daha cevap alamadan cep telefonu çaldı. Küfrederek cebinden çıkardı ve kulağına götürdü. "Ne?" diye tersledi.

Gözlerimi kaçırıyorum, düşmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Ne zaman?"

Sesindeki ton tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Yola çıkıyoruz." Telefonu kapatır ve cebine geri koyar. "Kimdi o?"

"Cooper. Birini tutukladılar." Elimi tutarak beni otoparka doğru götürüyor, öfkeli adımları kararlıyken aklım kimi tutuklamış olabileceklerine takılıyor.

İçeri girdiğimizde Cooper ön tarafta bekliyor, bizi selamlarken yüz ifadesi asık. Bizi iki yönlü aynası olan bir sorgu odasına götürürken endişeyle onu takip ediyorum. Diğer tarafta elleri önünde kelepçeli, koyu renkli, yağlı saçlı, tanımadığım bir adam oturuyor.

"Onu tanıdın mı?" Cooper gözlerini bana dikerek soruyor.

"Hayır. Kim o?"

"Diego Juarez. Şehirdeki Dirk's Auto Body'de çalışıyor. Adli tıp onun saç tellerini aracınızda buldu ve kazadan önceki gece apartmanınızda olduğunu söyleyen bir tanığımız var."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam her zamankinden daha karışık. "Onu daha önce hiç görmedim." "Cipiniz bakım için hiç Dirk'e götürüldü mü?"

"Hayır. Yepyeni. O kadar çok sürmedim bile."

"Kahretsin!" Hayal kırıklığı içinde burnunun kenarını sıkarak iç geçirir. "Elimizde kanıt var ama sebep yok." Christopher araya giriyor. "Bu şerefsizin bu ülkede nasıl bir bağlantısı olabilir anlamıyorum.

Kenya. Alissa'ya zarar vermesi için de bir sebep yok. Onun kim olduğunu bile bilmiyor."

"Bir bağlantı olmalı. Sadece onu bulmamız gerekiyor. Sorun şu ki, konuşmuyor."

"Konuştur onu," diye karşılık veriyor Christopher.

Cooper onun ses tonuna sinirleniyor, gözleri kısılıyor. "Ne yaptığımızı sanıyorsun?"

"Belki de onu daha sıkı sorgulamalısınız."

"Burası lanet bir savaş alanı değil, evlat. Burada her şeyi kitabına göre yaparız." "O zaman bırakın gitsin, ben onu sorgularım."

Cooper öne doğru bir adım atıyor; parmağıyla onu işaret ederken omuzları gerginlikten kaskatı kesilmiş. "Ellerini temiz tutacaksın ve işimizi yapmamıza izin vereceksin."

Onları böyle kavga ederken görmekten nefret ederek, sakinleştirmek umuduyla Christopher'ın elini tutuyorum. "O haklı. Bırak bu işi onlar halletsin. Kimin yaptığını biliyorlar, sadece nedenini bulmamız gerekiyor."

Cooper Christopher'ı başından savıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor. "Onu elimden geldiğince uzun süre tutacağım. En iyi sorgucularımızdan birini getiriyoruz ve ona sunacağımız bir anlaşma üzerinde çalışıyoruz. Umarım bu onu konuşturur. Ayrıca kaportacının sahibini bulmaya çalışıyoruz. Bu arada, telefonun başında bekle. Sizin için daha fazlasını öğrenir öğrenmez arayacağım."

"Bir saatliğine anneme gideceğim, sonra Christopher'lara dönerim." Başını sallayarak bize kapıyı açtı. "İrtibatta olacağım."

Christopher gitmek için hiçbir hamle yapmaz, öfkeli gözleri diğer odadaki yabancıya dikilmiştir. Elini sıkarak onu trans halinden çıkarıyorum ve odadan çıkarıyorum.

Kamyonetine geri döndüğümüzde, tüm öfkesini direksiyona boşaltıyor ve yumruğuyla direksiyona

vuruyor. "Bu hiç mantıklı değil!"

Ben de ona katılıyorum. Neden hiç tanımadığım biri bana zarar vermek istesin ki? Yaptıklarından o mu sorumlu?

Kenya'da mı oldu yoksa tüm bunlar garip bir tesadüf mü?

Christopher'ın parmakları direksiyonu sıkıca kavlıyor, eklemleri beyazlaşıyor. Suçluluk duygusu içimde birikiyor ve diğer tüm çelişkili duygularıyla karışıyor. O şu anda çok fazla şey yaşıyor ve benim sorunlarım sadece buna ekleniyor.

Ona daha çok zarar veriyorum.

Tekrar eline uzanmak, sıcaklığını hissetmek için can atıyorum ama içimden bir ses bunun şu anda istediği son şey olduğunu söylüyor. Bu yüzden kendi elimi kucağıma koyuyorum ve ona şu anda açıkça istediği alanı veriyorum.

Kaldırıma yanaşıp anneme doğru otuz dakikalık yolculuğa başlıyor. Onu görmek yapmak istediğim son şey, özellikle de şu anda, ama son birkaç gündür attığı mesajlar ve telefon aramaları durmak bilmiyor. Onu daha fazla görmezden gelemem. Onunla yüzleşme vaktim geldi ve söylemem gereken birkaç şey var. İçimden bir ses, gittiğimde onu görmemi istediği için pişman olacağını söylüyor.

Christopher, Charleston'ın en zengin bölgelerinden birinde bulunan iki katlı büyük evin önüne park eder. Cooper Nehri'ne bakıyor ve kendi özel iskelesi bile var. Annem ve üvey babam kadar gösterişli insanlarla dolu güzel bir mahalle.

Kamyonu rölantide bırakıyor ve ön camdan dışarı bakıyor. "Ben spor salonuna gidiyorum. İşin bitince bana mesaj at, gelip seni alırım."

Bana doğru bir bakış bile atmayı reddettiğinde kalbime acı saplanıyor. "Belki de en iyisi bu iş bitene kadar babamın yanında kalmamdır," diyorum sessizce. Bu istediğim son şey ama ona daha fazla keder vermek istemiyorum.

Başını yana çeviriyor, karanlık gözleri beni oturduğum yere sabitliyor. "Bu iş bitene kadar yanımdan ayrılmayacaksın."

Sonra ne olacak?

Dilimin ucunda sormak var ama kaçınıyorum. Her şey yoluna girdiğinde onunla birlikte olamayacağım düşüncesi bile çok acı veriyor.

Boğazımdaki yanmayı bastırmak için kapının kolunu çekiyorum, dışarı çıkmaya hazırım ama bunu yapamayacağımı anlıyorum. Onu bu şekilde bırakamam. Koltuğumda dönerek ona doğru sürünüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Kucaklamama karşılık verip kollarıyla beni sımsıkı kucakladığında kalbim rahatlıyor. "Seninle kavga etmekten nefret ediyorum," diyorum ona, duygularımı dizginlemeye çalışarak.

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim, Lis." Özür boğuk bir fısıltıyla iletildi.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, elim çenesine gidiyor. "Her şey yoluna girecek. Bunu da atlatacağız."

"Bu benim sözüm olmalıydı," diyor, dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İkimiz de söyleyebiliriz. Birbirimize yaslanabiliriz."

Beni ateşli bir öpücük için kendine çekti. Bu, başa çıkmayı reddettiği şeyi saptırmanın bir yolu ama bunu kabul edeceğim. Her şey kavga etmekten iyidir, özellikle de ikimiz de birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyarken.

Ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştım. "İçeri gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, bence spor salonuna gitmem hepimiz için daha iyi olur. Üçüncü Dünya Savaşı'na neden

olmaya gerek yok," diye gönülsüzce şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

"Yine de olabilir. Söyleyeceklerim annemin hoşuna gitmeyecek." Endişesi yüz ifadesini gerginleştiriyor. "Belki de içeri gelmeliyim o zaman."

Bunun yapmak istediği son şey olduğunu söyleyebilirim ve onu suçlamıyorum, annemin yaptıklarından sonra

onu tedavi etti. "Hayır. Ben iyiyim. Sen git."

"Emin misin?"

"Olumlu."

"Tamam. İşin bitince bana mesaj at."

Başımı sallayarak isteksizce kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve kamyonundan iniyorum. Eve yaklaştıkça, kalbim onunla kalmayı daha çok arzuluyor.

Ön merdivenleri çıktıktan sonra geri dönüyorum ve kapıyı açmadan önce ona bir kez daha el sallıyorum.

İçeri girdiğimde dirençle karşılaştım. Kafamı içeri uzattığımda bagajların kapıyı kapattığını gördüm.

Bavulun üzerinden atlayıp içeri girmeden önce bir an için kafam karışıyor. "Anne?" Sesleniyorum ama cevap alamıyorum. "Richard? Siz burada mısınız?"

Çantamı yere bırakıp önce oturma odasını kontrol ediyorum. Boş olduğunu görünce mutfığa yöneliyorum ve her yerin ürkütücü bir sessizlik içinde olduğunu fark ediyorum. Adanın köşesinden ince bir ayağın görüldüğünü fark edince hemen duruyorum.

Annemin çıplak topuğunu fark ettiğimde göğsümü bir korku kaplıyor. "Anne?" Panikle ileri atıldım, onu baygın bulduğumda nefesim kesildi. Alnının köşesindeki büyük yarıktan yüzüne kan damlıyor. Yanına diz çöktüğümde içimi bir korku kaplıyor. "Anne, beni duyabiliyor musun?"

Hafifçe kıpırdanıyor, acı dolu bir inilti dudaklarını zorluyor.

"Alissa?" "Ben buradayım. Sadece dayan. Yardım getireceğim."

Cep telefonumu almak için çantamı almak üzereydim ki bileğimi tuttu, parmakları soğuk ve nemli. "Buradan çıkman gerek. Çabuk, o seni bulmadan önce." Aceleyle söylediği sözcükler zayıf, fısıltıyı bile zor geçiyor.

"Kim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor. "Hiç bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Bana inanmak zorundasın." "Anne, sen neden bahsediyorsun?"

"Richard'dı. Araban, Kenya. Hepsi. Başından beri oydu," diye devam ediyor acı dolu hıçkırıklarla.

Bu bilgi karşısında aklım karışıyor ve kafasındaki şişliğin halüsinasyon görmesine neden olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Buradan hemen çıkmalısın, Alissa. Acele et ve yardım çağır."

Ses tonundaki aciliyet beni ayağa kaldırdı, dizlerim zayıf ve titriyor. Omurgamı sertleştiren bir tıkırtı duyduğumda annemi bir adım geçiyorum. Vücudumdaki her kas geriliyor, damarlarımda buzlar donuyor. Döndüğümde kendimi göğsüme doğrultulmuş bir silahın namlusuna bakarken buluyorum.

"Zamanlaman her zaman çok kötüydü," diyor Richard, sesinde hiçbir duygu yok.

"Hayır!" diye bağılıyor annem. "Onu rahat bırakın, lütfen!"

Üvey babamın soğuk, çılgın gözlerine bakıyorum, bana bakan kişiden emin değilim. "Neden?" Boğazımı düğümleyen ihanetin içinden tek bir kelime çıkarabiliyorum.

"İşlerin bu noktaya gelmemesi gerekiyordu. Eğer erkek arkadaşın Kenya'da işleri berbat etmeseydi, ihtiyacım olan parayı alabilirdim ve sen de evde güvende olurdun."

Neden paraya ihtiyacı olsun ki?

Tam içimden gelen soruyu soracaktım ki ön kapı açıldı ve çarptı.

"Hey, benim," diye gürlüyor Ryan'ın sesi sağır edici sessizliğin içinden. "Burada kimse var mı?" Richard'ın gözleri panikle parlıyor ve ben kaçmaya çalışırken o da bana doğru hamle yapıyor. Onun

Beni geriye doğru çekerken eli saçımı sıkıca kavırıyor.

Ağzım bir çığlık atmak için açılıyor ama terli elini acımasız bir güçle ağzımın üzerine kapatıyor. "Kapa çenenin," diye tıslıyor kulağıma.

Silahlı kafama dayayıp beni avlu kapısına doğru sürüklerken panik damarlarımda dolaşıyor.

"Richard, dur, lütfen!" diye bağılıyor annem güçsüzce, ayakta durmak için elinden geleni yapıyor.

"Helen?" Ryan mutfakta beliriyor ve olay yerinde hızla durup gözlerini dehşet içinde açıyor.

"Vay anasını. Baba, ne halt ediyorsun?"

"Evlat, şu anda açıklayamam ama bana güvenmen gerekiyor. Başım ciddi belada ve buradan çıkmam gerek."

Ryan'ın gözleri babasından bana kayıyor ve sessizce yardım etmesi için yalvarıyorum. "Tamam, sakin ol." Richard'ı yatıştırmaya çalışıyor, elleri teslim olmuş gibi havada. "Her ne ise, o kadar da kötü olamaz."

"Bunun olmasını hiç istemedim." Richard'ın sesi suçluluk duygusuyla dolu, içinde bir parça çaresizlik yatıyor. "Başka seçeneğim yoktu. Şirketi kurtarmak zorundaydım. Senin geleceğini korumak zorundaydım."

"Şirket iyi baba. *Ben* iyiyim," diye güvence veriyor Ryan.

"Hayır, değil. Her şeyi kaybettik," diye boğuk bir sesle konuştu. "Yıllarca sıfırdan inşa ettik ve hepsi gitti."

Tüm bunları şirketi için yaptığını, hayatımın onun için tamamen değersiz olduğunu şimdi anlıyorum.

"Baba, silahı indir ve bunu konuşalım. Bunu düzelteceğiz."

"Artık çok geç. Polisler henüz öğrenmedilerse bile her an öğrenebilirler. Buradan gitmeliyim." Avlu kapısını kaydırarak açarken kolu bana sıkıca sarılıyor.

"Hayır!" Annemin yalvaran çığlığı ben dışarı itildiğimde kayboluyor.

"Bırak beni!" Acı veren tutuşuna karşı her şeyimle mücadele ediyorum. "Ryan, bana yardım et!"

Peşimizden arka kapıdan koşarak çıkıyor, babasına durması için yalvarıyor ama Richard'ı ikna etmenin bir yolu yok, şu anda yok.

Rıhtımda park halindeki deniz uçağına yöneldiğinde korkum bambaşka bir seviyeye tırmanıyor.

Ağlayarak kollarında daha sert çırpınıyorum, ancak silah başıma, görüşümü bulanıklaştıracak kadar sert bir şekilde çarpıyor.

Uçağına yaklaştıkça umudum daha da azalmaya başlıyor. Düşüncelerim Christopher'a kayıyor, onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi korkumu arttırıyor. Kendimi çaresiz hissederek sessiz bir dua gönderiyorum, kaderim artık benim elimde değil.

BÖLÜM 24

Christopher

Beni tüketmeye devam eden bu amansız suçluluk duygusunu serbest bırakma ihtiyacı boğucu. Umarım bunu spor salonunda serbest bıraktığımda, etrafımdaki herkesten, özellikle de sevdiğim kadından çıkarmayı bırakabilirim.

Ona ne kadar ihtiyacım olursa olsun hak etmediğim bir kız. Benim yüzümden Billy bir daha asla Gina'ya sarılamayacak, o soğuk ve sert toprağa gömüldüğünde ben neden mutlu olayım ki?

Cep telefonumun zil sesi düşüncelerimi böldü. Aşağı bakınca Cooper'ın aradığını görüyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, telefonu kulağıma dayayarak.

"Bana onu daha annesine götürmediğini söyle!"

Sesindeki aciliyet ayağımı gazdan çekmeme neden oluyor. "Onu birkaç dakika önce bıraktım. Neden?"

"Geri dön! Bu onun üvey babası. Juarez'e ödeme yaptı."

Dehşet kalbimin etrafında yılan gibi kıvrılıyor ve onu sıkı bir yumrukla kavırıyor. Frene basarak şeridin tam ortasında bir U dönüşü yapıyorum.

Araçlar durmak için gıcırıyor, kamyonetimin kuyruk kısmını ıskaladıkları için kornalar çalıyor. "Ne kadar uzaktasın?" Cooper soruyor, arka planda kruvazörünün siren sesi duyuluyor. "Yaklaşık beş."

"Bu bizden daha yakın. Ama biz de çok arkanızda olmayacağız."

Telefonu bırakıp gaza basıyorum, korku hızımı artırıyor. Kulaklarımdaki panik sesini kontrol etmeye çalışırken başım dönüyor.

Benden istediği gibi onunla gitmeliydim. Kafam o kadar dolu olmasaydı ve kaçmak için çaresiz olmasaydım, giderdim. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Dakikalar sonra, sessiz sokaklarından gürültüyle aşağı iniyorum ve Ryan'ın Mercedes'ini garaj yolunda park etmiş buluyorum.

Orospu çocuğu!

Direksiyon kolonumun altına bağladığım silahı kaptığım gibi öfke vücuduma pompalanıyor. Ön merdivenlerden yukarı fırladım ve ön kapıdan içeri daldım. "Alissa!"

"Bebeğim olmaz! Lütfen!"

Silahımı kuşandım, çılgınlığı mutfağa kadar takip ettim ve Helen'i dizlerinin üzerinde ayakta durmaya çalışırken buldum. "Tanrıya şükür." Açık veranda kapısını işaret ederken yüzünün yarısını kan kaplamıştı. "Onu yakaladı. Acele edin!"

Arka kapıdan çıkıyorum ve onların rıhtıma doğru ilerlediklerini görüyorum. Ryan, kolunu Alissa'nın beline dolamış olan Richard'ın arkasından geliyor ve Alissa ona karşı mücadele ederken onu sürüklüyor.

Ayaklarım sert toprağı dövüyor, yetişmek için mücadele ederken damarlarımda adrenalin yükseliyor.

"Baba, hadi ama. Yapma bunu. Durumu daha da kötüleştireceksin." İskeleye ulaştığımda Ryan'ın yalvarışları kulaklarımda çınlıyor.

"Bırakın onu. Şimdi!" Nişan alarak emrediyorum.

Richard arkasını dönerek onu kendine doğru daha sıkı çeker ve silahını şakağına doğrultur.

"Bırak onu ya da

o ölür."

"Christopher!" Alissa'nın çığlığı kalbimi delip geçiyor, yüz ifadesine dehşet hâkim oluyor.

Gözlerim sadece bir saniyeliğine ona kayıyor, Richard'a odaklanmadan önce güven veriyor. "İki seçeneğin var. Ya onu bırakırsın ya da kafana bir kurşun sıkarım!"

"Hayır. Yapma," diye bağıyor Ryan, babasına yaklaşıyor. "Baba, bırak gitsin. Buna değmez."

Richard'ın kararlı bakışları daralıyor ve doğrudan beni işaret ediyor. "Bu senin hatan. Kenya'da işleri oluruna bıraksaydın kızın zarar görmeyecekti. Bunun yerine sen kahraman olmak zorunda kaldın." Gözlerindeki kararlılık, çaresizliği gölgede bırakıyor. "Şimdi onun kanı senin ellerinde olacak."

"Baba, hayır!" Ryan ona doğru koşuyor ama ben daha hızlıyım. Nişan aldığımdan emin bir şekilde tetiğe bastım.

Alissa'nın çığlığı havayı delip geçerken Alissa öne doğru tökezliyor. Ryan yere düşen babasını yakalıyor, bir eliyle yaralı omzunu kapatıyor.

Alissa bana doğru koşarken bir hıçkırık kopuyor, kolları belime dolanıyor. "Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum," diye ağlıyor ve başını göğsüme gömüyor.

Ona sımsıkı sarıldığımda pişmanlık damarlarımda dolaşıyor. Aklım başımda olsaydı bunu önleyebilirdim. Bunun yerine, suçluluk duygusu içinde kayboldum ve bu neredeyse sevdiğim kızın hayatına mal oluyordu.

Daha önce söylediği şey doğru, etrafımdaki herkesi mahvediyorum.

BÖLÜM 25

Alissa

Omuzlarıma **bir** battaniye örtülmüş ama sıcaklığı kemiklerimdeki soğuğu hafifletmeye yetmiyor. Kanepede oturmuş, polisin Richard'ın bilgisayarına ve ofisindeki diğer kanıtlara el koymasını izlerken babam kollarını anneme ve bana dolamış.

"Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettim."

Annemin yumuşak ağlayışı pişmanlıkla dolu ama şu anda onu teselli edecek hiçbir sözüm yok. Aklım hala olan biten her şeyden sersemlemiş durumda ve kalbim daha da karışmış durumda. Richard'ın bunu nasıl yapabildiğini asla anlayamayacağım. Annem bunun olmasını hiç istememiş olabilir ama onu hayatımıza soktuğu için sorumludur ve şu anda bunu kabullenmekte zorlanıyorum.

Ryan babasıyla birlikte ambulandan çıktı, kederinin üstesinden gelmişti. Belli ki o da bizim kadar şok olmuş ve incinmiş.

"Neden bu gece benimle eve gelmiyorsunuz?" diye öneriyor babam. "Yalnız kalmamalısınız." Annemin yaptıklarından sonra bile merhametinin sınırı yok, ama bunu annemden çok benim iyiliğim için yaptığını biliyorum.

Annem onun teklifini kabul ediyor ama ben sessiz kalıyorum. Şu anda hiçbir şeyden emin değilim.

Bir farkındalık ürpertisi tenimde fısıldayarak içimin derinliklerine bir sıcaklık yerleştiriyor.

Kafamı kaldırdığımda Christopher'ın açık kapı aralığında durmuş beni izlediğini görüyorum.

İfadesini vermek üzere sürüklenerek götürüldü ve öncesinde neredeyse tek kelime konuşmadı.

Son birkaç gündür üzerine çöken karanlık şimdi daha da belirgin.

Battaniyeyi omuzlarımda tutarak ayağa kalkıyorum ve ona doğru yöneliyorum. Attığım her adım aramızdaki mesafeyi kapatıyor ama kendimi ondan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim.

"Hey." Selamım fısıltıdan öteye geçmiyor, tam önünde durduğumda boğazımdaki hüznün geçip gidiyor.

Yüzümden bir tutam saçı çekerken suçluluk dolu gözleri yumuşuyor, parmaklarının nazik fırçası yanağımda bir sıcaklık izi bırakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim, sayende."

Ellerini ceplerine sokuyor, kabul etmeyi reddediyor. "Peki ya annen?" "Dayanmaya çalışıyor.

Babam gece onun evinde kalmamızı teklif etti..." Sözümü kesiyorum,

Onun yanından ayrılmayacağıma dair bir kez daha kararlı olmasını bekliyorum ama dileğim gerçekleşmiyor. "Bu iyi bir fikir. Üçünüz şu anda birlikte olmalısınız."

Reddinin acısını içime atıyorum ve her şeyi şimdi ve burada anlatmaya karar veriyorum. "Onlarla eve gitmek istemiyorum, Christopher. Seninle kalmak istiyorum."

Göz temasını kesiyor, sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Ailenin şu anda sana ihtiyacı var Lis."

"Bence senin bana daha çok ihtiyacın var."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve içlerinde o kadar çok çatışma var ki beni tamamen mahvediyor.

"Neden seni tekrar kaybetmişim gibi hissediyorum?" Üzüntümü bastırmaya çalışırken nefesim kesilerek soruyorum.

"Çünkü uzun zaman önce kendimi kaybettim."

Gözlerim kapanıyor, çaresizlik beni kavırıyor. Beni kollarına çekerken sıcak bir küfür savuruyor ama kolları beni her zamanki gibi rahatlatmıyor.

"Bunu yapmayın. Lütfen bunu bize bir daha yapmayın."

Islak yanaklarımı çerçeveleyerek yüzümü kendine doğru eğiyor ve yıkıcı bir öpücükle ağzımı alıyor. Öpücüğün kesinliği göğsümü parçalayan bir hıçkırığa neden oluyor. Geri çekildiğinde, gözlerim kapalı kalıyor, bana geri yansıyan şeyi görmeye dayanamıyorum.

Alnını benimkine yaslıyor, sıcak nefesi yanaklarımda geziniyor. "Seni son nefesime kadar seveceğim, Alissa. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Dünyamı darmadağın ve parçalanmış kalbimi ön verandada kanlar içinde bırakarak uzaklaşırken uyuşmuş durumdayım.

BÖLÜM 26

Christopher

Gecenin sessizliğinde, karanlıkla örtülü canavar öfkelenmeye devam ediyor. Mutfak masamda oturuyor ve boş Jack şişesine bakıyorum. Kanım onun sıcaklığıyla doluyor ama soğuk, sert gerçek sonsuza dek ruhuma kazınmış olarak kalıyor.

Ay ışığı, mühürlü zarfın yanında duran künyeden yansıyor ve her ikisi de o meşum gece hakkında benimle alay ediyor.

Hatıralar içime işliyor, vicdanımı kemiriyor, ta ki ben umutsuzluğun kara havuzunda boğulana kadar. Kaçamadığım cehennemi yeniden yaşamaktan başka bir şey yapamıyorum...

Bileklerim arkamdan zincirlenmiş, kaslarım derimden çıkıntı yapıyor ve vücudumdan ayrılmakla tehdit ediyor. Zincirlerime asılıyorum, onları betondan çekmeye çalışıyorum ama bir türlü kopmuyorlar. Vücudumu saran acı, Billy'ye yaptıklarının verdiği korkuyla kıyaslanamaz bile.

İlk önce benim ölmem gerekiyordu ama o onlarla alay etti, böylece onun yerine kendisini aldılar. Acı dolu çığlıkları bana işkence ediyordu. Hala kafamın ve kalbimin içinde yankılanıyorlar ama çığlıkları uzun zaman önce sessizliğe gömüldü.

Buradan çıkıp onu bulma ihtiyacımı körüklüyor. Dişlerimi sıkarak zincirleri daha sert çekiyorum, o kadar sert çekiyorum ki omzum yerinden çıkıyor. Ama dayanılmaz yırtılma buna değiyor çünkü öne doğru savruluyorum ve duvardan kurtulduğumda yüz üstü yere düşüyorum.

Bir umut dalgasıyla adrenalin devreye giriyor. Vücudumun acı veren kaosu içinde nefes alıyorum ve ayağa kalkmak için mücadele ediyorum. Nemli alnım betona dayanıyor ama serinlik çok az rahatlama sağlıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak yırtık omzumu duvara çarpıyor ve yerine oturtuyorum. Çatlamış dudaklarımdan acı dolu bir çığlık tıslıyor.

Ağrıyan bedenimin direncine karşı savaşıyorum ve prangalarımın üzerinden geçerek ellerimi önüme getiriyorum. Ağır zinciri yerden kaparak ellerimle kavriyorum, bunun tek silahım olduğunu biliyorum. Benimkiler çoktan gitti.

Koridor karanlık ve sessiz. İlk kapıya gelip içeriye bakarken adımlarım temkinli. Boş bir odanın ortasında deri bağların olduğu bir masa duruyor. Billy'nin bir tanesine bağlanmış olduğunu düşününce içimi bir korku kaplıyor, çığlıklarının ne kadar yüksek olduğunu hatırlıyorum.

Nemli koridorda ilerlemeye devam ederken kulaklarıma bir çınlama sesi ulaşıyor. Sırtımı duvara dayayarak üçüncü odaya doğru ilerliyorum, ses giderek yükseliyor. Zinciri avucumda daha sıkı kavrayarak içeri giriyorum, savaşa hazırım ve sert bir şekilde duruyorum.

Önümdeki manzaraya odaklanmaya fırsat bulamadan keskin koku burun deliklerime çarpıyor. Mide bulantısı içimi sarıyor, korku kalbimi sıkı bir mengeneye sıkıştırıyor ve ne gördüğümü anlamam bir an alıyor. Zihnim buna inanmayı reddediyor.

En iyi arkadaşım tavandan sarkıyor, sırtına büyük bir metal kanca saplanmış, iç organları yere dökülmüş. Bacakları dizlerinden kesilmiş, tuz ise açık yaraları kapatıyor.

Sadece acı vermek için değil, kanamayı durdurmak için de.

Kan banyosu karşısında boğazıma bir safra düğümleniyor. İçimi yakan asidi kusarak yere düşüyorum. En yumuşak ses kulaklarımdaki uğultuyu bastırıyor.

Başımı kaldırıyorum ve parçalanmış bedeninden geriye kalanların asılı olduğu yerden sallandığını görüyorum. Bu olamaz.

İnançsızlığım beni ayağa kaldırdı. Gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığından emin olamadan bir adım daha yaklaştım. "Tanrım, Billy?" Beni boğan kedere rağmen kelimeler ağzımdan aceleyle çıkıyor.

Vücudu tamamen katledilmiş ama kalbi atmaya devam ediyor. Ağzının hareketini izliyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, daha da yaklaşıp ne dediğini anlamaya çalışırken ateş gibi yanıyor.

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "Bitir şunu," diye bağırmayı başarıyor.

Başımı sallıyorum, zihnim bundan bir çıkış yolu arıyor, ondan geriye kalanları kurtarmak ve onu yanımda eve götürmek için.

"Lütfen," diye bağırıyor, kanı yüzüme sıçırıyor. "Sana yalvarıyorum. Yap ş u n u !" Kelimeler bir kez daha solmadan önce yüksek sesle ve güçlü bir şekilde ağzından dökülüyor. "Çok acıyor Chris," diye mırıldanıyor. "Benim için yap."

Son sözleri bana çarparak ikimizin de kaderini mühürledi. Düşünülmeyi yapacak gücü bulmaya çalışırken içimi burkan bir h ı ç k ı r ı k patlıyor.

"Çok özür dilerim." Ellerimi yavaşça omuzlarına koyuyorum, umutsuzluk beni içten dışa doğru parçalarken alnım onun kanlı, açık göğsüne düşüyor.

"Gina'ya ve küçük kızıma onları sevdiğimi söyle." Kanı boğazında düğümlenirken sözleri boğuklaşıyor ve ben artık onun acı çekmesini dinleyemiyorum.

"Tanrım, beni affet." Omuzlarını itip kancayı kalbine saplamadan ve son nefesini çalmadan önceki son sözlerim bunlardı.

Anlık bir şey, cansız gözleri bana bakıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor, suçluluk duygusu beni bütünüyle yutuyor.

Göğsümden kopan kükreme ses tellerimi parçalıyor. Kırmızıya boyanmış ellerime bakıyorum - ruhumu sonsuza dek lekeleyecek olan kan - ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyorum.

Günümüze geri döndüğümde göğsümdeki acı, arkadaşımın son nefesini aldığım günkü kadar belirgin. Önümdeki Beretta'yı elime aldığım da gözyaşları yüzümü ıslatıyor, soğuk çelik elimde işkence gören kalbime çöken pişmanlık kadar ağır.

Billy'nin yalvarışı zihnimde fısıldıyor ve her şeyi sona erdirme dürtüsü çok güçlü hale geliyor. Elim, içinde tuttuğum çözümle titriyor, ruhum kurtuluş için can atıyor ama aklım oraya gittiği anda başka bir ses düşüncelerimi işgal ediyor.

"Seni seviyorum, Kistipher."

Bu sesi bastırmak için gözlerimi kapattığımda bir tane daha çıkıyor, bu seferki tüm hayatı boyunca bakmaya söz verdiğim kızdan geliyor.

"Beni asla terk etmeyeceğine söz verir misin?"

Ruthie'nin sözleri kafamın içinde dönüp duruyor ve Faith'inkinden önce benim kararlılığımı zayıflatıyor. "Sana bir şey olursa asla hayatta kalamam."

Eşsiz soluk gözler bana saldırıyor, her düşüncemi çalıyor.

"Yaptığını düşündüğün şey her neyse. Ne olursa olsun... Seni affediyorum."

Başımı masaya bırakıyorum, bastırmaya çalıştığım hıçkırık göğsümden patlıyor. "Çok özür dilerim, Billy. Çok üzgünüm."

Kargaşamın içinde boğulurken aklıma gelen tek şeyi yapıyorum ve kurtuluşum için dua ediyorum.

BÖLÜM 27

Cade

Göğsümdeki açıklanamayan bir sıkışma beni uykumdan uyandırıyor. Gözlerimi açıp saate bakıyorum ve saatin sabahın üçü olduğunu görüyorum. Beni saran bu ani duygudan kurtulmaya çalışırken nefesim sığlaşıyor.

Cep telefonuma uzandım ve bir mesaj buldum. Parmağım ekranı sıyrıyor ve donup kalıyorum, Christopher'dan geldiğini ve sadece bir dakika önce gönderildiğini görünce kanım donuyor.

"Yardıma ihtiyacım var."

Bu üç kelime beni harekete geçirdi. Battaniyeleri atarak yataktan kalktım ve kot pantolonumu yerden sıyırdım, eve geldiğinde ne kadar dağınık olduğunu hatırladım. Faith onunla konuşmayı denedi, hatta Ruthie bile, ama onun tek istediği yalnız kalmaktı. Anlayabileceğim bir şey. Cooper'la konuştuktan sonra bana Alissa'nın onu bıraktığında pek de iyi durumda olmadığını söyledi.

Bu yüzden üzgün olduğunu düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır. Belki de başından beri yanıliyordum.

Bu düşünce beni hasta ediyor.

"Cade?" Faith yorgun gözlerindeki uykuyu silerek mırıldanıyor. "Ne oldu?" "Christopher'ı görmem gerek."

Saklamaya çalıştığım endişeyi hissederek ayağa fırlıyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum, tişörtümü başımın üzerine atıyorum.

Yataktan fırlayıp dolaba doğru ilerliyor. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır!" Omuzlarından tutarak hızlı takibini durdurdum. "Burada kalmalısın." "Neden? Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyor, dudağı titriyor. "O iyi mi?" "Emin değilim, Red. Bu yüzden seni orada istemiyorum. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz."

Dudaklarından korku dolu bir hıçkırık dökülüyor. Onu kendime doğru çekiyorum, ince bedenini kollarımla sarıyorum. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Sen burada kal, ben yakında ararım."

"Ona iyi bak."

"Bakacağımı biliyorsun."

Başına bir öpücük kondurup odadan çıkıyorum. Gözlerim Ruthie'nin açık kapısına takılıyor ve onu ayakta, boxer şortu ve benim kaslı atletimle, gözleri korkudan yaşlarla dolu bir halde buluyorum.

"Christopher'dı, değil mi? Oraya mı gidiyorsun?"

Başımı salladım, ona yalan söyleyemedim. Sanırım hepimiz bu günün geleceğini biliyorduk. "Her şey yoluna girecek, evlat. Git Faith'le otur. Yakında arayacağım."

Ona güvence vermeye devam etmek istesem de, daha fazla zaman kaybedemem. Şu anda her saniye önemli.

Ben merdivenlerden inerken o koridordan odamıza doğru ilerliyor. Evden çıktıktan sonra hızla hareket ediyorum, aciliyet beni ileri itiyor.

"Bana söz ver, eğer çok fazla olursa bana geleceksin. Benden yardım isteyeceksin."

Acaba daha fazla zorlamalı mıydım diye düşünürken şüphe içimi yakıyor. Kız kardeşime yaptığım gibi onu da hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni tamamen mahvediyor.

Evine vardığımda tüm ışıklar sönmüştü. Verandanın basamaklarını ikişer ikişer atlayarak çıkıyorum ve kilitli olmayan kapıdan içeri dalıyorum. Hızlı adımlarım duraksıyor, karşılaştığım manzara karşısında damarlarımdaki kan buza dönüşüyor.

Büyümesine yardım ettiğim çocuk. Kendi kanımdan, canımdan biri gibi sevdiğim çocuk mutfak masasında oturuyor. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, doğrudan onun ve elinde tuttuğu silahın üzerinde parlıyor.

Dehşet kalbimin atmasını engelliyor. "Dolu mu o?"

Başını sallıyor ama bana bakmıyor, gözleri Beretta'da kalıyor. "Hiç yaşayamayacağınızı düşündüğünüz bir şey yaptınız mı?" Sesi tanınmaz halde. Ham ve kırık.

Herkesten daha iyi tanıdığım biri.

"Hayır. Asla. Ben de çok zor şeyler yaşadım." Odayı sessizlik kaplıyor ama çaresizliği kulakları sağır ediyor.

"Şu anda öyle bir şeyle karşı karşıyayım ki, bununla yaşamam mümkün değil. Faith ya da kız kardeşlerin de öyle," diye ekliyorum, göğsümdeki sıkışma hissiyle savaşıırken dişlerim gıcırıyor. "Sen bundan daha güçlüsün, Christopher."

Boğuk bir kahkaha atıyor, sesi de görüntüsü kadar bozuk. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok.

Nasıl bir şerefsiz olduğumu bilseydiniz çok utanırdınız."

"Hayır." Buna inanmayı reddederek başımı sallıyorum. "Seni tanıyorum. Kim olduğunuzu biliyorum ve size ailem demekten hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Duygularını bastırırken nefesinde bir kesiklik var.

"Her ne olduysa, bunu atlatabilirsiniz. Ben atlattım. Jaxson ve Sawyer da atlattı."

"Bazılarımız için kurtuluş yok. Bağışlanma yok."

"Saçmalık!" Sesim odaya yayılıyor, bu savaşı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. "Kız kardeşim kollarımda kan kaybından öldü. Kadınıma tecavüz eden hasta ruhlu pislikler tarafından alay edildim ve bu konuda bir şey yapmak için çaresizdim. Hayatın ne kadar kötü olabileceğini biliyorum. Beni başka bir vicdan azabıyla yaşamak zorunda bırakma Christopher. Bırak şu lanet silahı, hemen!"

Başını masaya bırakırken boğazından boğuk bir ses çıkıyor. Olması gerekenden daha fazla yük taşıyan omuzları, unutulmaz acısıyla titriyor.

"Onu öldürdüm," diye ağlıyor, başı kollarına gömülü kalırken sözleri boğuklaşıyor. "En iyi arkadaşımı öldürdüm."

Göğsüm alev alev yanarken, önündeki masanın üzerinde duran silahı alarak ilerliyorum. Silahı arkama aldım ve yanındaki sandalyeye oturarak silahı ona yaklaştırdım. "Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Başını kaldırıyor ama bana bakmayı reddederek dümdüz ileriye bakıyor.

Her zaman çok fazla gururu vardı, bu yüzden bu kadar kontrolden çıktı. Bunun için kendimi suçluyorum.

En başından başlıyor, görevinin nasıl bir karmaşaya dönüştüğünü, Billy için geri döndüğünü ve bu kararın ağır bir sonucu olduğunu anlatıyor.

Esaretleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu benim geçmişteki karanlık anılarımı canlandırıyor.
Onun dışında

benimki kadar iyi bitmedi. Olabileceğinin en iyisi olması için yetiştirdiğim çocuğun benimki gibi bir kbusa katlanmak zorunda kaldığını bilmek beni öldürüyor.

Savaş zordur ve onu değiştireceğini biliyordum ama üçümüzün yaşadığı türden bir cehennemi asla yaşamaması için dua ettim. Asla kolay değil ama ordudaki bazı insanlar hayatları boyunca böyle bir cehennemi asla yaşamayacaklar. Jaxson, Sawyer ve ben o kategoride değiliz ve şimdi Christopher da değil.

Billy'yi nasıl bulduğunu ve ne yapmaya zorlandığını duyduğumda güçlü midem yuvarlanıyor. Utanç, suçluluk ve ezici çaresizliği duyabiliyorum.

"Ne yapacağımı bilemedim," diye kederinin içinde boğuluyor. "Bunu yapmak istemedim."

"Başka seçenek yoktu, Christopher. Ne kadar zor olsa da sen doğru olanı yaptın. Bunu bilmelisin."

Sözlerimi reddederek başını sallıyor.

"Bana bak." Çenesini kavrayıp gözlerini gözlerime dikmeye zorluyorum ve bana bakarken gördüğüm şey, eskiden her gün baktığım bir şey. "Eğer Billy Sawyer ya da Jaxson olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım."

Sözlerim onun yüz ifadesinde umut yaratıyor.

"Yaptığın şey ne senin, ne ülken ne de Billy için bir onursuzluktu. Bu bir cesaret eylemiydi." Acıyla nefes verir. "Bunu bana nasıl söylersin?"

"Çünkü gerçek bu! Bir daha asla eskisi gibi olamayacaksın, Christopher. Ölüm bizi değiştirir. Her lanet gün kız kardeşimi düşünüyorum. Her saniye onu özlüyorum ve olabilecekleri diliyorum." Kimseye söylemediğim bir şeyi itiraf ederken gözlerim yanıyor. "Ama bununla yaşamayı öğreniyoruz."

"Hiç bitirmeyi düşündün mü? Acıyı durdurmak için."

Başımı salladım. "Birkaç kez. Faith'le tanışmadan önce. Sanırım bizim yaşadıklarımızı yaşayan herkesin bunu düşünmesi normal olurdu. Önemli olan kolay yolu seçmemek ve biz seçmedik çünkü bundan daha güçlüyüz. *Siz de* bundan daha güçlüsünüz. Bu yüzden bana o mesajı gönderdin ve sözünü tuttun."

Çenesi sertleşiyor, acı gözyaşları yine yüzünden aşağı süzülüyor. Sıkılmış dişlerinin arasından "Suçluluk duygusu, dostum," diyor. "Artık dayanamayana kadar kafamın içinde kanser gibi iltihaplanmaya devam ediyor. Çok uğraşıyorum ama yenemiyorum."

Bu itiraf göğsümü parçalayan bir acıya sahip. Elim başının arkasına takılıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. "Sana yardım getireceğiz, evlat. Her şeyi yoluna koyacağız," diye söz veriyorum.

Sessizlik havayı dolduruyor ama şüphesi yüksek sesle dile getiriliyor.

"Merkezde senin için ayarlamalar yapacağım," diyorum, ayağa kalkarak. "Bakalım bu gece içeri girebilecek miyiz?"

"Orada kalmak mı?" diye soruyor, bu fikirden hoşlanmadığı belli.

"En iyisi bu. Sadece Anna ayakta tedavi görmeye başlayabileceğini düşünene kadar." Pek hevesli olmadığı belli ama başıyla onaylıyor.

Anna'yı aramak için odasına gidiyorum ve onu uyandırdığım için kendimi kötü hissediyorum ama başka kimseyle konuşmak istemiyorum. Ona bir yer ayarlayabiliyorum ve Anna bizimle orada buluşmayı bile kabul ediyor.

Telefonu kapattıktan sonra Faith'i aramak üzereydim ki koridorun sonundan gelen yumuşak sesini duydum. Odadan çıkıp mutfığa geri dönüyorum ve onu Christopher'ın önünde dururken

buluyorum. Onu kendine yakın tutuyor, ellerini saçlarında gezdirerek her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyor.

Duygusal yeşil gözleri benimkilere kayıyor, hüzün gözyaşları yanaklarını boyuyor. "Tanrı en zorlu savaşları en güçlü askerlere verir ve ikisi de bana ait."

İçimizde en güçlü olanın o olduğunu pek bilmiyor.

Bu yüzden iyi olacağını biliyorum, çünkü Faith her zaman daha iyisini yapar. En basit dokunuşuyla her yarayı iyileştirebilir.

En çok kırılmış olanı iyileştirdi.

BÖLÜM 28

Alissa

Ryan ve ben eskiden ailemizin mutfak masası olan yerde oturmuş, önümüzde soğuk içeceklerimizle toparlanmaya ara vermiştik.

Beni sevmesi gereken bir adam tarafından ihanete uğramamın üzerinden bir hafta geçti. Şirketi, parası ve gururu karısının kızının hayatından daha önemli olan bir adam.

Bu, kırık kalbimi ve paramparça olmuş dünyamı açıklamalı, ancak çektiğim acı onunla ilgili olmaktan çok, varlığımın her zerresiyle sevdiğim adamı kaybetmekle ilgili. Ondan haber alamadığım her geçen gün özlemim daha da artıyor.

"Emlakçı burayı satmanın ne kadar süreceğini söyledi mi?" Ryan üzgün düşüncelerimi bölerek soruyor.

"Çabucak satılacağını düşünüyor ama ben nasıl olacağını anlamıyorum. Bu evin hemen dışında neler olduğunu öğrendikten sonra bunu kim ister ki..." Kiminle konuştuğumu hatırlayarak sözümü kesiyorum. "Özür dilerim."

Gözlerini kaçırıyor ama gözlerindeki acıya tanık olmadan önce değil. "Asıl üzgün olan benim," diyor sertçe yutkunarak. "Bunun olacağını görmeliydim. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmeliydim."

"Hiç kimse bunu tahmin edemezdi. Kendi karısı bile şüphelenmedi."

Telefonda Diego Juarez'in arabamı kurcaladığı için tutuklandığını duyana kadar hiçbir fikri yoktu. Annem onunla yüzleştğinde, kızgın ve ihanete uğramış bir halde, ona polisi arayacağını söylemiş. Richard panikledi ve ona vurdu.

Richard'ın kötü bir yatırım yaptığı ve bunun şirketine çok pahalıya mal olduğu ortaya çıktı. Öyle ki, iflasını ilan etmek zorunda kalacaktı. Tabii kaybettiği parayı bulamazsa. İşte Kenya burada devreye girdi, babamın parasının onu kurtaracağını umuyordu. Bu gerçekleşmeyince çaresiz kaldı ve benim hayat sigortamın yeterli olacağına karar verdi.

Şirketinin iyiliği için ne kadar ileri gittiğini düşündükçe ihanet boğazımı düğümlüyor. Bu asla affedemeyeceğim bir şey. Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçireceğini bilmek hissettiğim tek teselli ölçüsü. Bu ve Christopher'ı tekrar bana getirdi. Kısa bir süreliğine de olsa.

"Yine de. Kendimi sorumlu hissediyorum," diye devam ediyor Ryan. "Tanrı aşkına, ben bu şirkette çalışıyordum. Mali sıkıntı içinde olduğumuzdan haberim yoktu ve o zaman bile, onun hiç..." Başını sallıyor, yüz ifadesi kederle çarpılıyor.

Sahip olduğu tek şey babası. Annesi, bizimkiler ilişki yaşadığında onları terk etmiş ve bildiğim kadarıyla Ryan'ın onunla hiçbir ilişkisi yok.

Uzanıp eline dokunuyorum. "Bu senin hatan değil. Kimse seni suçlamıyor, bu yüzden sen de kendini suçlamamalısın."

Gözlerini üzerimde hissediyorum, gerginlik havayı kalınlaştırıyor. Yanlış bir fikre kapılmadan önce elimi çekip başka tarafa bakıyorum.

"Gitsem iyi olacak."

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve onu kapıya kadar geçirdim.

"Helen'a hoşça kal dediğimi söyler misin?"

"Yapacağım. Onun da seni suçlamadığını biliyorsun, değil mi? Seni hâlâ seviyor." Yalnız olmadığını bilmesi için ona bunu söyleme ihtiyacı hissediyorum. O ve annem, Richard ve benden çok daha fazla bağ kurmuşlardı. Hatta benim annemle olan ilişkimden bile daha iyi bir ilişkileri vardı.

Yine de kabul etmeliyim ki çabalıyor. Bunun suçlusunun kısmen kendisi olduğunu ve telafi etmesi gereken çok şey olduğunu biliyor.

"Peki ya sen Alissa?" diye soruyor, gözleri gözlerimi tutarak.

"Peki ya ben?"

"Seninle nerede duruyorum?"

Sorusunu düşünmek için bir an duruyorum. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Bazen senin iyi bir insan olduğunu düşünüyorum, şu anda olduğu gibi. Ama diğer zamanlarda senin en büyük pislik olduğunu düşünüyorum ve boğazını yumruklamak istiyorum."

Dürüstlüğümler karşısında sırtıyor. "Sanırım bunu hak ediyorum."

"Bu bir hakaret değil. Gerçek bu. İlişkimizin hiçbir zaman çok iyi olmadığını biliyorsun."

Uzanıp yanağıma dokunuyor. "Çünkü sahip olmama izin vermediğin bir parçanı istiyorum."

"Yapma," diye fısıldıyorum, sıyıran parmaklarının yanından geçerken. "O seni hak etmiyor."

"Onu benim kadar tanımıyorsun."

"Seni terk etti. İki kez. Bilmem gereken tek şey bu."

"Şu anda çok şey yaşıyor. Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler."

Ben de bilmiyorum çünkü beni dışladı.

Bu hatırlatma, parçalanmakta olan kalbimi göğsümde sıkıştırıyor.

"Alissa..." Ryan öne doğru bir adım atıyor ama ben geri çekiliyorum, kollarım ortamı sarıyor. "Lütfen. Yapma bunu. Ona aşığım ve bu yakın zamanda değişmeyecek."

Muhtemelen asla.

Açıklamamdan hoşlanmadı ama kabul etti. "Pekâlâ. Belki karşılaştığımızda en azından merhaba diyebiliriz."

"Tabii ki. Götlük yapma, seninle dolu dolu bir konuşma bile yaparım." Bu yanıt onu kıkırdatır. "Anlaştık."

Bunu kastettiğini umarak ona gülümsüyorum. "Sanırım görüşürüz?"

Başımı salladım. "Evet."

Kapıyı açıyor ve diğer tarafta Faith'i görüyor. "Faith," diye selamlıyorum onu, şaşkınlığım belli oluyor.

"Merhaba. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bir dakikanız vardır diye umuyordum?" "Elbette, buyurun."

Ryan'a kibarca gülümsüyor ve yanından geçip beni kucaklıyor.

Ona çok uzun bir süre sarılıyorum, Christopher gittiğinden beri ilk kez onun küçük bir parçasına sahip oluyormuşum gibi hissediyorum.

Ryan'ın ayrılmasıyla kapının sesi duyulur.

Faith geri adım atıyor, gözlerinde kalbimde taşıdığım acının aynısı var. "Konuşabilir miyiz?"

Başımı sallayarak onu oturma odasına götürdüm ve kanepede yanına oturdum.

Neden beni görmeye geldiğini merak ediyorum. Christopher'ın Men of Honor Center'a giriş yaptığını söylemek için beni aradığından beri onunla konuşmadım. Bana fazla ayrıntı vermedi ama sesindeki üzüntüden onu derinden yaralayan bir şey olduğunu anladım.

Bu bana ne kadar acı verse de, sonunda ihtiyacı olan yardımı alabildiği için mutluyum. Tek istediğim onun mutlu olması, bensiz bile olsa.

"O nasıl?" Kendimi durduramadan soruyorum.

"Bana durumunun iyi olduğu söylendi. Onu henüz göremedik. Henüz ziyaretçi kabul etmiyor. Ama bana bir mektup yazdı ve sana da bir tane gönderdi." Bana mühürlü bir zarf uzattı.

Umut yaralı kalbimi dolduruyor, mektuba bakarken ellerim titriyor.

"Biliyorsun, Christopher ve Ruthie'yi yanıma aldığımda amacım onlara sevgi dolu bir yuva vermek ve babalarının neden olduğu hasarı onarmaya çalışmaktı," diye başlıyor sessizce. "Ruthie çok daha gençti, bu yüzden ne kadar güzel bir insan olduğunun söylenmesine daha açıktı. Biraz zaman aldı ama Cade, ben ve Christopher sayesinde kendini sevmeyi ve gerçekten ne kadar harika biri olduğunu görmeyi öğrendi." Duraksıyor, soğukkanlılığını korumaya çalışırken alt dudağı titriyor.

Elini uzatıp teselli etmeye çalışıyorum.

"Christopher ise farklıydı. Babasıyla daha uzun yıllar geçirdi ve kız kardeşi uğruna savaşmış olsa da bazı yaralar asla iyileşmez. Özellikle de görülemeyenler."

Babasının ellerinde katlandığı her şeyi düşünmek bana acı veriyor. Faith'te en çok takdir ettiğim şeylerden biri, pek çok insanın yapamayacağı bir şekilde devreye girip onu o hayattan kurtarmış olması. Eğer o olmasaydı, şimdi nerede olacağını düşünmekten nefret ediyorum.

"Ona her gün onu sevdiğimi söyledim. Ne kadar yetenekli olduğunu ve onunla ne kadar gurur duyduğumu söyledim ama o kendine benim inandığım gibi inanmıyordu. Sonra bir gün onda belli belirsiz bir değişim görmeye başladım. Sabahları okuldan önce biraz daha erken kalkmaya başladı. Saçına daha fazla zaman ayırıyordu ve hatta bir gün onu alışverişe götürmemi bile istedi."

Onun gülümsemesi benimkini de getiriyor.

"Günler geçtikçe gözlerindeki o şüphe kaybolmaya başladı ve her ne kadar bunun için övgü almak istesem de, yapbozun çok daha küçük bir parçası olduğumu biliyorum."

Bununla nereye varacağını bildiğim için acıyan kalbim kabarmaya başlıyor.

"İkiniz ilk çıkmaya başladığınızda bana geldi ve senin için mükemmel bir hediye düşünmesine yardımcı olup olamayacağımı sordu. Saatlerce beyin fırtınası yaptık ama önerdiğim hiçbir şey yeterince iyi değildi. Bana harika, sana layık bir şey olması gerektiğini söyledi ama böyle bir şeyin var olup olmadığından emin değildi."

Nefes aldığı her kelimeye perçinlendiğim için nefesim kesiliyor.

"Sonunda ona baktım ve onun için yeterince değerli tek bir şey bildiğimi söyledim. Sonra göğsünü işaret ettim ve 'sen' dedim. Ona kalbini ver çünkü bu senden başka kimsenin ona veremeyeceği bir şey."

Yüzümü kapatarak ellerimin içine hıçkırıyorum, değerini hiç bilmeyen çocuk için ağlıyorum.

Faith ellerimi yüzümden çekip kendi ellerinin arasında tutuyor, gözlerindeki duygu benimkini yansıtıyor. "Kendini sevmeyen birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Savaş anılarıyla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Karanlık bir yerdir ve insanı sonsuza dek değiştirir. Ancak sevgi nefretin üstesinden gelebilir ve ışık her zaman karanlığa galip gelecektir."

"Onu çok seviyorum, Faith," diye itiraf ediyorum. "Her zaman sevdim."

"Biliyorum. İşte bu yüzden ondan vazgeçmemeni söylemek için buradayım. O adamın seni tüm kalbiyle sevdiğinden hiç şüphem yok, Alissa. Sorun şu ki, o kendini yeterince sevmiyor."

Hiç görmedi. Keşke ne kadar olağanüstü olduğunu görebilseydi. Keşke ona olan sevgim yeterli olsaydı.

Arkamdan gelen bir ses konuşmamızı böldü.

Faith gerildi, gözleri omzumun üzerinden geçti.

Döndüğümde annemi buluyorum. Gözlerindeki yaşlar beni dinlediğini kanıtlıyordu. "Merhaba, Faith." Selamlamak için başını sallıyor.

"Helen." Faith kibar ama her zamanki nezaketinden yoksun ve onu suçlayamam.

"Gitmeliyim." Ayağa kalktı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "İrtibatta kalacağız. İstediyin zaman gelmekten çekinme. Kızların seni görmeyi çok isteyeceğini biliyorum."

"Bunu ben de isterim." Son bir kez sarılmak için onu kendime çektim, ağzım kulağına yakındı.

"Teşekkür ederim... her şey için."

"Her zaman ailemin bir parçası olacaksın. Bunu asla unutma." Geri adım atarak kapıya yöneldi ama annem kaçamadan onu durdurdu.

"Seni ve aileni incittiğim için özür dilerim."

Sessizlik, karanlık bir fırtına bulutu gibi odanın üzerine çöker.

"Özrün için minnettarım Helen, ama özrü hak eden Christopher, ben değilim." Kapıdan çıkıp gitti ve annemle beni yalnız bıraktı.

"Gerçekten çok fazla insanı incittim, değil mi?" diyor, sesinde yoğun bir suçluluk duygusu var.

Gerçeği saklamak istemeyerek başımı sallıyorum. "Yıllarca sana onun hakkında ne kadar yanıldığını anlatmaya çalıştım ama ona bir şans vermedin. Onu sadece beni ne kadar sevdiğiyse yargılamam gerekirken, nereden geldiğiyle yargıladın."

"Haklısın. Özür dilerim."

"Neden şimdi?" O eski kızgınlığın yüzeye çıktığını hissederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Richard da dahil olmak üzere pek çok insan hakkında yanıldığımı fark ettim. Muhtemelen duymak istediğiniz cevap bu değil ama elimdeki tek cevap bu. Pek çok konuda yanıldım ve sadece bunları düzeltmek için bir şans istiyorum."

"Bazı hasarlar geri alınamaz." Onun yanından geçip merdivenlerden eski odama çıkıyorum, çelişkili düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım var.

Paketlenmiş kutuların üzerinden geçip yatağıma oturuyorum ve elimdeki mektuba bakıyorum. Okumayı bir saniye daha erteleyemeyerek mektubu yırtıp açıyorum ve okumaya başlıyorum.

Lis,

Yıllar geçtikçe hayatımızda bizi geri dönülmez bir şekilde değiştiren anlar olduğunu fark ettim, ama özellikle bir tanesi var ki benimkini sonsuza dek değiştirdi. Seni ilk gördüğüm gündü. İçinde yaşadığım cehennemi atlatmama yardımcı olacak cennetten bir parça bulduğum gün.

İçinde olmak istemediğim yeni okuldan çıktığımı hatırlıyorum, bana dağıtılan el için her zamanki gibi kızgın hissediyordum, o sırada yumuşak, bulaşıcı bir kahkaha havada süzüldü ve beni yolumda durdurdu. Şimdiye kadar kulaklarıma çalınan en güzel melodiydi. Göğsümde hissedebileceğimi bile bilmediğim bir sıcaklığı ateşleyerek beni yıkadı.

Sesin nereden geldiğini bulmak için başımı kaldırdım ve kalbimin atışı tamamen durdu. Orada, yolun karşısında, hayatımda gördüğüm en güzel kız duruyordu ve bir grup arkadaşıyla gülüyordu.

Bakışlarımın ağırlığını hissedince gözleri benimkileri buldu ve yerle bir oldum. Bir aptal gibi yakalanmak istemediğim için gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama eşsiz irisleri beni yerimde sabitledi.

Tiksintinin bana geri yansımaları bekledim, çünkü genellikle insanlardan aldığım şey buydu. Onun yerine gülümsedi. İçimdeki her karanlık yeri aydınlatan bir gülümseme.

Birdenbire karanlık dünyam biraz daha aydınlık oldu.

Kelimeler bulanıklaşmaya başlıyor ve kendimi toparlamak için bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Bahsettiği günü çok canlı bir şekilde hatırlıyorum çünkü ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum. Keşke ona şimdi söyleseydim dediğim bir şey.

Bundan kısa bir süre sonra Faith geldi ve o andan itibaren her şey daha da iyiye gitti. Çünkü hayalini kurduğum kız, dünyadaki herkesi elde edebilecek olan kız, lanet olası çılgın bir nedenden dolayı beni seçti.

Sana sahiptim. Seni sevdim ve sonra seni kaybettim. Asla olmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim bir şey ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama doğru şey hiç bu kadar yanlış gelmemiştir.

Senden uzak kaldığım beş yıl boyunca seni sevmekten hiç vazgeçmedim Alissa ve her saniye çekip gitme kararından pişmanlık duydum.

Ama o yıllarda kendim hakkında da çok şey öğrendim, özellikle de Donanma'da. Düşündüğümünden daha güçlüydüm ve kendi beklentilerimi bile aşmıştım. Ayrıca en iyi arkadaşım olacak bir adamla tanıştım. Billy çılgın, komik ve çoğu zaman sinir bozucuydu. Özellikle de bana karşı. Ama tüm bunların ötesinde, onurluydu. Birlikte ülkemiz ve sevdiğimiz insanlar için savaştık. O benim hiç sahip olmadığım kardeşimdi.

Bir gün her şey korkunç bir şekilde ters gitti ve bu sadece hayatımı değiştirmekle kalmayıp aynı zamanda kim olduğumun temelini de değiştiren başka bir andı. Beraberinde çok güçlü bir suçluluk duygusu getirdi. Kendimden başka kimsenin yok edemeyeceğini öğrendiğim bir suçluluk.

Sonunda bunu anladım ve deniyorum. Sadece kendim için değil, bizim için de.

Beş yıl önce senden beni beklemeni istemenin adil olmadığını düşünüyordum. Ama şimdi bekleyeceğim. Bencilce davranıp senden bunu yapmanı isteyeceğim. İşleri onarılamayacak kadar berbat etmediğim için dua ediyorum. Çünkü senin için geri döneceğim ve döndüğümde seni asla bırakmayacağım.

Sana ihtiyacım var çünkü sen benim dayanağımsın. Işığımsın. Gecenin içindeki kurtuluşum. Benim meleğimsin.

Huzurum. En iyi yanımdır.

Seni seviyorum. Lütfen, beni bekle.

Sırt üstü düşüp mektubu göğsüme bastırıyorum, ikimiz için gözyaşı döküyorum ama her şeyden çok, bana bir kez daha verilen umut için ağlıyorum.

BÖLÜM 29

Christopher

Üç hafta sonra

Cesaret birçok şekilde ortaya çıkar ve bazen onu bulmak için en karanlık şeytanlarınızla savaşmanız gerekir.

Bu, son birkaç haftadır burada, Men of Honor Center'da öğrendiğim şeylerden sadece bir tanesi.

O kader gününde Billy'yle olanları Cade'e itiraf etmek içimde bir şeylerin kilidini açtı. Elimde olmadan taşıdığım yükü boşaltmamı sağladı. Kendimi affetmem biraz daha zaman alacak ama uzun uzun düşündükten sonra onun ölümünün kaçınılmaz olduğunu kabul ettim. Hâlâ canım çok acıyor ve pişmanlığımın geçeceğinden emin değilim ama değiştiremeyeceğim şeylerin üzerinde durmak yerine, değiştirebileceğim şeyleri kucaklamayı öğrendim.

Gina ve Christin'e göz kulak olacağıma dair verdiğim sözü tutacağım. Kızının onun ne kadar cesur ve yürekli olduğunu bildiğinden emin olmak için. Onun bir kahraman olarak öldüğünü bilmesi için. Sadece ülkesi için değil, en iyi arkadaşı için de.

İşleri tekrar yoluna koyacağım. Sadece kendi iyiliğim için değil, ailem ve sevdiğim kız için de. Umarım onun için çok geç değildir.

"Tamam, sadece bir imza daha ve özgür bir adamsın," diyor Anna, son tahliye belgelerini masasının üzerinden bana doğru kaydırarak.

İmzaladıktan sonra kalemi bırakıyorum ve sandalyeme geri yaslanıyorum. "Kabul et Walker. Burayı özleyeceksin."

Onun bilmiş gülümsemesi karşısında kaşlarım kalkıyor. "Gelecek hafta normal randevum için geri geleceğim."

"Doğru ama aynı şey değil. Artık taze yaban mersini ve çırpılmış krema ile krep kahvaltıları yok."

"Faith iyi bir aşçıdır ve ikna etmesi kolaydır," diyorum ona kuru bir sesle. "Hadi ama. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Hayır, değildi," diye dürüstçe itiraf ediyorum, sırtışım azalıyor. "Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum Anna. Burası harika bir yer ve burada iyi şeyler yapıyorsun."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kalkıyor. "Teşekkür ederim. Hepinizin bizim ve bu ülke için yaptığı fedakârlıklardan sonra en azından bunu yapabilirim."

Pek çok insan bunu takdir etmek şöyle dursun, durup düşünmez bile, ama Anna düşünüyor. O savaşın karanlık yüzünü gördü. O, bazı korkunç şeylerin doğru zamanda gerçekleşebileceğini hatırlatan iyi bir hatırlatıcı. Eğer Cade, Sawyer ve Jaxson Irak'ta bir hafta boyunca esaret altında tutulmamış olsalardı, o da zorla sokulduğu seks trafiği operasyonundan kurtarılamayacak ve şu anda burada iyilik yapıyor olmayacaktı. Sadece evsiz gaziler için değil, benim gibi pek çok kişi için de çok şey yaptı.

Travma sonrası stresin birçok türü vardır. Bazen insanlar için bir travma sonrası

Uzun yıllar savaşın içinde yaşadıkdan, çoğu insanın en karanlık kabusunun bile aklına getiremeyeceği şeylere tanık olduktan sonra sivil. Bir de benimki gibi başka durumlar var. Özellikle bir olay hayatlarını geri dönölmez bir şekilde değıştirdiğinde ve o anın sonuçlarıyla yaşamak zorunda kaldıklarında.

Savaş beni sonsuza dek değıştirdi. Ülke ve onun özgürlüğü uğruna sayısız kez öldürdüm ama varlığımı sonsuza dek değıştiren şey, almak zorunda bırakıldığım tek ölümdü.

"Dr. Major'ı nasıl buluyorsun?" diye soruyor, seanslarım için görüştüğüm terapistten bahsederken. Neyse ki onunla bu konuda rahat konuşamayacağımı biliyordu.

Omuz silkiyorum. "O iyi... bir psikiyatrist için."

Benim terminoloji eksikliğime sinirleniyor. "Terapist, danışman... İsteddiğini seç ama psikiyatrist olmasın. O kelimeden nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum. "Bir terapistte göre, onu sevdim. İlişki kurabilmesini takdir ediyorum."

Dr. Major'ın kendisi de bir gazi ve benim yaşadıklarımı yaşamamış olsa da, bunu savaşın acımasız gerçekliğini hiç yaşamamış birinden daha iyi anlayabilir.

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım onunla çalışmaktan keyif almaya devam edersiniz." "Eminim keyif alacağım."

Herhangi bir psikiyatristle konuşmaktan hoşlandığım kadar.

Yine de bunu yüksek sesle söylemekten vazgeçiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Burada yardımcı olabileceğim bir şey olursa, bana haber verin."

"Teşekkür ederim. Bu teklifinizi kabul edebilirim."

"Ne zaman istersen. Ciddiyim, Anna."

Yanıma geldi ve kollarını belime dolayarak bana kısa bir süre sarıldı. "Sen iyi bir adamsın Christopher Walker... Onurlu bir adamsın."

"Evet, en iyisinden öğrendim." Detaylandırmama gerek yok. İkimiz de onun hayatını kurtaran ve ailem diyebilecek kadar şanslı olduğum üç adamdan bahsettiğimi biliyoruz.

"Kesinlikle öyle," diye kabul ediyor ve bana gülümsüyor. "Haftaya görüşür müyüz?" "Evet. Görüşürüz."

Çantamı alıp omzuma atıyorum ve burada olduğum sürece aklımı başımda tutmama yardımcı olan gitarımı elime alıyorum.

Dışarı çıktığımda güneş ılık ve hava daha taze hissettiriyor. Tüm dünya biraz farklı hissediyor. İyi bir farklılık. Sanki geçmişin baskısı üzerimde olmadan nihayet nefes alabiliyorum.

Caddenin kenarına park etmiş beni bekleyen Cade. Kamyonetine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Giriş yaptığımdan beri ailemi görmedim, onun dışında. İki hafta önce ziyaretçilerim olabilirdi ama diğerlerinin beni burada görmesini istemedim.

Ama Cade farklıydı. Ona her şeyi anlattığım gecedan beri ilişkimiz değışti, güçlendi. O benimle zayıflıklarını paylaştı çünkü ben de ona benimkileri gösterdim. Onu her zaman yıkılmaz biri olarak düşünmüştüm ama şimdi onun da aynı acıyı çektiğini ve kız kardeşi söz konusu olduğunda aynı suçluluk duygusunu taşıdığını fark ettim. O bunu anlıyor ve ben de bir gün onun yarısı kadar olabilmeyi umuyorum.

Kamyondan inerek gitarımı elimden aldı ve beni hızlıca kucaklamak için kendine çekti. Birkaç hafta önce garip gelebilecek bir şeydi ama artık değıl.

"İyi görünüyorsun, evlat." "Teşekkürler,

iyi hissediyorum."

Omzuma vurdu. "Hadi eve gidelim."

Ev, tek bir kelimenin çok derin bir anlamı olabilir. Umarım yakında bu eve bir kişi daha ekleyeceğim.

Yolda bana herkesten ve kaçırdığım şeylerden bahsetti. Benim hakkımda ve merkezdeki son birkaç haftam hakkında konuşmaktan uzaklaşıyoruz ki bunu takdir ediyorum. Yeterince konuştum ve şu anda sadece normallik hissi istiyorum.

"Faith'in bugün eve geleceğinden haberi yok," diyerek beni şaşırtıyor.

"Neden ona söylemedin?"

"Çünkü bir şeyler değişirse hayal kırıklığına uğramasını istemedim."

Yani, eğer hazır olmasaydım.

"Ayrıca, sürprizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Aksi takdirde, öncesindeki günler boyunca yerinden sıçrayacaktı."

Onaylayarak homurdandım.

"Senin yerine devraldığı müzik dersi için bir saat içinde gidiyor," diye ekliyor ve suçluluk duygusunun göğsüme yerleşmesine neden oluyor.

Hiçbir açıklama yapmadan onları öylece bırakıp gittikten sonra o çocukların ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim. Eğer planım işe yararsa, onlarla da aramı düzeltebileceğim.

Arazimize giden uzun, asfalt yola girdiğimizde kamyon yavaşlıyor. Cade ana ev yerine benim evime park ediyor. Kapıyı açıp dışarı çıktığım anda, yolun karşısındaki stüdyodan akan müzik bana saldırıyor.

"Eşyalarını şimdilik bırak ve onu görmeye git," diyor Cade, çenesini melodiye doğru kaldırarak. "Ben Sawyer'dan kız kardeşlerini almaya gidiyorum."

Başımı sallayarak stüdyoya doğru yola çıktım, kalbim saçma bir nedenden dolayı davul gibi çarpıyordu. Belki de Faith'i son gördüğümde çok savunmasız ve zayıf olduğum içindir. Beni böyle görmesinden nefret ediyordum. Yıllar önce kurtardığı çocuğa çok benziyordum.

Çok geçmeden melodinin "Lean On Me" olduğunu anladım. İkimiz için de çok şey ifade eden bir şarkı.

Birlikte söylediğimiz ilk şarkıydı.

Açık kapının önünde durduğumda onu piyanonun başında başını hafifçe eğmiş halde buluyorum. Şarkı sözleri dudaklarından dökülmeye başlıyor ama her zamanki güçlerinden yoksunlar ve yanağından süzülen gözyaşı ondan yayılan hüzne katkıda bulunuyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve onun sesiyle dünyayı değiştirmesini dinliyorum, doğru anı bekliyorum. Son notasına geldiğinde içeri girip kendi bölümüme başlıyorum, şarkı sözleri boğazımı zorluyor.

Faith'in kafası bir solukla kalktı. Bir hıçkırık patlamasıyla ayağa fırlar ve Be

n. Omuzları duygularla titrerken kollarımı açarak onu yakınımda tutuyorum.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye ağlıyor ve beni sıkıca kavıyor. "Seni çok özledim." "Ben de seni çok özledim."

"Sana bakmama izin ver." Onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdım ve iki eliyle yukarı uzanarak ıslak gözleri benimkileri arıyordu. "Senin için çok endişelendim."

"Ziyaretçileri kabul etmediğim için özür dilerim ama iyileşene kadar beklemek istedim." "Öyle misin?" diye soruyor, yeşil gözlerinde hem korku hem de umut parlıyor.

Başımı salladım. "Hâlâ kat etmem gereken yollar var ama çok daha iyiyim."

"Seninle gurur duyuyorum Christopher. Çok şeyin üstesinden geldin ve bunu da başaracaksın."

"Teşekkürler, Faith." Söylemek istediğim daha çok şey var ama boğazımdaki tıkanıklık bunu yapmamı engelliyor.

"Kistipher!"

Yüksek perdeden gelen ciyaklamaya döndüğümde Cade, Mia ve Ruthie'nin kapıda durduğunu görüyorum. Cade Mia'yı ayağa kaldırıyor, kovboy çizmeleri altlarındaki halıyı yırtarak bana doğru hücum ediyor.

Diz çöküp onu kollarımın arasına aldım. "Hey, evlat."

"Seni çok özledim!" diye itiraf ediyor boynuma sarılarak.

"Ben de seni çok özledim."

"Kalbin daha iyi mi?"

Bu sorunun göğsümde yarattığı sızı yadsınamaz. Sertçe yutkunarak ona dürüst bir cevap veriyorum. "Evet, oraya doğru gidiyor."

"Güzel!"

Omzunun üzerinden baktığımda Ruthie'nin hâlâ kapının yanında durduğunu ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görüyorum.

Mia'yı bir kolumda taşıırken, diğer kolumu ona doğru uzatıyorum.

İlerliyor, adımları ürkek. Yüzündeki acı göğsümde bir sıkışma yaratıyor ama kollarını belime doladığında ondan kopan hıçkırık kadar değil.

Faith Mia'yı benden alıyor, böylece kardeşime sarılabiliyorum. Parmakları gömleğimi kavriyor, onun kırık çığlıklarının sesi beni parçalıyor.

Ona sıkıca sarılıp kulağının yanına eğildim. "Artık her şey daha iyi olacak, Ruthie. Söz veriyorum."

Başını sallıyor, duygularının ötesinde konuşamıyor.

Faith araya girerek, "Ailemiz güçlü," diyor, "birbirimize sahip olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Cade Mia'yı ondan alıp kendine çekiyor. Hepimiz bir anlığına gerçekliği içimize çekip o an için minnettar oluyoruz.

Sonunda sessizliği bozan Mia oluyor. Yumruğunu havaya kaldırarak, "Hadi cewebrate yapalım ve dondurma yemeye gidelim," diye tezahürat yapıyor.

"Bu harika bir fikir. Dersimden sonra nasıl olur?" Faith bana bakarak soruyor. Başımı salladım. "Elbette ama bir şey yapmadan önce bana bir iyilik yapabilir misin?"

"Elbette," diyor tereddüt etmeden. "Sınıfımı geri alabilir miyim?"

Şaşkınlık gözlerinde parlıyor.

"Fuara sadece bir hafta kaldığını biliyorum ama başladığım işi bitirmek istiyorum. Bunu tamamlamayı hem onlara hem de kendime borçluyum."

"Buna hazır olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Başka türlü sormazdım."

Yumuşak bir gülümseme yüzünü değiştiriyor. "Pekâlâ. Hadi o zaman, gidelim."

Cade ve kızlarla akşam yemeğinde buluşmak için plan yapıyoruz ve sonra kamyonetime biniyoruz. Alissa'nın kokusu hâlâ burnumda, kalbimi ve zihnimi istila ediyor, bana uğruna savaştığım her şeyi hatırlatıyor.

Okula girdiğimizde, birkaç hafta önce yaşadığım gerginliğin aynısını yaşıyorum. O zamanlar yaklaşan kıyametime girdiğimi düşünüyordum. Bu çocukların kurtuluşumda büyük bir rol oynayacağını bilmiyordum.

Faith önce sınıfa giriyor, ben de arkada durup onların yerleşmesini bekliyorum. Sınıf

Ebeveynler dışarı çıktıklarında beni görünce şaşırıyorlar. Çoğu elimi sıkıp hoş geldin diyor ama gözlerindeki soruları kaçırmıyorum. Faith onlara neden ayrıldığımı hiç söylemedi. Tek söylediği birkaç haftalığına şehir dışına çıkmam gerektiği idi. Takdir ettiğim bir şey. Utanç duyduğumdan değil ama özel hayatımı gizli tutmayı seviyorum. Yine de çocuklara hak ettikleri açıklamayı yapacağım.

"Pekâlâ, çocuklar, gelin halının üzerinde bana katılın." Faith'in sesi koridora süzülerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Burada sizi görmek isteyen özel bir ziyaretçi var."

Onun heyecanına bakılırsa, muhtemelen Paskalya Tavşanı'nı bekliyorlardır. Ciddi bir hayal kırıklığı yaşamak üzereler.

"Kim o?" diye soruyorlar heyecanla.

Ağır bir nefes alarak duvarı itiyorum ve bunu içeri adım atmak için bir işaret olarak kabul ediyorum. "Ben."

Hepsi kapıya doğru dönüyor, gözleri şaşkınlık ve aynı zamanda belirsizlikle irileşiyor. Onları suçlayamam. En son birlikte olduğumuzda nasıl davrandığımdan sonra değil.

"Selam çocuklar," diye sessizce selamlıyorum onları.

Bana bakıyorlar, pek de etkilenmiş görünmüyorlar.

İlk konuşan Latisha oldu. Ellerini kalçalarına koyarak herkesin önüne geçer. "Vay, vay, vay. Bakın kim dönmüş. Bize biraz daha bağırmak için mi buradasınız Bay Huysuz?"

Faith beni savunmaya geçmek üzereydi ama ona fırsat vermedim. "Bize birkaç dakika verebilir misin?"

İstediğim mahremiyeti sağlamadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. "Bana ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım."

O gittikten sonra bir sandalye çekip önlerine oturuyorum ve göz hizama geliyorum. "Size bir açıklama borçluyum."

Odayı sessizlik kaplıyor, Latisha hariç çoğu beni dinlemek için sabırla bekliyor. İlgisizmiş gibi davranarak tırnaklarından birine bakıyor.

Nereden başlayacağımı bilemeyerek gömleğimin içine uzandım ve geçen hafta taktığım metal künyeyi çıkardım. "Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, tabii," diye cevaplıyor Tommy. "GI Joe'da var. Askerler için."

"Bu doğru. Pek çok asker bunları takar. Bunlar en iyi arkadaşımındı. Adı Billy'ydi. Birlikte Donanma SEAL'deydik."

"Asker miydin?" Tommy gözlerini merakla kocaman açarak soruyor. Ona ikisi arasındaki farkı açıklamaktansa başımı sallıyorum. "Nasıl oluyor da onun kolyesi sende?" Katy soruyor.

"Çünkü öldükten sonra onları bana bıraktı."

Küçük ağızları bir solukta ayrılıyor, keskin ses her zaman benimle kalacak olan aynı türden bir acıyı taşıyor.

"Bu ülke ve özgürlüğümüz için savaşıırken öldü," diye devam ediyorum, anlatırken boğazım düğümleniyor.

Bu zaman alacak. Onu gömmeye çok alıştım. "Siz hiç sevdiğiniz birini kaybettiniz mi?" "Ben büyükannemi kaybettim," diyor Maddy üzüntüyle.

"Büyükbabam ben dört yaşındayken öldü," diye

ekliyor Katy. "Babam."

Sessiz sesini duyunca gözlerim Rafe'e kayıyor, sesini yükselttiği için onunla gurur duyuyorum çünkü bunu yapmanın kolay olmadığını herkesten iyi biliyorum.

Trinny elini onun omzuna koyarak, "Özür dilerim, Rafe," der.

"Teşekkürler."

Boğazımı temizleyerek devam ediyorum. "Billy'yi kaybetmek benim için çok zor oldu. Beni üzdü ve öfkeliendirdi. Hâlâ da öyle ama bununla nasıl başa çıkacağımı öğreniyorum. Son birkaç haftadır bu durumdaydım. Daha iyi olmak istedim, böylece değer verdiğim insanlara üzülmeyle bırakacaktım."

"Bizim gibi mi?" Trinny soruyor.

Başımı sallıyorum ama bir yandan da ailemi ve özellikle bir kızı düşünüyorum. "Buraya son geldiğimde nasıl davrandığım için özür dilerim. Kendimde değildim. Bilmenizi isterim ki sizinle her zaman gurur duydum ve size öğretmekten gerçekten keyif alıyorum. Umarım bana bir şans daha verirsiniz."

Hepsi birbirine bakıyor, aralarında sessiz bir alışveriş oluyor. İlk hamleyi Rafe yapıyor ve yanıma geliyor. "Seni affediyorum." Ona yumruğumu uzattım ve bir tokat yedim.

Trinny yanıma geliyor ve diğer yanımda duruyor. Kollarını boynuma sararken alt dudağı titriyor. "Arkadaşınız için gerçekten çok üzgünüm, Bay Christopher."

Sırtını sıvazlıyorum, göğsümdeki ağrı ateş gibi yayılıyor. "Teşekkürler, Trinny." "Ben de seni affediyorum," diyor Arnie, Rafe'nin yanındaki yerini alarak.

"Ve ben." Katy takip ediyor.

Sonunda hepsi etrafımı sarıyor ve umduğum bağışlanmayı sağlıyorlar. Eksik olan tek kişi Latisha. Halının üzerinde duruyor, gözleri biraz daha yumuşak ama gururu çok büyük.

"Ne diyorsun, Diva? Beni de affedecek misin?"

"Pekâlâ," diye rahatlıyor ve öne doğru bir adım atıyor. "Ama artık Bay Huysuz yok."

"Başka yok. Söz veriyorum." Yumruk atmak için yumruğumu uzattım ama kollarını boynuma dolayarak beni şaşırttı.

"Üzgün olduğun için üzgünüm," diye fısıldıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Teşekkürler."

"Yani bu, fuarda Bayan Faith'le değil de sizinle birlikte sahne alacağımız anlamına mı geliyor?" Trinny soruyor. "Evet, bu konuda..." Tereddüt ediyorum; söylemek üzere olduğum şeyin onları strese sokacağını biliyorum.

"Şarkıyı değiştireceğiz."

Beklediğim gibi, onların dehşet dolu solukları odada patladı.

"Deli misin sen?" Latisha tersledi. "Sadece bir haftamız var."

"Biliyorum. İnan bana, önemli olmasaydı bu değişikliği yapmazdım ama önemli ve gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Neyle?" Rafe sorar.

"Alissa'yı hatırlıyor musun?"

Arnie, "Kesinlikle öyle," diyor ve yemin ederim o küçük pisliğin gözlerinde kalpler var.

"Onun için gerçekten özel bir şey yapmak istiyorum. Hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir şey. Çok fazla çalışma gerektirecek. Ekstra antrenman zamanlarına bile ihtiyacımız olacak ama hep

birlikte çalışırsak, bunu başarabileceğimizi biliyorum." Duraksayarak, elimi dairenin ortasına koymadan önce her birine bakıyorum. "Ne diyorsunuz? Bana yardım eder misiniz?"

"Ben varım," diyor Rafe, elini benimkinin üzerine koyarak.

"Ben de," diye ekliyor Arnie, kendi elindekini yanına koyarak.

"Bayan Alissa için her şeyi yaparım." Diğerleri de katılıyor, Latisha yine sonuncu oluyor.

"Hadi yapalım şunu," diyor elini tepesine vurarak.

"Pekâlâ. İşte plan."

BÖLÜM 30

Christopher

Onsuz geçen günler çok uzun. Geçen her saniye onu daha da çok özlüyorum. Siktir et deyip ona gitmekten başka bir şey istemiyorum ama yapamıyorum. Henüz yapamam. Mükemmel olması gerekiyor.

O dünyayı hak ediyor.

Çocuklar çok çalışıyor. Üç gündür antrenman yapıyoruz ve düşündüğümde daha fazlasını başardık. Mia yarın bize katılacak ve final için mükemmel olacak. Sonunda bunu başaracağız gibi görünüyor.

Tam son sandalyeyi iterken kapı çalınıyor. Başımı kaldırıp çocuklardan birinin bir şey almak için geri gelmesini bekliyorum ama onun yerine Helen Hunter'ı kapıda dikilirken buluyorum. Şaşkınlık beni hareketsiz bırakıyor ve iyi ruh halim hızla kayboluyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Faith sizi burada bulabileceğimi söyledi," diyor kapının yanında durarak. "Bir dakikanızı alabilirim diye umuyordum."

Şu anda muhatap olmak isteyeceğim son kişi o, ama kızını sevdiğim için içeri girmesi için el sallıyorum ve bana getireceği her türlü bok fırtınasına karşı kendimi hazırlıyorum.

Odaya giriyor, pahalı topuklu ayakkabılarıyla fayanslara vurarak sınıfı inceliyor. "Burası çok güzel bir yermiş."

Bunun bir iltifat olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Hayatında bir gün bile bana iltifat etmediği için ikincisini seçiyorum. "Benim değil. Faith'in." Ses tonumdaki ısırgı uzak tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Başını sallıyor. "Doğru. Burası güzel bir yermiş."

Sessiz kalıyorum, neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Kolyesiyle oynamaya başlıyor ve parmaklarının titremesi gözümde kaçmıyor. "Faith bu hafta sonu kızım için planladığınız gösteriden beni haberdar etti."

Şimdi neden burada olduğu anlaşılıyor. "Bak, eğer bana Alissa'yı neden hak etmediğimi anlatmaya geldiysen nefesini boşa harcama. Bunu zaten biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, özellikle de konu ona karşı hissettiklerim olduğunda."

Çenesi kalkıyor, gözlerinde incinmiş gibi görünen bir şey parlıyor. "Bu yüzden burada değilim." "O zaman neden buradasın?" Hangi akıl oyununu oynamaya çalışıyorsa oynamayı reddederek soruyorum.

"Sana çok önceden hak ettiğin özrü sunmak için." "Özür mü?"

İnanamayarak sordum.

"Bu doğru. Sana karşı çok haksızlık ettim ve çok özür dilerim. Yıllar boyunca pek çok hata yaptım ve geçtiğimiz ay bu hataları görmek zorunda kaldım."

Gözlerinden akmaya başlayan yaşlar beni şok ediyor ve içimde bir kuşku uyanıyor. Onu ilk kez soğuk ve kalpsizden başka bir şey olarak görüyordum.

"İster inanın ister inanmayın Bay Walker, kızımı çok seviyorum ve onun için hep en iyisini istedim. Yakın zamana kadar buna sahip olduğunu fark etmemiştim."

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken sessizlik havayı dolduruyor.

"Özrüm konusunda tereddütlü olduğun için seni suçlamıyorum ve hatta beni affetmek istememeni de anlayabiliyorum. Ama en azından bana bir şans vereceğinizi umuyorum. Kızım sizi çok seviyor ve ben de onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

Geçmişte bana yaşattığı tüm acıları hatırlıyorum ama aynı zamanda Alissa'nın onunla her zaman istediği ilişkiyi düşünüyorum ve bu son düşünce bana söylemek üzere olduğum şeyi söylüyor.

"Hata yapma konusunda bir iki şey biliyor olabilirim," diye itiraf ediyorum, arkamdaki masaya yaslanarak rahatlıyorum. "Alissa mutlu olduğu ve sen de buna engel olmadığın sürece özrünü kabul edeceğim."

Gergin omuzları gevşiyor ve yüzünü titrek bir gülümseme kaplıyor. "Teşekkür ederim. Şu andan itibaren benden alacağın tek şeyin destek olacağına söz veriyorum." Elini bana uzatarak sözünü mühürlüyor.

Uzanarak, Alissa'dan başka hiç kimsenin iyiliği için kabul ediyorum. "Sanırım bu, seninle bu Cumartesi fuarda görüşeceğimiz anlamına geliyor."

Başını sallıyor. "Yapacaksın. Sana şans dilerdim ama söz konusu kızım olduğunda buna ihtiyacın yok."

Çıkıp gitmeden ve beni gelecek için biraz daha umutla bırakmadan önce söylediği son sözler bunlar.

BÖLÜM 31

Alissa

Sunset Bay'in tarihi parkı, yıllık kasaba panayırımız için oyunlar, gezintiler ve yiyecek satıcılarıyla dolu. Güneş sıcak ve parlak, çocukların kahkahaları ve heyecanları havada süzülürken enerji hissediliyor.

Tüm kasabanın burada olduğuna eminim. Parkta boş bir yer bile yok. Yalnız kalbimin tam da ihtiyacı olan şey buydu ve Faith'in gelmemi istemesine çok sevindim. Annem de benimle geldiği için daha da minnettarım, buna hâlâ şaşıyorum. Bu kesinlikle onun sahnesi değil...ya da ben öyle sanıyordum.

Elinde bir torba pamuk şekerle yanımda yürürken yüzünde gerçek bir gülümseme var, pembe tüyler ağzının içinde kayboluyor. Göz göze geldiğimizde gülümsemesi kayboluyor. "Neden bana öyle bakıp duruyorsun?"

Omuz silktilim. "Sadece gelmene şaşırdım, hepsi bu." "Gerçekten o kadar şok edici mi?"

"Evet, öyle. Kabul edelim anne, burası sana göre bir yer değil."

"Neden olmasın? Eskiden panayıra gitmeyi çok sevdiğimi bilmeni isterim. Baban ilk buluşmamızda beni bir tanesine götürmüştü." Gözlerindeki ışık sönüyor, babamdan bahsedince pişmanlık su yüzüne çıkıyor.

"Babamdan bahsetmişken, o da geliyor mu?"

Başını sallıyor. "Önce hastanede bitirmesi gereken bazı işleri varmış, sonra bizimle buluşacağını söyledi."

Kavga ve düşmanlık olmadan hepimizin aynı yerde tekrar bir arada olabileceğimiz günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama geçtiğimiz ay boyunca böyle oldu ve bunun için minnettarım. Annemle babam asla bir araya gelemeyecek; bunu hepimiz biliyoruz. Annem babamın güvenini uzun zaman önce kırdı ve bazı şeyler geri alınamaz. Ama tekrar ortak bir zemin buldular. Neredeyse arkadaş olduklarını söyleyebiliriz.

Annem Richard'ın tutuklanmasından bu yana kendisi hakkında çok şey öğrendi ve bana bu konuda içini açtı. İtiraf ettiği şeylerden biri, yol boyunca bir yerlerde kendisinin bazı parçalarını kaybettiğini fark etmesiydi. Öfkesinin ve acısının su yüzüne çıkmasını engelleyen parçalar. Bunların çoğu katı yetiştirilme tarzından kaynaklanıyordu. Ona göre, büyükannem ve büyükbabam pek sevgi dolu insanlar değilmiş. Ben doğduktan kısa bir süre sonra öldükleri için onlarla hiç tanışma fırsatım olmadı ama ailemin anlattıklarına bakılırsa pek de nazik insanlar değilmiş.

Hatalarını kabul ettiği ve danışmana gittiği için annemle gurur duyuyorum. Hâlâ düzeltilmesi gereken pek çok yanıışı var ama zamanla bunu başaracağını düşünüyorum.

"Saat neredeyse bir oldu," diyor saatine bakarak. "Gösteri için yola çıkalım mı?"

Başımızı sallayarak Faith'in sınıfının gösterisi için sahnenin kurulduğu yere doğru yürüyoruz. Çocukların ne kadar ilerlediğini göreceğim için heyecanlıyım ama Christopher'ın burada olması gerektiği gibi onlarla birlikte olamayacak olmasından da nefret ediyorum.

Geçtiğimiz ay hayatımın en uzun ayı oldu. Her gün uyanıyorum ve kalbime biraz umut aşılama için mektubunu okuyorum, yazdıklarında ciddi olması ve bir gün tekrar birlikte olabilmemiz için dua ediyorum. Sabırlı olmak benim için hiçbir zaman kolay olmadı, özellikle de konu Christopher olduğunda, ama bekleyeceğim. Zamanın sonuna kadar onu beklerim. Merkezde her ne yapıyorsa, üstesinden gelmesine yardımcı olması için dua ediyorum.

İhtiyacı olan şeyi, ona hak ettiği huzuru getirecek. Şu anda en önemli şey bu.

Kendi hayatımı düzene sokmakla meşgul olmaya çalışıyorum. Annemle bir ilişki kurarak ve Charleston Üniversitesi'nde tıp fakültesine kayıt yaptırarak. Sonbaharda orada başlayacağım için heyecanlıyım ve çocuk doktoru olma hayalimi gerçekleştirmek için çok çalışmayı planlıyorum. Kim bilir, belki bir gün burada, Sunset Bay'de kendi muayenehanemi açarım. Bu düşünce dudaklarımda bir gülümsemenin dans etmesine neden oluyor.

Sahneyi çevreleyen alan tıklım tıklım dolu. Annem ve ben arkada, hevesli aile ve arkadaşlarla dolu beyaz sandalye sıralarının arkasında duruyoruz. Jaxson, Julia ve çocuklarıyla birlikte oturan komşu ekibi görüyorum. Her biri beni el sallayarak ve nazik bir gülümsemeyle selamlıyor.

"Oh, işte baban." Annem yolun karşısını işaret ediyor ve dikkatini çekmek için el sallıyor.

Bizi çabucak fark ediyor ve yanımıza gelirken biraz sinirli görünüyor. "Kusura bakmayın geciktim. Trafiğe takıldım," diye açıklıyor yanağımdan öperek.

"Bir şeyiniz yok. Buraya kendimiz geldik."

"Güzel." Anneme dönüyor ve onun da yanağına bir öpücük konduruyor. "Helen, seni görmek güzel." "Seni de."

Omzuma nazik bir el iniyor ve Faith'i görünce şok olarak arkamı dönüyorum. "Selam," diyerek onu kucaklıyorum; gösterinin her an başlayabileceğini düşünerek çocukları hazırlamamasına şaşıyorum.

Kucaklamama karşılık veriyor, sonra hem annemin hem de babamın ellerini sıkıyor. "Gelebilmenize sevindim."

"Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kesinlikle kaçırmak istemeyeceğimiz bir şey." Annemin yanıtı tuhaf ve yüzündeki bilmiş gülümseme bana bir şeyleri kaçırdığımı hissettiriyor.

Kaşlarımı çatarak kendimi bu tuhaf duygudan kurtarıyorum. "Çocuklar nasıl? Heyecanlılar mı?" diye soruyorum. "Çok heyecanlılar. Bu gösteri için gerçekten çok sıkı çalışıyorlar."

"Onları son gördüğümünden bu yana neler başardıklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Onun yanıtı anneminki gibi bir gülümseme oluyor ve yine o içimi kemiren his yüzüme çarpıyor.

Ben daha fazla düşünmeden tanışma faslı başladı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Vücudumdaki tüm kaslar, havayı kesen derin ses karşısında hareketsiz kalıyor. Her yerde tanıyabileceğim, her gece hayalini kurduğum bir ses.

Kalbim gümbür gümbür atarken yavaşça dönüp Christopher'ı sahnede buluyorum. Onu görünce nefesim kesiliyor, kalbim sıkışıyor.

"Bugün sizin için çok özel bir gösterimiz var." Büyüleyici gözleri beni esir alıyor, sanki söylediği her kelime sadece benim içinmiş gibi. "Ama başlamadan önce bize yardım edecek bir kişiye ihtiyacımız var." Bir elini kaldırıp beni işaret ediyor. "Alissa, buraya gelebilir misin lütfen?"

Ben olduğum yerde kalırken tüm gözler bana dönüyor, şok beni yerime mıhlıyor. Faith omzuma dokunarak, "Devam et," diye nazikçe ikna ediyor.

Beni transımdan çıkarıyor ve ayaklarımı hareket ettirmek için ihtiyacım olan itici gücü veriyor. Zihnim dönmeye devam ediyor, her adım beni tüm kalbimle sevdiğim adama daha da yaklaştırıyor.

Sulu gözlerim Christopher'dan ayrılıp onun yanında duran tüm çocukları ve hatta Mia'yı bile görüyor. Elleri arkalarında kenetlenmiş ve küçük yüzleri heyecanla parlıyor.

Sahneye ulaştığımda Arnie öne çıkıyor ve bana elini uzatıyor. Gülümseyerek kabul ediyorum ve

beni platformun kenarında beyaz bir sandalyenin oturduğu yere götürüyor. Sonra bana beyaz bir

hasır sepeti tutuyor, sonra da elime dağınık bir öpücük kondurarak kalbimi ısıtıyor.

"Hey," Christopher mikrofondan nazikçe azarlıyor. "Komiklik yapma evlat. Dudaklarını kendine sakla ve plana sadık kal."

Ben de dahil olmak üzere tüm kalabalık kahkahalara boğuluyor. Arnie en ufak bir üzüntü duymadan omuz silkiyor ve tekrar sahnenin önündeki yerini alıyor.

Christopher elindeki mikrofonu indiriyor ve hepsini hızlı bir toplanma için bir araya getiriyor. Tüm kasabanın önünde gergin bir şekilde otururken avuçlarım terliyor, ancak bundan sonra ne olacağını görmek için beklerken beklentim daha güçlü.

Ayrıldıklarında çocuklar arka arkaya sıralanır. Christopher müzik setindeki bir adamı işaret eder ve bir işaret verir.

Bruno Mars'ın "Marry You" şarkısının melodisi havada gümbürdüyor, tabanı ayaklarımın altındaki sahneyi titretiyor.

Keskin bir nefes alıyorum, umut göğsümü şişiriyor.

Christopher'ın dizleri ritimle sallanıyor, boştaki eli havaya vuruyor ve ona aldığım bileziği taktığını fark ediyorum.

Şarkıyı başlatan o ama sözler değişmiş. *"Bu güzel bir hayat ve ben onu sadece seninle geçirmek istiyorum."*

Çocuklar: *"Hey, Alissa, Christopher seninle evlenmek istiyor."*

Dudaklarımdan bir sevinç hıçkırığı dökülüyor, kalbim sevgiyle doluyor. Her çocuk sırayla bana doğru dans edip, sapına kurdele ile bağlanmış bir paket pembe Hubba Bubba sakızıyla birlikte tek bir sarı lale uzattığında bu duygu daha da artıyor.

Christopher: *"Sen benim hayatımın aşkısın ve kalbimin de atmasını sağlıyorsun. Hey, bebeğim, hayatımı seninle geçirmek istiyorum."*

Çocuklar: *"Hey, Alissa, seninle evlenmek istiyor."*

Çocuklar onun ruhu sarsan sesini takip etmeye devam ederken kalbim mutlulukla patlıyor, her şarkı sözü sevgi ve zarafetle düşüyor.

Dans etme sırası Arnie'ye geldiğinde bana çiçeğini uzatıyor ve yanağıma bir öpücük kondurmaya çalışıyor ama Christopher şarkıya ayak uydurarak onu uzaklaştırıyor.

Kalabalık bir kez daha kahkahalara boğuldu, ben de öyle.

Mia çiçeğini bana en son veren kişi oluyor ve Christopher şarkıda kendi solosunu söylerken kendinden geçiyor... *"Ona kalbini ver çünkü o sana kalbini vermek istiyor. Hey, Alissa, Kistipher'ım seninle evlenmek istiyor."*

Onun güzel sesi ve tatlı sözleri beni yıkıyor. Gözlerim kucağıma düşüyor, şimdi elimde tuttuğum bir düzine lale ve sakızla onun benim için yaptığı her şeyden bunalıyorum.

Tekrar başımı kaldırdığımda Christopher önümde diz çökmüştü. Mia onun yanında duruyor ve büyük bir tektaşla sahip nefes kesici bir pembe altın yüzük sergileyen açık kadife bir kutu tutuyor.

"Hayır deme, evet de ve benimle evlen," diye şarkı söylüyor, sesi daha yumuşak ve gözleri kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyor.

Çocukların hepsi onun etrafında diz çöker ve şarkının son kısmını söylerler. *"Alissa, evet de ve onunla evlen."*

Müzik kesiliyor ve cevabımı bekleyen kalabalığın arasına sessizlik çöküyor. Konuşamıyorum

Gözyaşlarımın arasından Christopher'ın bakışlarını tutuyorum ve başımı sallıyorum.

Yüzüğü parmağıma takıp ruhuma dokunan bir öpücük için beni sandalyeden çekerken tüm parkta alkış sesleri yükseliyor. Biz birbirimizin içinde kendimizi kaybederken çocuklar etrafımızda dans ediyor, bizden başka kimsenin var olmadığı kendi dünyamıza dalıyoruz.

Christopher seyircimiz olduğu için teması kısa tutuyor ama ben kollarında kalıyorum, ayaklarım yerden birkaç santim sarkarken yüzüm onunkinden sadece bir nefes uzakta.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyor ve bu sözlerin taşıdığı çifte anlamı kaçırmıyorum. Alnımı onunkine yaslıyorum, gözyaşlarım yüzüne düşüyor. "Senin için hayatım boyunca bekleyebilirim,

Christopher Walker."

Çenesi bükülüyor ve sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Konuşmamız gereken daha çok şey olduğunu biliyorum ama-"

Parmağımı dudaklarına dayıyorum.

"Sonra görüşürüz." Başını sallıyor.

"Daha sonra."

Çocuklar bizi çekiştirmeye başladığında Christopher beni tekrar ayağa kaldırıyor ve onlara beşlik çakıyor.

Her birine sarıldım ve yaptıkları harika iş için teşekkür ettim.

"Çok güzel bir gelin olacaksınız Bayan Alissa," diyor Trinny, kalbimi ısıtarak.

"Teşekkür ederim."

Ardından Mia bana doğru atılıyor, gülümsemesi parlak ve bulaşıcı. "Seni şaşırttık, değil mi?"

"Kesinlikle. Hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Sanırım bu, sen ve Kistipther'in sonunda bebek sahibi olacağınız anlamına geliyor."

Bu düşünce kalbimi kabartıyor ve içimden bir kahkaha kopuyor. "Bir gün, ama önce bir düğün yapalım, olur mu?"

"Sabırsızlanıyorum!"

"Ben de."

Christopher onu benden alıyor ve elimi tutarak sahneden iniyor, aileleriyle buluşmak için koşan çocukları takip ediyor. Birçoğu bizi tebrik ediyor ve Christopher'a gösteriyi ne kadar beğendiklerini söylüyor.

Faith, Cade ve Ruthie bize katılıyor.

"Kardeşimin seni resmen kız kardeşim yapmasının zamanı gelmişti," diye takılıyor

Ruthie bana sarılarak. "Seni her zaman kız kardeşim olarak gördüm."

Alaycı sesi yumuşar. "Benim de."

Cade Christopher'ın elini sıkarken Faith bana sarılmak için hamle yapıyor, kolları beni ekstra uzun tutuyor. "Onu hak ettiği şekilde sevdiğin için teşekkür ederim."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, sanki ona söyleyeceğim sözler bunlar olmalıymış gibi hissediyorum. "O buna değer." Bana bakmak için geri çekiliyor. "Evet, öyle ve sen de öylesin."

Boğazımdaki yumru giderek büyürken ona sulu bir gülümseme veriyorum.

Annemle babam da bize katılınca konuşmamız yarıda kesildi. Babam Christopher'ın elini sıkıyor, sonra yanağımdan öpüyor ve annemin önünden çekilmeden önce bizi tebrik ediyor. Onun tepkisinden korktuğum için sinirlerim geriliyor ve bu anı mahvetmemesi için dua ediyorum.

Benimle göz teması kurmuyor, dikkati sadece Christopher'a odaklanmış durumda. "İtiraf etmeliyim ki performans beklediğimden de iyiydi."

Gerildim, içimde şok dalgaları dolaşıyordu. "Bekle, biliyor muydun?"

Sonunda bana baktı. "Faith bana özel bir performans olacağını söylediğinde

Senin için geçen hafta bir akşam okula uğradım ve Christopher ile konuştum." Gözleri tekrar onunkilere kayıyor ve gülümsüyor. "İyi bir konuşma yaptık ve özrümü nezaketle kabul etti."

Christopher'a bakıyorum ve o da başını sallayarak söylediği her şeyi onaylıyor.

Bir adım öne çıkarak kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim. Ona hak ettiği özrü verdiğin ve sonunda bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Her iki şekilde de fark etmeyecek olsa da, onun desteği bu anı çok daha zengin kılıyor. "Her şey için özür dilerim, Alissa," diye fısıldıyor. "Senin için sadece en iyisini istedim."

"O en iyisi anne. Benim için en iyisi."

"Biliyorum tatlım. Bunu şimdi anlıyorum."

Daha sonra komşu ekip gelip bizi tebrik ettiğinde dağılıyoruz.

Küçük kızlar yeni bir düğünün heyecanı ile etrafta dans ediyor ve hangi elbiseleri giyeceklerini anlatıyorlar.

Dakikalar sonra kafamı kaldırdığımda Christopher'ı yolun karşısında buluyorum ve kalabalığın arasında ayrıldığımızı fark ediyorum.

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor, kalbimde onun için taşıdığım her şeyi bana aktarıyor.

İnsan kalabalığını yararak ilerliyor, kararlı adımları nabzımı hızlandırıyor.

Beni kollarına çekip sert vücuduna yasladı. "Buradan defolup gitmeye hazır mısın?"

"Hazırdan da öte." Cevabım benim hissettiğim gibi nefes nefese geliyor.

Elimi tutarak beni öne doğru çekiyor ve kamyonuna doğru acele ederken hızlı bir veda teklif ediyor.

Ona ayak uydurmaya çalışırken kıkırdıyorum, çiçeklerle dolu değerli sepetimi kolumun kırımında taşıırken sağa sola çarpıyorum.

Kaçmadan önce, nazik bir gülümsemeye sahip yaşlı bir beyefendi tarafından yolumuz kesildi.

"Affedersiniz, Bay Walker?"

Christopher hızla durur ve merakla adama bakar. "Öyle mi?"

"Adım Clay Abernathy, Foothills İlkokulu'nun müdürüyüm." Christopher

adamın uzattığı eli sıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle. Harika bir performans sergilediniz, ikinizi de tebrik ederim" diyor ve bana doğru bakıyor.

Teşekkürümü gülümseyerek sunuyorum, kalbim dolup taşıyor.

Dikkati Christopher'a döndü. "Bay Walker, okul yönetim kurulu ve ben aylardır bölgedeki diğer okullarla rekabet edebilecek kadar destekli bir müzik programı sunmaktan bahsediyoruz. Bizimle sadece programı yönetmek için değil, aynı zamanda öğretmenlik yapmak için de görüşmeyi düşünürseniz onur duyarız."

Christopher'ın gözleri şaşkınlıkla açılır. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bay Abernathy cüzdanını çıkardı ve ona kartvizitini uzattı. "Bu benim okuldaki kişisel hattım. Bunu bir düşünün ve beni arayın. Bizimle çalışmanı çok isteriz."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

Bay Abernathy bize günün geri kalanında iyi eğlenceler diledikten sonra sahneye doğru yöneliyor. "Teklifi hakkında ne düşünüyorsun?"

Kamyonetine doğru ilerlerken sordum.

"Bu kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey..." Duraklıyor, bana bakıyor. "Daha sonra. Şu anda düşünmek istediğim tek bir şey var."

En gülünç gülümseme dudaklarımı çalıyor ve eve dönüş yolculuğu boyunca hiç değişmiyor.

Christopher'ın evine girdiğimizde, içimi bir doğruluk duygusu kaplıyor ve son birkaç yıldır kendimi gerçekten evimde hissettiğim tek yerin burası olduğunu fark ediyorum.

Onu odasına kadar takip ediyorum, sepeti benden alıyor. Beni ayaklarımdan kaldırıp ağzıma derin bir öpücük kondurmadan önce sepeti yere bırakıyor, fuarda yapamadığımız türden bir öpücük. Ona ve bu ana teslim olurken kollarım boynunu sarıyor. "Seni çok özledim," diye inliyor.

"Ben de öyle. Seni bir daha ne zaman göreceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Konuşulacak onca şey varken anımız ağırlaşıyor. Pişmanlık gözlerine giriyor, kalbimin içinde yankılanan şeyle eşleşiyor.

Yatağına oturup beni kucağına aldı. "Gittiğim için üzgünüm ama inan bana ikimizin de iyiliği için bu gerekliydi."

Yüzüne dokunmak için elimi kaldırıyorum.

"Anlıyorum." "Anlıyor musun?" diye soruyor, bakışlarımı tutarak.

Başımı salladım. "Hissettiğin çaresizliği gördüm. Bunu senin için daha iyi hale getirememek beni öldürdü."

"Yaptın bebeğim, tahmin edemeyeceğin kadar çok," diye duraklıyor, acı dolu bir nefes alıyor. "Ama çok kötü bir yere geldim Lis. Kendi başıma fethetmem ve yüzleşmem gereken bir yer. Başka kimse benim için savaşılamazdı. Ama hata yapma, sen benimle birlikteydin... burada." Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Sen, Alissa, benim kurtuluşumdun."

Gözlerim kapanıyor, tek başına yaşadığı onca şeyi düşünmek kalbimi sızlatıyor.

"Haftada bir danışmanlık almam gerekiyor," diye devam ediyor, "en azından bir süreliğine, ama eskisinden daha iyi bir yerdeyim." Elini yanağıma götürüyor. "Her gün mücadele edeceğime ve dün olduğumdan daha iyi olacağıma söz veriyorum."

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Her zaman içinde barındıracağı acının yanı sıra, aşık olduğum adamı da görüyorum. İyileşmeye hazır bir adam.

"Bu yolda attığın her adımda yanında olacağım. Sadece bir şeye söz vermeni istiyorum." "Söyle," diyor tereddüt etmeden.

"Seni sevmeme izin ver." Kelimeler dudaklarımdan fısıldayarak geçti. "Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin Christopher. İstemiyorsan bana olanların ayrıntılarını anlatmak zorunda değilsin. Eğer düşüncelerinle baş başa kalmak istediğin zamanlar oluyorsa, o zaman da sorun değil. Tek istediğim uzun süre uzak kalmaman. Her gece yanıma yat ve seni sevmeme izin ver."

Duymak istediğim sözü söyleyemeden kucağından inip önünde duruyorum. Arkama uzanıp elbisemin fermuarını açmaya başladığımda gözleri ateşle parlıyor, kalbim ortaya çıkarmak üzere olduğum sırda gürlüyor.

Kumaş vücudumdan kayarak ayaklarımdan dibinde birikiyor ve beni yumuşak pembe dantelli sütyenim ve külotumdan başka bir şeyle bırakmıyor.

Gözleri karanlık bir kasırga gibi vücudumu tarıyor, ama bakışları kaburgalarıma inene kadar aramızdaki akım başka bir şeye kaymıyor... daha fazlasına.

Hızlıca içine çektiği nefes odaya fısıldıyor, yüz ifadesine saf duygular hâkim. "Tanrım, Alissa. Ne yaptın sen?"

Bir adım daha yaklaşarak elini tutuyorum ve parmaklarını tenime dövmeyeyle işlediğim sözlerin üzerinde gezdiriyorum, tıpkı ruhuma işledikleri gibi.

O benim dayanağım.

*Benim ışığım
Geceleri kurtuluşum,
meleğim, huzurum
En iyi yanımdır.*

"Mektubunda yıllar önce seni neden seçtiğimi bilmediğini söylemiştin. İşte nedeni *bu*," diyorum ona usulca. "Sen de benim için bunların hepsisin. Senden başka hiç kimse sadece bir bakışıyla kalbimin çarpmasına neden olmadı. Sadece bir dokunuşla nefesim kesildi. Ve ilk öpüştüğümüzde aşkın nasıl bir his olduğunu anladım." Karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım serbest kalmaya başladı. "Seni sevmeme izin ver Christopher, çünkü bizim için çok çetin bir savaş yok."

Önümde diz çökerken ağır bir nefes alıyor, dudakları yeni mürekkeplenmiş kelimeleri seviyor. "Tek ihtiyacım olan bu, Lis. Sadece senin aşkın ve ben her şeye sahibim."

Onu yakınımda tutarken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. "Sende hep vardı."

"Biliyorum ve yemin ederim seni bir daha asla bırakmayacağım." Bu sözün ardından karnıma bir öpücük konduruyor ve dudaklarını çıplak tenimde gezdiriyor.

Ağzı aşağılara doğru inerken tüylerim diken diken oluyor. Uyluklarımın tepesine ulaşır burnunu saten külotumun ortasından geçirdiğinde nefesim kesiliyor. Kalçalarım eğiliyor, sessizce yalvarıyorum.

"Daha ister misin, bebeğim?"

"Evet." Nefes nefese dudaklarımdan dökülen bir kelime.

Nemli kumaşı yana kaydırarak dilini ağrıyan etimde gezdiriyor. "Oh Tanrım."

Haykırıyorum, dizlerim neredeyse zevkten bükülüyor.

Christopher popomu kavırıyor, beni yerimde tutuyor. "Bu amcığı en az seni özlediğim kadar özledim." Sözleri bir hırıltıdan başka bir şey değil, vücudumda patlayan hislere katkıda bulunuyor. Beni aklıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi beceriyor, yetenekli dilinin her darbesi beni daha da yukarı çekiyor. Sonra o mükemmel noktayı buluyor ve beni ilahi bir unutuşa itiyor.

Zevkin içinde boğulurken, beni bütünüyle yutmasına izin verirken, onun adı beni bir telaş içinde bırakıyor.

Kalçamın iç kısmına bir öpücük kondurduktan sonra külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor, ardından sütyenimi hızlıca çıkarıyor ve dudaklarının arasında boncuklu bir meme ucunu yakalıyor. Yaklaşmak için kıvranıyorum, vücudum yeniden canlanıyor.

Parmaklarım gömleğini kavırıyor, sırtına doğru sürüklüyor. Başının üzerinden çıkarmama yardım ediyor, sonra kalçalarımdan tutup beni yatağın üzerine çekiyor. Ağzımı yakıcı bir öpücüğe boğarken ellerini saçlarımda gezdiriyor. Dilinde benim tadım var ve aramızda sürekli büyüyen aşk da öyle.

Ellerim kot pantolonuna gidiyor, düğmesini açıyor ve fermuarını indiriyor. Parmaklarımı onun etrafına doluyorum, o ağzıma taparken ben de aşağı yukarı okşuyorum.

Bir saniye daha dayanamayarak kendimi toparladım ve onun üzerine doğru kaydım.

"Ah siktir." Yüzünü boynuma gömüyor, aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlü. "Benim kızım," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Biz çok mükemmeliz, Lis."

"Güzel," diye katılıyorum.

Kollarını bir tutku ve arzu kozasıyla etrafıma sarıyor, beni iki insanın olabileceği kadar yakınına çekiyor. Birbirimizle uyum içinde hareket ederken ısı bedenimi istila ediyor.

Ağızdan ağıza.

Kalp kalbe.

Ruhlar

yanıyor.

Bu dünyada en önemli olan tek şeye tutunarak birlikte kurtuluşumuzu buluyoruz.

Birbirimize.

Daha sonra rahat bir sessizlik içinde birlikte uzandık, çarşaf kalçalarımdaya duruyordu.

Christopher lalelerimden birini elinde tutuyor ve tenimde gezdiriyor, yumuşak yapraklar bir ürperti uyandırıyor. Dişlerim dudağıma gömülüyor; o sivri bir meme ucunun etrafında dolanırken sırtım kamburlaşıyor. Vücudumun hâlâ bu tepkiyi verebiliyor olmasına şaşırıyorum.

Çiçeği aşağıya doğru takip ediyor, kaburgalarımdaya dövmenin

üzerinden geçiyor. "Beğendin mi?" Fısıltıyla soruyorum.

"Bu mükemmel. Tıpkı senin gibi."

Verdiği tatlı yanıt yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Yine de bir erkeğin kadınıma tenine bu kadar yakın olduğunu bilmek hoşuma

gitmiyor." "Sanatçı bir kızdı," diye bilgilendirdim onu.

"Çok şükür."

Rahatlamış nefesi beni kahkahalara boğuyor ama kısa süre sonra gülümsemeye

dönüşüyor. "Dövme yaptıracığımı hiç düşünmemiştim ama çok sevdim," diye

fısıldıyorum.

Sözlere bir öpücük bırakıyor, dudakları aşk yemini ediyor. "Çünkü senin vücudun benim

sözlerim için yaratılmış."

Kalbim bu ifadenin gerçekliğiyle göğsümde dans ediyor.

"Burayı seviyor musun?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Seninle yatakta mı? Duh..." Alay ediyorum.

Dudakları seksi bir sırıtişla yukarı kalktı. "Burada, çiftlikte

demek istedim." "Bayıldım. Neden?"

"Çünkü Cade eğer istersek bize üzerine inşaat yapmamız için birkaç dönüm arazi

vereceğini söyledi." "Gerçekten mi?" Çiftlikte kendi evimizi inşa etme ihtimalinden

heyecan duyarak soruyorum. Başını salladı. "Sana sorana kadar ona bir cevap vermek

istememedim."

Elim kalkıyor, parmaklarım çenesini havalandırıyor. "Burayı seviyorum, Christopher. Seninle

olduğum sürece her yerde yaşarım."

Bileğimi çevreliyor ve yüzünü yana çevirerek avucumu öpüyor. "Her zaman benimle olacak,

Lis. Şu andan sonsuza kadar."

Bunca zaman sonra, hayallerim gerçek oldu.

"Bütün bunları benim için yaptığına hâlâ inanamıyorum. Gösteri, çiçekler, bir yıllık sakız

stoğum..." Gülümseyerek devam ediyorum. "Beni dünyanın en mutlu kızı yaptın, Christopher

Walker."

Kollarını yukarı kaldırarak yüzümün birkaç santim üzerinde duruyor. "Sakız yüzünden, değil

mi? Karşı koyamayacağını biliyordum."

Benden kahkahalar yükseliyor ve bu onun da kıkırdamasına yol açıyor. Kollarımı boynuna

dolayarak onu dudakları benimkinden bir nefes uzakta olana kadar aşağı indiriyorum. "Hepsi

sendin. Her zaman sendin..."

Dudakları bir başka ayak parmaklarını kıvıran öpücük için aşağı iniyor, bu dünyadaki günlerimin geri kalanında sahip olacak kadar şanslı olduğum bir öpücük.

Bir kez daha birbirimizin içinde kendimizi kaybediyoruz, bedenlerimiz birbirini kalplerimiz gibi seviyor ve ben asla yetmeyeceğini biliyorum. O benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim. Hiçbir şey ya da hiç kimse

paylaştıklarımızla kıyaslayamayacağım ve bu sevgiyi onunla her zaman yaşatacağım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, soğuk ve yalnız uyanıyorum. Kalbimin durduğu birkaç saniye boyunca her şeyin bir rüya olduğundan korkuyorum ama sonra melodiyi duyuyorum. Yumuşak ve emin, odaya sürükleniyor ve huzurlu bir battaniye gibi etrafımı sarıyor.

Saate baktığımda saatin sabahın ikisi olduğunu görüyorum. Yataktan kayıyorum ve odadan çıkmadan önce çarşafı etrafımda kıvrıyorum. Onu kanepede gitarıyla otururken buluyorum, parmakları benim şarkımı tıngırdatıyor. Melodi beni çağırıyor, manyetik bir akım gibi beni içine çekiyor.

Gözleri karanlıkta benimkileri buluyor ve orada gömülü olan kederi inkar etmek mümkün değil. "Uyuyamadın mı?" Sessizce soruyorum.

Başını sallıyor.

"Yalnız kalmak ister misin?"

"Asla." Elini bana doğru uzatıyor, varlığını memnuniyetle karşılıyor.

Gülümseyerek kabul ediyorum ve beni kucağına çekmesine izin veriyorum. Gitarı aramızda dururken çıplak popom kaba kot pantolonuna sürtünüyor.

Parmakları gitarın üzerinde dans etmeye başlıyor, en sevdiğim şarkının güzel melodisi aramızdaki boşluğu dolduruyor. Bana şarkımı söylemeye başladığında bakışlarımız hiç ayrılmıyor. Sesinin derin, pürüzsüz baritonu tenimin her santimini fısıldıyor ve ruhumu öpüyor.

Nakarata geldiğimizde duraksıyor ama parmakları sihrini sürdürüyor. "Benimle söyle, bebeğim." Ben de katılıyorum, sesim asla onunkiyle kıyaslanamaz ama önemli değil, bu sözleri söylerken değil.

*O benim dayanağım,
ışığım Gecelerdeki
kurtuluşum Meleğim,
huzurum
En iyi yanımdır*

Gecenin geri kalanında, güneş doğana kadar seviştik ve sadece tenime değil kalbime de sonsuza dek kazınan şarkıyı söyledik. İşte o zaman karanlık geceleri bu şekilde, birbirimizi koşulsuz severek atlatacağımızı anladım.

Birbirimizin kurtuluşu olarak.

EPILOG

Christopher

Kardeşim,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, m¼cadelem sona ermiş demektir. Eğer seni tanıyorsam, ki tanıyorum, muhtemelen kendini suçluyorsun. Kes şu saçmalığı. Bazen iyiler ne kadar savaşırsa savaşsın, kötüler kazanır ama bu savaşı kazandıkları anlamına gelmez.

Sen benim için kardeşe en yakın şeysin. Seni tanımak ve seninle birlikte savaşmak bir onurdu ve kesinlikle kariyerimin en iyi parçasıydı. Benim için yaşamaya devam et. Mücadeleye devam et. İster d¼řmanlarımıza karşı olsun, ister kendini reddettiğin mutluluk için olsun.

O kızı bul ve hayatını dolu dolu yaşa. Eğer yapmazsan, mezarından kıcına musallat olmak zorunda kalacağım.

Aileme iyi bak ve kardeşim olmaktan asla vazgeçme. Künyemi takın ve her adımınızda yanınızda olduğumu bilin.

Tekrar görüşene kadar, kardeşim.

Billy

Altı ay sürdü ama sonunda mektubunu okudum. Belki de bu kadar uzun süre bekledim çünkü okuduğumda bunun son veda olacağını biliyordum ve buna hazır değildim. şimdi mezarına bakıyorum, mezar taşı önümde bulanıklaşıyor. Gözlerim ve boğazım çok fena yanıyor. Cenaze gününden beri buraya gelmedim ve o zaman bile pek bir şey hatırlamıyorum.

Alissa ve ben az önce Gina'nın evinden çıktık. Bugün Christin'in ikinci doğum gününü kutladık, Billy'nin sonsuza kadar yaşayacak bir parçası. Ayda en az bir kez, bazen daha fazla ziyaret etmeye çalışıyoruz.

Mezarlığın yanından her geçişimde durup son görevimi yerine getirmeye niyetleniyordum ama bunu bir türlü yapamıyordum... ta ki şimdiye kadar. Artık zamanı geldi. O bunu hak ediyor, ben de öyle.

Gina her ziyaretimizde daha iyi görünüyor; bugün kızının doğum günü mumlarını üflemesini izlerken mutluluktan parlıyordu. Ama biliyorum ki bu kayıp her zaman onun yanında olacak, tıpkı benim gibi.

Narin parmaklar elimi sardığında göğsümdeki şiddetli ağrı hafifliyor, en acı veren yaraları bile iyileştirme gücüne sahip bir dokunuş. "O seninle, biliyorsun," diye fısıldıyor Alissa, bana bakarak. "Her zaman."

Konuşamadan onu göğsüme doğru çekiyorum, bana getirdiği yalnızlığı içime çekiyorum. Ellerim, bebeğimizle birlikte hafifçe yuvarlaklaşan karnının üzerinde geziniyor. Beklemediğimiz ya da hazırlıklı olmadığımız bir şey. Ama önemli değil. Bu hala şimdiye kadar yaşadığımız en güzel sürpriz.

Düğünü ertelemek zorunda kaldık, ki zaten uzun süre beklemek istemediğim için bu çok da

önemli bir şey değildi. Billy'nin benim ona yaptığım gibi yanımda olamamasından nefret ediyordum ama Cade bu rolü doldurdu ve çok da iyi doldurdu. Yanımda durması için daha iyi bir adam isteyemezdim.

Alissa tıp fakültesinin ilk yılına başladı ve hala diploması için çalışmayı planlıyor. Ama sonra

Bu dönem biraz izin alacak ve müsait olduğunda geri dönecek. İlkokuldaki işim programıma göre esnek ve özellikle kız kardeşlerim olmak üzere ellerinden gelen her şekilde yardım etmekten heyecan duyan bir ailemiz var.

Ne olursa olsun, bunu başaracağız.

Erkek olduğunu öğrenince daha da iyi oldu. Billy'yi hayatımda tutmak için bir yol daha buldum. O kendi çocuğuna benim adımları verdiğine göre benim de çocuğuma onun adını vermem adil olur. Düşündüğümde ironik geliyor ve bir parçam bu işte onun parmağı olup olmadığını merak ediyor. Tıpkı onun gibi olurdu, hayatıma karışmakta hiçbir zaman sorun yaşamadı.

Alissa kollarımda titriyor, hafif esen rüzgârdan vücuduna bir ürperti yayılıyor. Onu daha yakından kucaklayarak kulağının yanına eğiliyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

"Eğer öyleysen. Eğer değilsen, ben iyiyim. Burada istediğin kadar kalabilirim." Kalırdı. İstedğim buysa bütün gece burada dururdu.

Şakağına bir öpücük kondurduktan sonra cebimden anahtarlarımı çıkarıp ona uzatıyorum. "Sen kamyonu git. Bir dakika içinde orada olacağım."

Kollarımda dönüyor, bana sonsuza dek sahip olacak o eşsiz soluk gözleriyle bana bakıyor. "Emin misin?"

"Evet, hazırım. Sadece bir dakika istiyorum."

"Tamam." Ayrılmadan önce gömleğimi yumrukluyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor, en karanlık kısımlarıma, tüm kötülüklerin saklandığı yere nüfuz eden bir öpücük. Bu konuda çok iyi, sadece en iyi yanlarımı değil, şeytanlarımı da seviyor. "Acele etme," diye fısıldıyor. "Seni bekleyeceğim."

Onun veda sözleri bana bu son vedayı yapmak için ihtiyacım olan cesareti veriyor. O gözden kaybolunca diz çöküp elimi mezar taşının üzerine koyuyorum ve önümdeki kelimelere dikkatle bakıyorum.

Billy Manuel Garcia.

Koca. Baba.

Kahraman.

Bu son kelimenin onu ne kadar temsil ettiğini kimse bilmiyor. Benden başka kimse. Boynuma taktığım künyeler, onun neleri feda ettiğini hatırlattıkça ağırlaşıyor.

Sertçe yutkunarak cebime uzanıyorum ve çok uzun zamandır giymediklerimi çıkarıyorum. "Benimkiler sende kalırsa seninkiler de bende kalır." Kelimeler sert, boğazımdaki düğümü aşmaya çalışıyor.

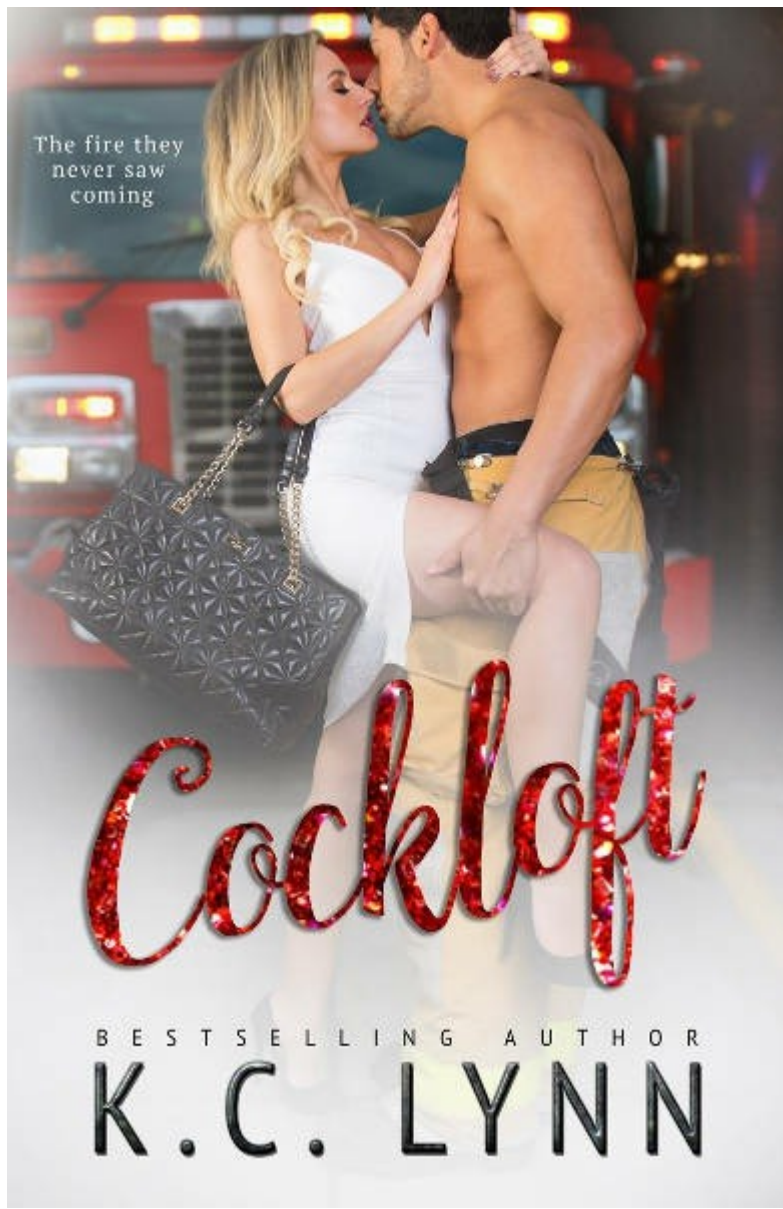
Zinciri, mezar taşının üzerine yapıştırılmış olan haçın etrafına bağlıyorum ve sağlam olduğundan emin oluyorum. Alnımı soğuk betona dayayıp dudaklarımı pürüzsüz yüzeyde gezdirirken yüzümde sıcaklık izleri belirliyor.

"Tekrar görüşene dek kardeşim."

Ayağa kalkarak kamyonuma doğru ilerliyorum, her adım beni Billy için yaşayacağım hayata götürüyor. Aldığım her nefeste seveceğim ve uğruna savaşacağım kadına, neyle karşılaşsam karşılaşayım onun orada olacağını, beni bekleyeceğini, ışığının en karanlık saatlerimde bana yol göstereceğini bilerek.

Yeni kitabım Cockloft'un kapağı ve tanıtım yazısı için lütfen sayfayı çevirin. Buharlı, romantik bir

Yaz 2017'de yayınlanacak komedi. Ayrıca özel sahneler için www.authorkclynn.com web sitesi kontrol edebilir ve gelecek kitaplarda neler olacağını öğrenebilirsiniz.

2017 Yazında Geliyor

Sinopsis

Cockloft: *Tavanın üstünde ve kirişlerin altında, genellikle bitişik binaları birbirine bağlayan ve yangının genellikle görünmeden yanal olarak yayılmasına izin veren yapısal bir boşluk olarak kullanılan bir itfaiyeci terimi.*

Gabriel Martinez tanıdığım en kibirli ve sinir bozucu adam. Kaba ve seksi suratını öpüp tokatlamak istememe neden olan, dizlerimi titreten bir sırtışı var. Egosuna bakılırsa, pantolonundaki hortumun itfaiye aracındaki kadar büyük olduğunu düşünürsünüz. Bu konuda bir şey bildiğimden ya da bilmek istediğimden değil. Hayır, hiç de değil. Geçen sezonun Michael Kors'u gibi çoktan unutuldu.

CeCe Kensington olabildiğince gösterişli ve şımarık. Omuzlarında taşıdığı saçma sapan çantalar da tavrı kadar büyük. Sakın beni kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarından ya da bir erkeğin dudaklarına dolanması gereken dolgun, parlak dudaklarından bahsetmeye zorlamayın... O küstah ağzına yapmayı düşündüğüm edepsiz şeyleri bir bilse, şehrin kendi tarafına geri dönmek için acele ederdi.

*

Güzel butik sahibi ve seksi itfaiyeci hiç beklenmedik bir anda karşılaştıklarında, iki dünya çarpışır, yanlış algılar ve yanıcı bir ısı patlaması yaratarak onları hiç tahmin etmedikleri bir yangının içine hapseder.

Teşekkür

Hayatımdaki insanlar benim için ne kadar önemli olduklarını bildiklerinden, kitap sayım arttıkça teşekkürlerim genel tutuldu. Ancak bu kitapta ayrı bir teşekkür gerekiyor çünkü bu insanlar hayatımın en zor hikâyesini yazarken en büyük destekçilerim oldular.

Rob, desteğin beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Bu dünyada beni senden daha çok seven kimse yok. Bir hikâyeye çok fazla zaman ve enerji harcıyorum ve sen her zaman benim inişli çıkışlı duygularım da dahil olmak üzere her şeyle uğraşmak zorunda kalıyorsun. Hayal kırıklığına uğramak yerine beni daha da çok seviyorsun. Çocuklarımızın isteyebileceği en iyi koca ve baba olduğun için teşekkür ederim.

Ailem, özellikle de annem ve kayınvalidem, desteğiniz için teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız yolculuğum bu hale gelmezdi.

Megan, en başından beri benimle birliktesin. Bunun sadece benim yolculuğum değil, bizim yolculuğumuz olduğunu hissediyorum. Senden çok şey öğrendim ve senin sayende büyüdüm. Benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem az. Fikrimi sürekli değiştirdiğimde asla üzülmiyorsun ve zaten yaptığın işi sana geri veriyorsun. Sabrınız ve yoğun desteğiniz benim için tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor ve aynı şey arkadaşlığınız için de geçerli. Sadece harika bir editör değil, aynı zamanda harika bir arkadaş olduğun için de teşekkür ederim.

Keshia, sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. En zorlu yolculuklarımda beni her zaman takip ettiğin ve yanımdan hiç ayrılmadığın için çok teşekkür ederim. Ağlamamı, öfkelenmemi ve tekrar tekrar kırılmamı dinliyorsun. Hayal kırıklığına uğrayıp beni terk etmek yerine, daha da büyük bir dost oluyor ve bu duygularda beni takip ediyorsun. Senden sadece harika bir yazar olmayı değil, aynı zamanda daha iyi bir insan olmayı da öğrendim. Gerçek dostluklar senden doğar.

Kim, birbirimizi sadece birkaç yıldır tanıyor olabiliriz ama ben seni bir ömür boyu tanımışım gibi hissediyorum. Hayatımın en inanılmaz anılarından bazılarını seninle paylaştım. En iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için teşekkür ederim. İyi günde de kötü günde de. Seni seviyorum.

Jodi, arkadaşlığının benim için ne anlama geldiğini anlatmaya yetecek kadar güçlü kelimeler olduğunu sanmıyorum. Artık seni en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum ve bunun nedeni yetenekli tanıtımların, fragmanların ya da bu kitap dünyasında bana yardım etmek için harcadığın sonsuz saatler değil. Gerçi bunlar benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Ama karşılaştığım en değerli kalplerden birine sahip olduğun ve dostluğun sınır tanımadığı için. Bu dostluğa ve sana her zaman değer vereceğime söz veriyorum. Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. 2018 bizim yılımız olacak ve yeterince erken gelemez. Seni seviyorum, benim tatlı İngilizim.

Betalarım, Sian, Alycia, Andrea, Candace, Nineveh, Jessica, Natasha, Andrea. Desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Hepinizin yolculuğumun bir parçası olmanızı seviyorum. Bana her zaman doğruyu söylediğiniz ve beni asla yanlış yönlendirmediğiniz için teşekkür ederim. En önemlisi, dostluklarınız için teşekkür ederim.

Anna, sen bu bağımsız dünyada en sevdiğim insanlardan birisin. Bu kadar yakın olmamızı seviyorum ve söz konusu kitap hayatı olduğunda uzun sohbetlerimizden keyif alıyorum. Benim için çok şey ifade ediyorsun ve arkadaşlığımıza değer veriyorum. Sen olduğun için teşekkür ederim.

Düzeltenlerim. Kim, Meg, Nancy ve şimdi de Chris. Keskin gözleriniz ve bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmek için arkamda durduğunuz için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok önemli.

Tüm Onur Hanımlarıma, SİZLER HAYATSINIZ. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz, sadece beni değil ailemi de sevdiğiniz ve desteklediğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Birlikte geçirdiğimiz zamana değer veriyorum ve hepinizi okuyuculardan çok daha fazlası olarak görüyorum, sizleri arkadaşlarım olarak görüyorum. Bir yazarın isteyebileceği en muhteşem grup olduğunuz için teşekkür ederim.

Kari, Wander, Andrey, Jenny, Tiffany ve Zack, bunu şimdiye kadarki en iyi kapak yaptığınız için çok teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Alissa, yayın yıldırımlarım söz konusu olduğunda benim için yaptığın tüm çalışmalar için çok teşekkür ederim. Sıkı çalışmanı takdir ediyorum ve yolculuğumun bir parçası olduğun için mutluyum.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, blog yazarları, bu sizin için,

B~ Bize inanın

L~ Bizi kaldırın

O~ Kalplerini bize aç G~

Yukarıda ve öteye git G~

Bize güç ver

E~ Bizi cesaretlendirin

R~ Bizi inceleyin ve tavsiye

edin S~Sevgiyi yayın

Beni seven ve destekleyen tüm blog yazarlarına. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Yazar Biyografisi

K.C. Lynn, Batı Kanada'da yaşayan küçük bir kasaba kızıdır. İki kız ve bir erkek kardeşten oluşan dört çocuklu bir ailede büyümüş. Annesi sokaktaki herkes için ev yapımı yiyecekler pişiren bir kadın, babası ise RCMP'de çalışan saygın bir adamdı. O zamandan beri emekli ve şimdi ceza adaleti sistemi için çalışıyor. Bu, K.C.'ye kahramanlarımızın denemeleri ve zaferleri hakkında romantik gerilim yazma konusunda ilham veren şeylerden biri.

K.C. lise aşkıyla evlendi ve kendi büyük ailelerini kurdular - iki sevimli kız ve bir çift yakışıklı ikiz oğlan. Hâlâ aynı küçük kasabada yaşıyorlar ama K.C.'nin kalbi her zaman herkesin "hepiniz" dediği ve kahvaltıda bisküvi ve sos yediği güneşe özlem duydu.

Aşk kitaplarına olan sevgisi K.C.'ye oturup kendi romanını yazma cesaretini verdi. İşte o zaman güzel bir dünyanın kapıları açıldı ve yapması gereken şeyi buldu... yazmak.

K.C. güzel ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda yazı mağarasında bulunabilir, karakterlerinin ve onların hikayelerinin muhteşem zihinlerinde yaşayabilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.